D59015

K 351

TSL

Kong Sophâl dit Keu

([illegible])

[illegible]

51 ans

2.12.78

ខ្ញុំសូមគោរពអង្គការជាទីគោរព

ខ្ញុំសូមរាយការណ៍ជូនអង្គការ អំពីសកម្មភាពរដ្ឋប្រហារដូចតទៅ

តាមការជួបគ្នារបស់បងវ៉ន ខ្ញុំ បងប្រាង និងបងអន នៅរោងចក្ររទេះភ្លើង កាលពីខែ ៧.១៩៧៨ (ថ្ងៃខ្ញុំមិនចាំច្បាស់) ពេលខ្ញុំធ្វើការជាមួយអង្គការហើយ មុនខ្ញុំឡើងរទេះភ្លើងត្រឡប់ទៅបាត់ដំបងវិញ ។ បងវ៉នមានមតិប្រាប់ខ្ញុំដូចតទៅ :
(ខ្ញុំក៏យល់ស្របតាមមតិនេះដែរ ។)

I. - ក្បាលម៉ាស៊ីនដឹកនាំធ្វើរដ្ឋប្រហារ មាន :

១ - ឈ្មោះ បងវ៉ន
២ - ឈ្មោះ គី ពាណិជ្យ
៣ - ឈ្មោះ ចាន់ ចូពាំ
៤ - ប្រាង រទេះភ្លើង
៥ - ឈ្មោះ អន ឧស្សាហកម្ម
៦ - ឈ្មោះ សាំង រទេះភ្លើង
៧ - ឈ្មោះ ខន ប្រធានរ៉ែ
៨ - ណយ ប្រធានរោងចក្រក្បាលថ្នល់

II. - កម្លាំងកាន់អាវុធ ដើម្បីធ្វើរដ្ឋប្រហារ :

ផ្នែកទីមួយ មានកម្លាំងកម្មករខាងឧស្សាហកម្ម ដែលនៅតាមរោងចក្រ ស្លដែក ក្រឡឹង អគ្គិសនី ធ្វើប្រេងកន្ទក់ ខាងចូលរ៉ែកង់ និងឡលេខ៦ ចាក់អង្រែង ក្បាលថ្នល់ ។ កម្មាភិបាលគ្រប់គ្រង ដែនគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ តាមរោងចក្រនីមួយៗនេះ សុទ្ធតែជាសមាសភាពដែលចាត់តាំងបាន ហើយទទួលភារៈដឹកនាំការផ្ទុះអាវុធ បានគ្រប់មុខព្រួញ ។ កម្លាំងប្រយុទ្ធល្អ គឺនៅរោងចក្រក្បាលថ្នល់ ដែលមានឈ្មោះណយជាប្រធាន ។ អ្នកទទួលខុសត្រូវចាត់ចែងកម្លាំងខាងរោងចក្រទាំងអស់ មានឈ្មោះបងអន និងឈ្មោះណយ កម្លាំងកាន់អាវុធផ្នែកទីពីរ គឺកម្លាំងខាងកម្មកររទេះភ្លើង ។ សមាសភាពដែលគ្រប់គ្រងតាមផ្នែកទាំងអស់ សុទ្ធតែជាសមាសភាពដែលចាត់តាំងបានហើយ សំរាប់ដឹកនាំផ្ទុះអា

វុធតាមមុខព្រួញដែលបានកំណត់ឱ្យ ។ ផ្នែកកម្លាំងនេះ មានបងប្រុង និងឈ្មោះសាំង ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវ ។ កម្លាំងខាងររទេះភ្លើង មាននៅខាងក្រៅតាមផ្លូវពីភ្នំពេញ . ទៅបាត់ដំបង ជាកម្លាំងអន្តរាគមបម្រែម ខាងពោធិ៍សាត់ មានឈ្មោះ ចាន់ទទួលខុសត្រូវ (កម្មាភិបាលប្រចាំស្ថានីយ៍ពោធិ៍សាត់) ខាងបាត់ដំបងមានឈ្មោះ មួមទទួលខុសត្រូវ(កម្មាភិបាលប្រចាំស្ថានីយ៍បាត់ដំបង) និងតាមផ្លូវភ្នំពេញ កំពង់សោមខ្លះ ឈ្មោះគិនទទួលខុសត្រូវ កម្លាំងទីបី ជាកម្លាំងបន្ទាប់ សំរាប់អន្តរាគមពេលយូរ គឺកម្លាំងនៅខាងវ៉ែ ដែលមានឈ្មោះខន និងឈ្មោះ ស៊ុំជាអ្នកទទួលខុសត្រូវ ។ កម្លាំងនេះនៅព្រះវិហារខ្លះ នៅកំពតខ្លះ និងនៅបាត់ដំបងខ្លះ ។ នៅភ្នំពេញមួយចំនួន ។ កម្លាំងតាមភាគ ខាងបូព៌ា មានឈ្មោះចាន់ទទួលខុសត្រូវ ខាងពាយ័ព្យ មានរូបខ្ញុំផ្ទាល់ ។

III.- ខាងគ្រឿងស្ត្រាវុធ :

ផ្នែកទីមួយ អាវុធដែលលបលាក់តាមរោងចក្រ ដែលប្រមូលទុកពីពេលមុន យូរហើយ ហើយលបបម្រែមជាបន្តមកទៀត ។ នៅគីឡូលេខ៦ ក៏មាន ចាក់អង្រែង ក៏មាន ក្បាលថ្នល់ ក៏មាន ហើយនៅរោងចក្ររទេះភ្លើង ក៏មានលាក់កាំភ្លើងទុកដែរ ។ ខាងរោងចក្រផ្នែកឧស្សាហកម្ម មានឈ្មោះ បងអន ឈ្មោះណយ ប្រធានរោងចក្រក្បាលថ្នល់ និងកម្មាភិបាលម្នាក់ទៀត មាននារីជាប្រធានម៉ាស៊ីនអារឈើ ទាំងអស់ (ខ្ញុំរកនឹកឈ្មោះមិនឃើញទេ) ។ ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវចាត់ចែងសម្ភារៈទាំងនេះ ។ ខាងរោងចក្ររទេះភ្លើង មានឈ្មោះបងប្រុង និងបងសាំង ទទួលខុសត្រូវ ។ អាវុធមានចំនួនគួរសមដែរ ។

ផ្នែកអាវុធនិងគ្រាប់រំសេវទីពីរ គឺបងវនគាត់ទទួលខុសត្រូវផ្ទាល់ អាវុធនេះនៅក្នុងឃ្លាំងភណ្ឌាគារយោធា ដែលមានប្រធានភណ្ឌាគារ (ខ្ញុំមិនស្គាល់ឈ្មោះ) ហើយនឹងឈ្មោះ លក់ ប្រធានរោងជាងជួសជុលអាវុធ ទទួលបន្ទុក ។ ការផ្គត់ផ្គង់អាវុធផ្នែកនេះ សំខាន់ជាងគេ ។ ក្រៅពីនេះ មានអាវុធបំរុងខ្លះ ខាងបូព៌ា ដែលមិត្តចាន់ទទួលការ អាវុធនេះដឹកចេញតាមផ្លូវលេខ១ ឆ្លងទន្លេបាសាក់ ។

ការទាក់ទងរវាងខ្ញុំនិងបងវន គឺតាមផ្លូវរទេះភ្លើង ហើយបងវនជាមួយឈ្មោះ ចាន់ បូព៌ា តាមផ្លូវលេខមួយ កម្លាំងនៅខាងខ្ញុំ មានរោងចក្រតម្បាញបាត់ដំបង ដែល

មានឈ្មោះ និន អ្នកទទួលខុសត្រូវ ហើយនឹងរោងចក្រស្ករកំពង់គល់ ដែលមានឈ្មោះ យ៉ាន នឹងឈ្មោះ ខុំ ទទួលខុសត្រូវ ៗ

សូមគោរពដោយសូមរាយការជូនអង្គការប៉ុណ្ណឹង
ថ្ងៃ ១.១២.១៩៧៨

កី

7-12-78

HS

ខ្ញុំសូមគោរពអង្គការជាទីគោរព.

ខ្ញុំសូមរាយការណ៍ អំពីការទាក់ទងគ្នារវាងខ្មែរក្បត់ដូចតទៅ ៖

I. - រវាងឈ្មោះ បងវ៉ន និងខ្ញុំ : ឆ្នាំ ១៩៦៤ ពេលដែលអង្គការកំណត់ឱ្យខ្ញុំទៅជនបទ ខាងភូមិភាគពាយ័ព្យ ឈ្មោះទុំស៊ុនពេង បានឧទ្ទេសនាមប្រាប់ថា ឱ្យទទួលការដឹកនាំពីគាត់ចុះ ៗ ជាសំបុត្រឈ្នាមជ្រែងពុ ក៏ដូចជួបគាត់បាននិយាយគ្នា - ជាប់ ដោយយកល្បាកបដិវត្ត ៗ ដូចពាក្យថាត្រូវខិតខំធ្វើការ បានសេចក្ដីខិតខំធ្វើដើម្បីកម្លាំងក្បត់ហើយ ព្រោះការប្រឆាំងនឹងបដិវត្ត វារាល់ថ្ងៃទាំងការងារធំ ទាំងការងារតូចឱ្យតែរាំងរាបាន គឺរាំរាហើយ ៗ

ដោយខ្សែក្បត់គំរោងធ្វើរដ្ឋប្រហារនេះ គាត់បានលើករវាងខែ ៧.៧៨ ពេលដែលខ្ញុំមកភ្នំពេញ ធ្វើការជាមួយអង្គការ ៗ មុនខ្ញុំជិះរទេះភ្លើងទៅបាត់ដំបងវិញ ខ្ញុំបងវ៉ន បងព្រាង បងអន បានជជែកគ្នា ក្រោយញាំបាយល្ងាចហើយ អំពីវិធីដំណើរការរដ្ឋប្រហារ និងលទ្ធភាពដែលនៅក្នុងគណៈដឹកនាំរដ្ឋប្រហារ ៗចំណែកឈ្មោះចាន់ តាំងពីលើកគំរោងធ្វើរដ្ឋប្រហារនេះ ខ្ញុំមិនទាន់បានជួបផ្ទាល់មាត់ជជែកគ្នាទេ រហូតដល់ខ្ញុំត្រូវចាប់ខ្លួននេះ គឺមានតែ បងវ៉ន ទាំងអស់គាត់ទាក់ទងជួនផ្ទាល់ជួនតាមរយៈ បងអន ៗ ដូច បងវ៉ន និងខ្ញុំដែរ គឺបងព្រាងគាត់អ្នកទទួលភារៈទាក់ទងជាអ្នកនាំពាក្យ ៗ តែឈ្មោះចាន់ នេះ ខ្ញុំបានស្គាល់ពាក្យសំដីឆ្លងឆ្លើយគ្នា តាំងពីសម័យឈ្មោះ អឹម និងឈ្មោះ ភួងនៅម្លេះ ៗ ពិសេសពេលដែលបានជួបគ្នាទៀនល្បួតខាងលើ ៗ ហើយជាពិសេស ថាចាំធ្វើមហាសន្និបាតលើកទី ៥ ហើយនឹងទាក់ទងជួបគ្នា ដើម្បីរាយការណ៍ផង ដើម្បីលើកផែនការថ្មីផង ៗ តែខ្ញុំត្រូវចាប់ខ្លួនទៅ ៗ ចំពោះខ្លួនខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះចាន់ នេះ គឺក្រោយរំដោះប្រទេសទាំងស្រុងទេ ៗ

ជាមួយឈ្មោះព្រាង ហើយនឹងជាមួយឈ្មោះ អន ការទាក់ទងមានតាំងពីយូរហើយ តាំងពីខ្ញុំនៅធ្វើការក្រុងម្លេះ ធ្លាប់បានប្រជុំទៀនល្បួត និងដាក់ទិសឱ្យផ្នែកកម្មករ ធ្វើការងារឱ្យខុសទិស តាំងពីមុនមក ៗ តែមកប្រាប្រ័យទាក់ទងជាប់គ្នា

វិញ គឺតាំងពីក្រោយរំដោះមកនេះទេ ម្យ៉ាងខ្ញុំក៏ត្រូវទទួលភារៈខាងផ្លូវរទេះភ្លើង និងឧស្សាហកម្មភាគ ម្យ៉ាងទៀតទាក់ទងដើម្បីរំដោះស្រាយនេះ នោះ ទាំងក្នុងផ្លូវការ ទាំងក្រៅផ្លូវការ ។ ហើយក្នុងខែ ៧.១៩៧៨នេះ ដែលបងវ៉ន គាត់ឧទ្ទេសនាមពីបញ្ហារដ្ឋប្រហារជាមួយគ្នា ។

សរុបមកវិញ ពេលគិតរដ្ឋប្រហារនេះ មានតែ បងវ៉ន បងព្រាង បងភន និងខ្ញុំទេ ។ ឯឈ្មោះចាន់ មិនទាន់បានជួបគ្នា ជជែកផ្ទាល់មាត់ទេ ។ រដ្ឋប្រហារ គំរោងធ្វើក្រោយ ពីមានព្រឹត្តិការណ៍ឈ្មោះញឹម និងឈ្មោះភិមហើយ ។ ពេលវេលា ផ្ទុះគឺអាស្រ័យលក្ខណៈពីរយ៉ាង ។ ម្យ៉ាងគឺរៀបចំដើងព្រួលឱ្យបានស្រួល ម្យ៉ាងទៀត ក៏ត្រៀមរដូវប្រាំងនេះដែរ ដើម្បីយកកម្លាំងខាងក្នុង ខាងក្រៅរួមផ្សំគ្នា ។ ឯកំណត់ថាថ្ងៃណាធ្វើនោះ មិនមានកំណត់ទេ ។

II. – ចំពោះឈ្មោះពក និងខ្ញុំ ។ឈ្មោះពក នេះឈ្មោះញឹម បានឧទ្ទេសនាម

ប្រាប់ឆ្នាំតាំងពីឆ្នាំ ១៩៧៦ ឈ្មោះពក បានធ្វើដំណើរទៅលេងនៅភូមិភាគពាយព្យ ជួបជាមួយឈ្មោះញឹម ជាញឹកញាប់ ។ ហើយតាមរយៈឈ្មោះពក ផ្ទាល់ ក៏បាននិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា គេជាដៃស្ដាំរបស់ឈ្មោះ ឃួន គេជាអ្នកការពារ គេជាអ្នកស្រឡាញ់គោរពដោយស្មោះត្រង់បំផុត ។ នៅសម័យសង្គ្រាម៥ឆ្នាំ ប្រឆាំងនិងសង្គ្រាមឈ្លានពានរបស់ចក្រពត្តិ ។ដូច្នេះខ្ញុំបានស្គាល់ជាសមាសភាពសេអ៊ីអា តាំងពីឆ្នាំ ១៩៧២ម្លេះ ។

នៅខែ ៨ ឆ្នាំ ១៩៧៨ ពេលខ្ញុំជួប បងវ៉ន នៅមន្ទីរឧស្សាហកម្ម ខ្ញុំបានសួរគាត់ដែរ ថាភាគកណ្ដាលយ៉ាងណាដែរ ។ គាត់ឆ្លើយថា មិនអីទេ ។តែសំខាន់ ពេលមហាសន្និបាតលើកទី ៥នេះ ហើយដែលឈ្មោះពកនេះបាននិយាយក្នុងបន្ទប់តិចៗជាមួយខ្ញុំថា "ឮថាមានរដ្ឋប្រហារបន្តទៀតនៅរដូវប្រាំងនេះឆេះមេឃទៀតហើយ" ហើយនិយាយនេះតាំងពីថ្ងៃជួបគ្នាដំបូងម្លេះ ។ រួមទាំងមតិបងវ៉ន ពីខែ ៨.៧៨ និងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ខ្ញុំកំណត់ថា ឈ្មោះនេះ ដឹងរឿងរដ្ឋប្រហារថ្មីនេះច្បាស់ហើយ ការទាក់ទងរឿងរដ្ឋប្រហារផ្ទាល់ មានតែបងវ៉នទេ ដែលចុះទៀងទាក់ទងជាមួយឈ្មោះ ពក នេះជាប់ ។ តែក្នុងគំរោងសមាសភាពគណៈរដ្ឋប្រហារ មិនមាន

ខុទ្ទេសនាមឈ្មោះពកនេះទេ ដែលជាសមាសភាពក្បត់នោះវាប្រាកដណាស់ហើយ ។ ពេលនេះមិនដាក់ចូល ពេលក្រោយក៏ដាក់ចូលដែរ ។

III.- ចំពោះឈ្មោះ វីន អនុលេខាតំបន់ស៊ីសូផុន ។ គាត់មានបងម្នាក់ ឈ្មោះ ទៀង ជាបងបង្កើត ធ្វើប្រធានគណៈសហករណ៍នៅតាណោ ។ ពេលដែលគាត់ផ្លាស់ទៅពាយព្យភ្លាម គាត់ជជីកសាកសួរពីឈ្មោះ ទៀង នេះណាស់ ។ ជួបខ្ញុំពេលណាក៏សួរ ឈរលើមនោសញ្ចេតនាប្រជាលប្រជាំរបស់គាត់ចំពោះបងគាត់ ខ្ញុំក៏មានយោបល់ប្រាប់គាត់ ពេលជួបគ្នានៅបាត់ដំបងត្រូវសំរាកថ្ងៃ ក្រោយប្រជុំភាគ ក្នុងរវាង២ឬ៣ខែក្រោយ ដែលគាត់ទៅដល់ពាយព្យ ដែលឈ្មោះញ៉ឹមនៅជាលេខា នៅមន្ទីរ ៥៦០ ខ្ញុំនិយាយថា បងសមមិត្តបដិវត្តបាត់សំភាគទៅហើយ ។ ឈ្មោះទៀង បងសមមិត្តតាមខ្ញុំមើលមិនមានគុណវិបត្តិអីធំដុំទេ គ្នាគ្រាន់តែជាប្រ-ធានសហករណ៍ តែធ្វើមិច បើមានចម្លើយ ។ ពេលនោះគាត់ឆ្លើយ អីចឹងហើយបងអីយ ខ្ញុំក៏មិនសួរពិនិត្យអំពីប្រវត្តិទេ គេលេងតែតាមខ្សែស្រឡាយ -ឡូវនេះហើយ ខ្ញុំលំបាកដែរសព្វថ្ងៃ ម៉ាពុយកតែលឹងហើយ" ។ ពាក្យទាំងអស់នេះ នាំ-ឱ្យខ្ញុំចាប់ផ្តើមចាប់ខ្សែជាមួយគាត់ជាបន្តបន្ទាប់ទាំងការនិយាយវាយប្រហារបដិវត្ត ទាំងការទាក់ទងខាងមនោសញ្ចេតនា ។ ហើយពិសេសពេលឈ្មោះ ញ៉ឹម ឈ្មោះស៊ែ ត្រូវចាប់ហើយ ក្នុងខែ ៧ ក្នុងខែ ៨ ឆ្នាំ ១៩៧៨នេះ ខ្ញុំយកលេតុផលទៅមើលចំការកប្បាស នៅភ្នំស៊ីសូផុន ខ្ញុំបាននិយាយពីផែនការរដ្ឋប្រហារប្រាប់ -គាត់ នៅកន្លែងទទួលភ្ញៀវរបស់គាត់ ដែលខ្ញុំទៅស្នាក់សំរាកពេលថ្ងៃ ។ ខ្ញុំនិយាយថា ៖ ផែនការរដ្ឋប្រហារបានរៀបចំមួយទៀតហើយ ខាងផ្នែកកម្មករឧស្សាហកម្ម ដែលមាន បងវ៉ន ដឹកនាំ ហើយខ្ញុំក៏ចូលជាសមាជិកដែរ ។ រដ្ឋប្រហារ គឺធ្វើដោយសហការជាមួយយួនទៅរដ្ឋប្រាំងនេះ ។ ខ្ញុំនិយាយហេតុផលច្រើនទៀត តែខ្លឹមសារសំខាន់មានប៉ុណ្ណឹង ។ ឈ្មោះវីន បានឆ្លើយវិញថា យល់ស្របហើយបង យល់ស្របហើយបង តឹងទ្រូងណាស់ ។ ចំពោះឈ្មោះវីន នេះ ទៀងរដ្ឋប្រហារ មានតែប៉ុណ្ណឹងទេ មិនទាន់រាប់ចូលក្នុងសមាសភាពនៃគណៈរដ្ឋប្រហារទេ ។ ទុកគាត់ជាកម្លាំងមនោសញ្ចេតនា ដើម្បីឧបត្ថម្ភរដ្ឋប្រហារ តែតាមពិនិត្យខ្សែក្បត់របស់

គាត់តាំងពីដាប់ថា កម្លាំងរបស់ឈ្មោះវ៉ែលមក ហើយឃើញសកម្មភាពនយោបាយរបស់គាត់ចំពោះពេលនេះ អាចសន្មត់បានថា កម្លាំងល្អមួយទៅអនាគត ។ ថ្ងៃក្រោយត្រូវចូលរួមក្នុងសមាសភាពដឹកនាំជាន់ខ្ពស់បាន ។

IV.- ការទាក់ទងជាមួយឈ្មោះសៀង ខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះសៀងនេះ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៦៨ ។ ពេលនោះខ្ញុំត្រូវធ្វើផ្លូវព្រែកភ្ជាប់ពាយព្យនឹងនិរតី ។ ខ្ញុំត្រូវរង់ចាំនីរសារនៅកំពង់ឆ្នង់ ជើងភ្នំអូរ៉ាល់ ។ ឈ្មោះសៀងពីមុនគេហៅពេទ្យសៀង ជាបញ្ជាការទ័ពផ្នែកមួយរបស់ឈ្មោះស៊ី ។ តាមខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់ ពុំមែនជាអ្នកក្លាហានអីទេ ជាអ្នកបន្លំពុយករួចតែខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ។

អត្តចរិតសំខាន់ នឹងឱកាសនិយម ខាងណាខ្លាំងទៅខាងនោះហើយ ។ ដល់ពេលរួមបញ្ជាការទ័ពខ្លាំងនៅឧរ៉ាល់ ខ្ញុំកាន់តែឃើញច្បាស់ នូវអត្តចរិតមិននឹងនរបស់គាត់ ។ ពេលនោះគាត់ទុកឈ្មោះស៊ីដូចគ្រូសង្ឃរាជមួយ ដោយគោរពគ្មានលក្ខណ៍ ។ ពេលក្រោយពុមកឈ្មោះស៊ី តែងអួតពីការស្មោះត្រង់របស់ ឈ្មោះសៀង នេះចំពោះគាត់ដែរ ។

ពេលវាយឧត្តុង្គធ្លុះ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៣ ប្រហែលខ្ញុំបានមកអបលាំងជួបអង្គការ ខ្ញុំបានចូលដំណេកយប់នៅមន្ទីរឈ្មោះស៊ីនេះ ។ ក្រោយនិយាយពីនោះច្រើន ឈ្មោះស៊ីបានឧទ្ទេសនាមប្រាប់ខ្ញុំថា ជាខ្សែក្បត់ជាមួយខ្លួនគេដែរ ។ ចំពោះឈ្មោះសៀងហើយនឹងខ្ញុំក៏មានឱកាសនឹងជួបគ្នាផ្ទាល់ណាស់ ក្នុងមួយឆ្នាំពុំមានច្រើនណាស់ មួយដងឬពីរ ។ ពេលដែលឈ្មោះសៀងនេះផ្លាស់ទៅនៅសៀមរាប ក៏ខ្ញុំបានដឹងក្រោយដែរ ។

អង្គការត្រូវឱយខ្ញុំមកភ្នំពេញជាមួយពេទ្យសៀង ឈ្មោះវីន នឹងបងម៉ុក ។ ដំបូងខ្ញុំជិះឡានជាមួយឈ្មោះ សៀង នេះ មុនទៀងឡានខ្ញុំនិយាយលេងថា : បដិវត្តន៍យើងម្តេច ក៏គេប្រឆាំងជាប់យ៉ាងនេះ.[1] ឈ្មោះសៀង បានឆ្លើយថា " អើមកពីបដិវត្តន៍យើងធ្វើខាខុស បានជាមានគេប្រឆាំង " ខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ជាប់ ។ ដល់ភ្នំពេញ ខ្ញុំជួប បងវ៉ន ខ្ញុំសួរគាត់ថា បងដែលទៅសៀមរាបដែរឬទេ.[1] ពេលថ្មីៗនេះ ។ បងវ៉ន ឆ្លើយ បើខ្ញុំមិនទៅក៏មានគេទៅដែរ ។ ត្រង់នេះតាមខ្ញុំបាន

ប្រមាណថា ឈ្មោះសឿង អាចដឹងរឿងរដ្ឋប្រហារ រដ្ឋវិប្រាំងនេះ ព្រោះ ម៉្យាងជាខ្មែរសេរីអាទៅហើយ ហើយម៉្យាងទៀត ខាង បងវ៉ន ក៏មានទាក់ទង ខាងសៀមរាប ។ ចំណែកឈ្មោះសឿង គ្មានឈ្មោះចូលក្នុងសមាសភាពគណៈរដ្ឋប្រហារទេ ។ តែថ្ងៃក្រោយតាមឋានៈរបស់គាត់ក្នុងបដិវត្ត និងតាមខ្មែរ សេរីអា គាត់អាចចូលក្នុងបញ្ជីអ្នកដឹកនាំជាន់ខ្ពស់បាន ។ រឿងឈ្មោះសឿង មានបញ្ហា ខ្ញុំ មិនទាន់បានសាកសួរ បងវ៉ន បានច្បាស់លាស់ទេ ។

V.- ការទាក់ទងរបស់ខ្ញុំនឹងឈ្មោះខន ។ ឈ្មោះខន ជាប្រធានវ៉រ ចុះទៀង

ពាយ័ព្យ តាំងពីឈ្មោះញឹម នៅរម្លះ ។ ឈ្មោះខន នេះជាយោធា ចាស់ខាង ២៥ ។ ខ្ញុំនឹងតាមការទទួលនាមរបស់ បងវ៉ន តាំងពីដំបូងរម្លះ (ដំបូងដែលក្រុមវ៉រទៅនៅខាងភ្នំព្រាម ពាយ័ព្យ ហើយខ្ញុំជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់គ្រប់បែប យ៉ាងឱ្យក្រុមវ៉រនេះ) ។ រឿងរដ្ឋប្រហារនេះគេដឹងច្បាស់ដូចខ្ញុំ ព្រោះ គេចុះទៀង បងវ៉ន ព្រមនេះពេលខ្លះខ្ញុំឱ្យឈ្មោះខន នេះនាំសំបុត្រមកឱ្យ បងវ៉ន វិញផង ។ ការនិយាយគ្នាពេលជួបឯណោះ គឺសំខាន់ពីក្តាប់អង្គភាពវ៉រ នេះ ឱ្យមែណន ឱ្យទៅជាឧបករណ៍ដ៏ល្អមួយសំរាប់កម្លាំងក្បត់ចំពោះមុខ ក៏ដូចយូរអង្វែង ។ ជួបគ្នាពេលណាក៏ខ្ញុំរំឭករឿងនោះ ពេលនោះដែរ ។

VI.- ជាមួយឈ្មោះសាំង ។ ឈ្មោះសាំង នេះខ្ញុំស្គាល់តាំងពីសម័យនៅភ្នំពេញ។

តែការច្បាស់សកម្មភាពក្បត់ គឺបងប្រាំងទេ គាត់អ្នកទទួលនាម ។ ខ្ញុំ ផ្ទាល់មិនដែលបាននិយាយជាមួយ សាំង នេះទេ ។

VII.- ជាមួយឈ្មោះរ៉ន ។ ឈ្មោះរ៉ន មិនចូលជាជាសមាសភាពគណៈរដ្ឋប្រហា

រទេ ។ ពេលថ្មីៗនេះ ខ្ញុំបានជួបតែម្តងគត់នៅបាត់ដំបង ។ ខ្ញុំក៏ពុំបានផ្លះ ប្តូរមតិអីដែរ តែសំខាន់ឈ្មោះកែតិតហួត ចៅ លុត ពីមុនលេខាស្រុកគ្រគរ បាន ទទួលនាមប្រាប់ខ្ញុំថាជាមនុស្សដែលគេបាត់តាំងបាន ជាកម្លាំង សេរីអា ។ ពេល នោះឈ្មោះ រ៉ន នេះទៅជាយោធាស្រុកគ្រគរនៅឡើយ ។ យេរលើខ្មែរ

ក្បត់នឹងឋានៈក្នុងបដិវត្ត អ្នកនេះអាចចូលក្នុងបញ្ជីដឹកនាំខ្ពស់បាន ។

VIII. - ជាមួយឈ្មោះសាន ខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះសាន ជាខែ១ក្បត់ ដោយឈ្មោះ ញឹម បានឧទ្ទេសនាមប្រាប់ខ្ញុំ តាំងពីមួយអាទិត្យ ដែលអង្គការបានផ្លាស់ ឈ្មោះសាន ទៅភាគពាយព្យ ។ ពេលនោះខ្ញុំពុំបានដេញដោលជាខែឧសភាពុំទេ អាងតែជួប ញឹម ហើយ គឺស្រេចហើយ ។ ក្រោយមានព្រឹត្តិការ ចាប់ញឹម នឹង ភឹម នៅបូព៌ាហើយ ពេលញាយហើយ យើងខ្ញុំតែងជួបគ្នា ព្រោះនៅផ្ទះជាមួយគ្នា នៅលើផ្ទះឈ្មោះ សាន ដោយខ្ញុំផ្ដើមនិយាយថា " រដ្ឋប្រហារមិនទាន់ចប់ទេ អស់ពួកមុន នៅអ្នកក្រោយ "។ ឈ្មោះសាន សួរខ្ញុំ តើនរណាធ្វើទៀតទៅ? ការហ៊ាននិយាយយ៉ាងនេះ ព្រោះដឹងគ្នា ពីមុនខ្លះហើយ ។ ពេលនោះ ឈ្មោះសាន បានឆ្លើយដែរយ៉ាំធ្វើលេងពុំមិនបានទេ ។ ក្រោយមកទើបខ្ញុំពន្យល់គាត់ឱ្យដឹង-ទាំងអស់ ពីបងវ៉ន ពីផែនការរបស់កម្មករឧស្សាហកម្ម ។ គាត់ក៏បានយល់ព្រមថា : មានលទ្ធភាពល្អ ហើយគាត់ក៏សំរេចចិត្តថាដាច់ខាតនៅជាមួយគណៈរដ្ឋប្រហារ - នេះហើយ ។ ការដែលខ្ញុំទៅទាក់ទងសៀម នៅតាកុំ ខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់មិត្តសាន នេះដែរ ។

តែមិត្តសាន នេះមិនមានឈ្មោះចូលក្នុងគណៈរដ្ឋប្រហារទេ ជាកម្មាភិបាលសំរាប់អានាគត ។

IX. - ការទាក់ទងជាមួយឈ្មោះ ពីន កាលពីខែ ៨.១៩៧៨ ខ្ញុំបានមកជួបបងវ៉ន នៅភ្នំពេញ ពេលដែល ដែលខ្ញុំមកករករណារថ្លចកប្បាយ បងវ៉ន បានប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់ទាក់ទងជាមួយឈ្មោះពីន នេះបានហើយ ។ ឈ្មោះពីន ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទេ ។ ដែលជួបគ្នានៅមោងតែម្ដងគត់ បានស្គាល់អត្តចរិតថាជាអ្នកអំនួតមួយដែរ ។ ការទាក់ទងកន្លងមក គឺបងវ៉ន នឹងឈ្មោះពីន នេះផ្ទាល់ ។ ចំពោះឈ្មោះ ចិន នឹងឈ្មោះ លក ក៏ដឹងពី បងវ៉ន ឧទ្ទេសនាមទាំងអស់ ខ្ញុំមិនដែលជួបផ្ទាល់នឹងឈ្មោះទាំងអស់នេះទេ ។

X.- ចំពោះឈ្មោះផន និងឈ្មោះ ផាត ប្រធានកងពលទី ២ យោធា ភាគពាយ័ព្យ និងគណៈកងពលយោធាពាយ័ព្យដែរ ។ ឈ្មោះផនជាមនុស្សស្និទ្ធបំផុតរបស់ឈ្មោះញឹម ជាកងការពារផ្ទាល់ ។ ឈ្មោះញឹមនេះ បានភ្ជួតពីឈ្មោះផន ជាប់មិនដាច់ពីមាត់ ។ ក្រោយពីឈ្មោះញឹមត្រូវចាប់ ឈ្មោះផននេះមានការភិតភ័យខ្លាំងណាស់ ។ តែពេលនោះខ្ញុំបានប្រាប់ថា មិនអីទេចាំខ្ញុំការពារឱ្យ កុំព្រួយ ។ ឈ្មោះផននេះ បានលន់ក្រាជាមួយខ្ញុំថា យ៉ាងណាយ៉ាងណី នឹងនៅជាមួយខ្ញុំរហូត ។ ឈ្មោះផននេះមានឈ្មោះក្បត់ជាមួយញឹម ។ ខ្ញុំក៏ចិញ្ចឹមតាំងពីនោះមក ។ ចំពោះរឿងរដ្ឋប្រហារខ្ញុំមិនទាន់បានផ្សាយប្រាប់អីឱ្យដឹង-ទេ ដើម្បីរកក្រាលម្អាតសិន ព្រោះកម្លាំងនេះប្រើធ្វីណាក៏បានដែរ ។

ចំពោះឈ្មោះផាត ស្រុកកំណើតនៅភ្នំជ្រូ តែវ៉ា ។ ជាអ្នកទៅពីនិរតី ។ ពេលចាប់ឈ្មោះប្រធានកងពលទី ២ភាគពាយ័ព្យ ឈ្មោះផាត នេះក៏បានសហការជាមួយខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានទាក់ទងជាប់តាំងពីនោះមក ទៅធ្វើការនៅក្រុងនេះទៀត គាត់ក៏កាត់ទៅរកជួបខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏កាត់ទៅរកជួបគាត់ ។ផ្លូវមនោសញ្ចេតនាមានច្រើន ។ ឈ្មោះចែល ជាកម្មាភិបាលយោធា ហើយជាកូនឈ្លួនទៅពីខាងក្រសួងឈ្លបបានប្រាប់ខ្ញុំច្បាស់នៅចំការកៅស៊ូប៉ៃលិន ថាឈ្មោះ ផាត នេះជាខ្សែក្បត់ជាមួយគាត់ ។ តាំងពីនោះមក ខ្ញុំទាក់ទងគាត់ជាប់ ប្រាប់ឈ្មោះផាត នេះឱ្យដឹងរឿង ចែល នេះទទួលនាម ។ ផាត ក៏យល់ព្រមទាក់ទងជារៀងរហូតមក តាំងពីខែ ២.១៩៧៨ ដែលខ្ញុំទៅទទួលភារៈខាងចំការកៅស៊ូប៉ៃលិន ។

ចំពោះរឿងរដ្ឋប្រហារ រដ្ឋវិក្រាំងមិនទាន់បានផ្សាយទេ ដោយយំភាងថានៅជាមួយហើយ ចាំពេលមានការប្រើប្រាស់ នឹងធ្វើការតែម្ដង ។ តែខ្ញុំបានប្រាប់ឈ្មោះ ផន នឹងឈ្មោះ ផាត នេះដែរថា រដ្ឋវិក្រាំងនេះយើងមានការ-ធ្វើខ្លះហើយ មិនខានទេ ត្រូវរៀបចំអង្គភាពឱ្យហើយណែ ។ និយាយពេលខ្ញុំទៅប៉ៃលិន រកសុំបេះដៃផ្លូវកេត នៅខែ ៧.១៩៧៨ ។

XI.- ការទាក់ទងជាមួយឈ្មោះ ហុក ។ ខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះហុក នេះតាំងពី សម័យនៅភ្នំពេញម្ដង ។ បានធ្វើការជាមួយគ្នា ជាគណៈកម្មាធិការ

ក្រុងជាមួយគ្នា ខាងផ្នែកយុទ្ធផល នឹងសភាពការក្បត់ទៅវិញទៅមកទាំងអស់ ។ នៅរាងខែ ៨.១៩៧៨ ពេលខ្ញុំមកភ្នំពេញ ខ្ញុំបានសួរឈ្មោះអន ថា តើឈ្មោះហុកបានដឹងរឿងរដ្ឋប្រហារហើយនៅ ឈ្មោះអន បានឆ្លើយថា បានដឹងហើយ ។ ឈ្មោះអននេះក៏បានបន្ថែមប្រាប់ខ្ញុំថា ឈ្មោះសារ៉ាន ក៏ដឹងអស់ហើយដែរ គេបានជួបធ្វើការម៉ត់ចត់ជាមួយពួកនេះ ។ ដូច្នេះសន្និដ្ឋានថាឈ្មោះ ហុក និងឈ្មោះ សារ៉ាន នេះបានដឹងរឿងរដ្ឋប្រហារហើយ តាមរយៈការងាររបស់ឈ្មោះអន ប្រចាំក្រុងភ្នំពេញ ។

XII .- ការទាក់ទងជាមួយនារីជីម លេខាគណៈស្រុកលង្វែក បាត់ដំបង ភូមិភាគពាយ័ព្យ ។ ខ្ញុំស្គាល់នារីជីមនេះចូលក្នុងខ្សែក្បត់ ពីព្រោះខ្ញុំស្គាល់ប្ដីគាត់ច្បាស់ឈ្មោះ ម៉ុន ។ ឈ្មោះម៉ុន នេះនៅរៀនសាលាកសិកម្មមេច្បារមង្គលបូរី ពីឆ្នាំ ១៩៧៦-១៩៧៧ ឈ្មោះញឹម ស្គាល់ច្បាស់ ។ តាមរយៈនេះខ្ញុំស្គាល់មុនប្រពន្ធគាត់ទៅទៀត ។ តែសាលាបិតម្ដងហើយ ឈ្មោះម៉ុន បានមកធ្វើការនៅនិរតីវិញម្ដងហើយ តែដល់ពេលដែលគាត់ទៅធ្វើការនៅភូមិភាគពាយ័ព្យវិញ ទើបខ្សែនេះដាក់វិញ តាមរយៈឈ្មោះឆេង យោធាទៅពី ២៥ ជាមួយឈ្មោះ រីន នៅរោងចក្រតំបាញបាត់ដំបង ។ រឿងរដ្ឋប្រហារ ខ្ញុំមិនបានជួបនិយាយផ្ទាល់នឹង គាត់ទេ ព្រោះក្រោយជួបគ្នាម្ដងមក គាត់មានធុរៈរបួសដោយបុករទេះឡើង ។ តែប្ដីគាត់ឈ្មោះម៉ុន ដឹងហើយ តាមរយៈឈ្មោះឆេង គណៈស្រុកភ្នំសំពៅនេះដែរ ។

XIII .- ការទាក់ទងជាមួយឈ្មោះវ៉ែល ប្រធានធ្វើព្រលានយន្តហោះកំពង់ឆ្នាំង ។

ខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះវ៉ែល នេះច្បាស់ ដោយបានធ្វើដំណើរជាមួយគ្នាអស់ពេល ១៣ យប់ ១៣ថ្ងៃ តភ្ជាប់ផ្លូវទីព្រៃពីនិរតីទៅពាយ័ព្យ ។ ឈ្មោះស្រោះ ពេលនោះជាបញ្ជាការ ។ ឈ្មោះស្រោះនេះហើយ ដែលបានឱទ្ទេសនាមប្រាប់ខ្ញុំថា ជាមនុស្សដែលគេចាត់តាំងបានជាកម្លាំងសេអ៊ីអា ។ ឈ្មោះស្រោះ ជាមេបញ្ជាការមួយ-នៅនិរតី ពីសម័យសង្គ្រាម តែសព្វថ្ងៃនេះខ្ញុំក្រាបមិនបានទេ ។ ពេលនោះឈ្មោះស្រោះរៀបចំខ្លួនធ្វើដំណើរមកនិរតីវិញ បានប្រាប់ខ្ញុំនៅលើភ្នំលេខ ៦ ថាគេ

កលាងបានកម្លាំង៣នាក់ជាសេអ៊ីអា តាំងពីដឹកនាំទ័ពនេះគឺឈ្មោះ ម៉ៃនិងមួយឈ្មោះ ប្រេស មួយនិងឈ្មោះម៉ែម មួយ ។ គឺពីពេលនោះដែលខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះម៉ៃ ។ ចំពោះរឿងរដ្ឋប្រហារនៅរដូវប្រាំងនេះ ឈ្មោះខន បានប្រាប់ខ្ញុំថា យោធា ចាស់ដែលមកពី ២៥ ទៅធ្វើការនៅព្រលានយន្តហោះនោះច្រើនដែរ ហើយ គេមានខ្មែរទាក់ទងជាប់របស់គេ ពួកកាប់បន្ទាលខ្មែរឈ្មួញនៅក្រគរ ក៏ជាខ្មែរ របស់ពួកគេដែរ ដូច្នេះខ្ញុំសន្និដ្ឋាន ថា ព្រលានយន្តហោះកំពង់ឆ្នាំងមុខជាបានដឹងដែរ ផែនការរដ្ឋប្រហារនេះហើយ ។ ហើយបើមជ្ឈដ្ឋាននេះដឹង គឺដឹងតាមរយៈខ្មែរ យោធា ២៥ចាស់ ។

XIV. - ការទាក់ទងជាមួយឈ្មោះវន្ត អនុលេខាចាស់កំពង់ឆ្នាំង ព្វវិថ្វទៅធ្វើ ប្រធានចំការកប្បាសរដ្ឋនៅស្ទោង ។ ខ្ញុំបានដឹងឈ្មោះ វន្ត នេះជា កម្លាំងសេអ៊ីអា គឺតាមរយៈឈ្មោះ ស៊ី បានប្រាប់ខ្ញុំនៅចុងឆ្នាំ ១៩៧៥ ។គេបានប្រាប់ ថា កម្លាំងរដ្ឋអំណាចនៅភាគរបស់គេ បានរៀបចំហើយ លេខាតំបន់ អនុលេខា តំបន់ សមាជិកតំបន់ទាំងអស់ សុទ្ធតែមនុស្សរបស់គេ ។ ហើយម្យ៉ាងទៀតពេលចាប់ ស៊ី ហើយ ខ្ញុំបានឃើញ បងម៉ុក គាត់យកឈ្មោះវន្តនេះទៅខាងពាយព្យ ឱ្យទៅ នាមឱ្យនៅពីតចំការកប្បាស ដែលខ្ញុំគ្រប់គ្រងមុខគាត់ស្លួយជាប់ ។ថ្ងៃមួយក្រោយ ពីខ្ញុំអប់រំមហាជននៅពីតហើយ ខ្ញុំបានហៅឈ្មោះវន្តមកហូបបាយជាមួយគ្នា នៅខាងចុង ខែ ៧ ឆ្នាំ ១៩៧៨ ខ្ញុំសួរគាត់ត្រង់តែម្ដង តើសមមិត្តមានរឿងរ៉ាវជាមួយឈ្មោះ ស៊ី ឬទេ សូមសមមិត្តប្រាប់ឱ្យត្រង់ ។ ពេលនោះគាត់ឆ្លើយថាលាក់ធ្វើអីបងអង្គការ យកខ្ញុំមកនេះ គឺមានរឿងហើយបងអើយ ។ ខ្ញុំក៏ឆ្លើយឱ្យគាត់កក់ក្ដៅស្លាបវិញ ។ ខ្ញុំថាមិនអីទេ ខ្ញុំក៏សេអ៊ីអាដែរ នៅជាមួយខ្ញុំចុះ ហើយធ្វើសកម្មភាពតទៅទៀត។ ពាក្យរបស់ខ្ញុំធ្វើឱ្យបរិយាកាសជាមួយឈ្មោះវន្ត មានការប្រែពីមុខស្លូតមកញញឹម ស្លូតវិញ ។ គឺតាំងពីពេលនោះដែលខ្ញុំហើយនិងឈ្មោះវន្ត ស្គាល់គ្នា ។

ពេលដែលខ្ញុំបានទទួលដំណឹងថា ត្រូវមកភ្នំពេញ ពេលនោះខ្ញុំទៅជជែក ជាមួយឈ្មោះវន្ត នេះឯង នៅលើផ្ទះ ដែលខ្ញុំធ្វើការនៅស្ទោងនោះ ។ គឺព្រឹក នោះហើយដែលខ្ញុំបានប្រាប់ផែនការរដ្ឋប្រហារឱ្យឈ្មោះ វន្ត និង ខ្ញុំប្រាប់តាំងពី

គោលបំណងរដ្ឋប្រហារ ថាជាការចន្លះថ្មី ដើម្បីរៀបចំសង្គមយើងឱ្យមានឯកជនឡើងវិញ ដូចដែលពួកមុនពុកគេធ្វើដែរ ។ ពេលនេះយើងយកកម្លាំងកម្មករឱ្យស្រាហកម្ម ធ្វើជាល្អលកាន់អាវុធ ដើម្បីផ្ដើមយករដ្ឋអំណាចតែម្ដង ។ ហើយក៏បានប្រាប់ពីការទាក់ទងជាមួយអន្តរជាតិនឹងសមាសភាពគណៈរដ្ឋប្រហារ ដោយក្នុងនេះខ្ញុំប្រាប់ថា បងវ៉ន ជាប្រធាន ហើយឈ្មោះខ្ញុំក៏ជាសមាជិកនឹងដែរ ។ ប្រាប់ទាំងអស់គ្នា៥នាក់ បងវ៉ន បងចាន់ បងប្រាង បងអន និងឈ្មោះខ្ញុំ ។ ឈ្មោះរដ្ឋបានយល់ស្របទាំងអស់ លើគ្រប់ចំណុច ហើយសួរខ្ញុំថា ចុះខ្លួនគាត់ឱ្យធ្វើអីដែរ ។ ខ្ញុំបានឆ្លើយថា ត្រូវរៀបចំផែនការក្នុងចំណោមកម្លាំង សេអ៊ីអា ដែលមាននៅយើង អ្នកណាដែលមិត្តស្គាល់ តែក៏ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន កុំឱ្យផែនការនេះបែកមុនឱ្យសោះ ។ ឈ្មោះរដ្ឋ បានឆ្លើយ" ដូច្នោះខ្ញុំប្រាប់មិត្តសុខ ហើយណា បានទេ" ។ ខ្ញុំឆ្លើយថាបាន ព្រោះខ្ញុំត្រូវចេញដំណើរពីស្ពៅទៅភ្នំពេញពេលនោះដែរ ។ សូមជំរាបអង្គការថា ឈ្មោះសុខ ប្រធានស្រែក្រចៅ នារីយុត ប្រធានចំការកប្បាសនេះគឺពេលដែល បងម៉ុក គាត់ហៅខ្ញុំនឹងមិត្តអស់នេះទៅឧឡុសនាម និងប្រគល់ភារៈកិច្ចឱ្យ បងម៉ុក គាត់ប្រាប់កណ្ដាលអង្គប្រជុំ ដែលមានខ្ញុំឈ្មោះ រដ្ឋ ឈ្មោះ សុខ ទាំង២ និងនារី យុត ។ គាត់(គឺបងម៉ុក) គាត់មានមតិក្នុងនាមនៃអង្គការ គាត់ថាពួកនេះប្រឡាក់ប្រឡូលអស់ហើយ ។ ដូច្នេះត្រូវប្រយ័ត្នត្រូវខំកែប្រែ ព្រោះគេដកយើងមកកន្លែងនេះ គឺត្រូវដឹងខ្លួនទៅ ។ រឿងដែលគាត់និយាយនេះ គឺមុនខ្ញុំមកភ្នំពេញ៥ថ្ងៃ ។ តាមការប្រម៉ាណរបស់ បងម៉ុក នេះដែលខ្ញុំដឹងថា ជាសមាសភាពមិនល្អាត ហើយខ្ញុំសាកសួរឈ្មោះរដ្ឋ បន្ថែមទៀត កាន់តែដឹងច្បាស់ៗ ឈ្មោះសុខ ប្រធានស្រែក្រចៅ បើដឹងពីរដ្ឋប្រហារ គឺតាមរយៈឈ្មោះរដ្ឋនេះ ព្រោះបានជាដែកគ្នាមុនខ្ញុំបែកមកភ្នំពេញ ហើយត្រូវចាប់ខ្លួនបណ្ដោយ ។ ឈ្មោះរដ្ឋ ធានាថា ចាំប្រាប់រឿងរដ្ឋប្រហារនេះឱ្យឈ្មោះ សុខ ប្រធានស្រែក្រចៅនេះដឹង ។

XV .- ការទាក់ទងជាមួយឈ្មោះ ជី ប្រធានមន្ទីរផលាន សម័យរី លព្វទៃថ្ងៃខ្ញុំ

ក្តាប់មិនបានឈ្មោះ ងី នេះ នៅដដែលឬយ៉ាងណា.[1]

តែឈ្មោះងី នេះ ខ្ញុំស្គាល់តាំងពីនៅភ្នំពេញ សម័យពី ១៩៦០ - ១៩៦៤ជា កម្មាភិបាលដែលខ្ញុំប្រើឱ្យចាំមន្ទីរយុវជនព្រះពុទ្ធទស្សនាវដ្ដីយុវជននឹងចិតប័ណ្ណផ្សេងៗ ហើយយកកន្លែងធ្វើការប្រជុំ ។ ដូច្នោះខ្ញុំស្គាល់ជាកម្លាំងសេអ៊ីអា តាំងពីជំនាន់នោះ ។ ខ្ញុំបានជួបក្រោយបំផុតនៅមោង ក្រោយរំដោះដោយឈ្មោះ ងីនេះ បានទៅជាមួយឈ្មោះ វី លេខាដំបន់ ពេលនោះខ្ញុំរាប់ឈ្មោះជូនអង្គការតាម-ខ្សែនេះ ។ ងីរៀបរដ្ឋប្រហាររដូវប្រាំង តើខាងដំបន់ដឹងឬទេ.[1] អាចដឹងតាមខ្សែ បងវន អាចដឹងតាមខ្សែឈ្មោះចាន់ អាចដឹងតាមខ្សែរឿន ។ ខ្ញុំពុំបានឱ្យដំណឹងទៅឈ្មោះងីនេះផ្ទាល់ទេ ព្រោះមិនដែលបានជួបគ្នា ។ បងវន គាត់ទៅមកកំពង់ចាមញឹក មុខតែដឹងហើយ ។

XVI .. ការទាក់ទងជាមួយ អ៊ីផុន ក្នុងបញ្ហារដ្ឋប្រហារ ។ អ៊ីផុន ជាមិត្តភ័ក

ទៀនថ្នាក់ជាមួយគ្នា តាំងពីថ្នាក់បញ្ចប់សាលាបឋមសិក្សារហូតដល់វិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ តាំងពីថ្នាក់ទី ៦ ដល់ទី ៤- ទំនើប ។ ពេលត្រឡប់ពីស្រុកបារាំងវិញ ឈ្មោះ ប៉ូយ៉ាន បានឧទ្ទេសនាមប្រាប់ខ្ញុំថា អ៊ីផុន នេះកុម្មុយនីស សេអ៊ីអា ទេ ។ ដូច្នោះខ្ញុំដឹងតាំងពីកាលណោះ ។ រឿងរដ្ឋប្រហារ គឺជាភារៈកិច្ចរបស់បងខាងក្រុង ដែលត្រូវផ្សាយ ។ ខ្ញុំមិនចាំថ្ងៃខែច្បាស់ មុនចូលមហាសន្និបាតលើកទី ៥នេះ ខ្ញុំបានចូលមន្ទីរឧស្សាហកម្ម ជួបនឹងបងអន ។ សួរសភាពការគាត់ គាត់ឆ្លើយថា "អ្នកគាត់បានធ្វើការអស់ហើយ ចំពោះគ្រប់មន្ទីរស្ថានក្រុង មិនថាកន្លែងណា ជាកន្លែងណាទេ ។ បោលតាមសភាពការនេះហើយ ដែលនាំឱ្យខ្ញុំសន្និដ្ឋានថា អ៊ីផុន ក៏ដឹងរឿងរដ្ឋប្រហារនេះហើយ ។

XVII .- ការទាក់ទងចំពោះឈ្មោះ ផល នឹងឈ្មោះយ៉ាន ទាំងពីរនាក់ជាប្រ

ធានកងពល នៅភាគពាយ័ព្យ ហើយដែលត្រូវផ្លះមកនិរតី ក្រោយពេលបោសសំអាតឈ្មោះញឹម ហើយនោះ ។

ខ្ញុំបានដឹងថាឈ្មោះផល ហើយនឹងឈ្មោះ យ៉ាន នេះជាមនុស្សដែលឈ្មោះ

ញៀម សំឡេតយកបាន ដោយអ្នកទាំងពីរនេះមានអត្តិតសេរី បំពាល់នូវសិលធម៌នារី ៗ ដូចជាឈ្មោះញៀម ចាត់តាំងបាន ៗ គឺយ៉ាងនេះដែលខ្ញុំដឹងថា អ្នកពីរនាក់នេះជាខ្មែរក្បត់ ៗ រឿងរដ្ឋប្រហារ ជាផ្នែកខ្ញុំមិនមានខ្មែរផ្សាយដល់តាកែវកំពតទេ លុះថ្ងៃ ៗ តែឧស្សាហកម្ម រ៉ែ នៅមានខាងកំពតដែរ ខ្ញុំយល់ថាខ្មែរក្បត់ដែលដឹងគ្នាហើយ អាចព្នាតមការងាររបស់ខ្មែរឧស្សាហកម្ម រ៉ែ ដែលមានឈ្មោះខន ជាប្រធាននេះ ៗ ហើយម្រាំងទៀតតាមខ្មែររទេះភ្លើង តាកែវកំពត កំពង់សោម ៗ ចំពោះឈ្មោះផលហើយនិងឈ្មោះទាក់ទងខ្មែរក្បត់បានហើយ ឬនៅ នោះខ្ញុំពុំមានដឹងអីទេ ព្រោះពេលវេលាខ្លីពេក ៗ

សូមគោរពស្មូតរាយការណ៍ជូនអង្គការប៉ុណ្ណេះ

ធ្វើនៅថ្ងៃ ៥ ធ្នូ ១៩៧៨

គី

៣៧

ខ្ញុំសូមគោរពអង្គការជាទីគោរព
ខ្ញុំសូមរាយការណ៍អំពី បញ្ជីរខ្មាំង ដូចតទៅ

១ - ឈ្មោះ វ៉ន ប្រធានហើយជាសមាជិកគណៈអចិន្ត្រៃ
២ - ឈ្មោះ ចាន់ ភូមិភាគបូព៌ា ជាសមាជិកអចិន្ត្រៃ
៣ - ឈ្មោះ កី ភូមិភាគពាយ័ព្យ ជាសមាជិកអចិន្ត្រៃ
៤ - ឈ្មោះ ពក ភូមិភាគកណ្ដាល ជាសមាជិកអចិន្ត្រៃ
៥ - ឈ្មោះ ប្រាង រទេះភ្លើង ជាសមាជិកអចិន្ត្រៃ
៦ - ឈ្មោះ អន ឧស្សាហកម្មភ្នំពេញ ជាសមាជិកអចិន្ត្រៃ
៧ - ឈ្មោះ សៀង ភូមិភាគឧត្តរ ជាសមាជិកមជ្ឈិម
៨ - ឈ្មោះ វិន អនុលេខាតំបន់ស៊ីសុផុន ជាសមាជិកមជ្ឈិម
៩ - ឈ្មោះ ខន ប្រធានឧស្សាហកម្មរ៉ែ សមាជិកជំនួយការ
១០ - ឈ្មោះ សាំង រទេះភ្លើង សមាជិកជំនួយការ
១១ - ឈ្មោះ ស៊ាន ពាយ័ព្យ អតីតៈមន្ទីរ ៥៦០ សមាជិកជំ[illegible]
១២ - ឈ្មោះ វ៉ិន លេខាកំពត - កោះកុង សមាជិកជំនួយការ

បញ្ជីរផ្នែកខាងក្រោម

១៣ - ឈ្មោះ ម៉ុន លេខាស្រុកភ្នំសំពៅ ពាយ័ព្យ
១៤ - ឈ្មោះ ពីន យោធាប្រចាំកំពង់ចាម
១៥ - ឈ្មោះ ឈយ ប្រធានរោងចក្រក្បាលថ្នល់
១៦ - ឈ្មោះ ភឿន ចំការកៅស៊ូស្នួល ភាគកណ្ដាល
១៧ - ឈ្មោះ ចាន់ ប្រធានស្ថានីយពោធិ៍សាត់ រទេះភ្លើង
១៨ - ឈ្មោះ មួម ប្រធានស្ថានីយបាត់ដំបង រទេះភ្លើង
១៩ - ឈ្មោះ ចិន ប្រធានរថក្រោះ សព្វថ្ងៃនៅក្រុមរ៉ែដែក
២០ - ឈ្មោះ ណក ប្រធានផ្គត់ផ្គង់អាវុធរបស់យោធា

២១ - ឈ្មោះ ផន ប្រធានកងពលទី ២ ភូមិភាគពាយ័ព្យ សព្វថ្ងៃប្រចាំការនៅប៉ៃលិន

២២ - ឈ្មោះ ផាត លេខាធិការកងពលទី ២ ភូមិភាគពាយ័ព្យ ប្រចាំការនៅក្រុងសំឡូត ។

២៣ - ឈ្មោះ គិន ប្រធានផ្លូវដែកភ្នំពេញ កំពង់សោម

២៤ - ឈ្មោះ ទិន ប្រធានរោងចក្រតម្បាញបាត់ដំបង

២៥ - ឈ្មោះ ឃាន ប្រធានរោងចក្រស្ករកំពង់គល់

២៦ - ឈ្មោះ យៀង ប្រធានម៉ាស៊ីនអារឈើភ្នំពេញ

២៧ - ឈ្មោះ ស៊ីង លេខាធិការឧស្សាហកម្មខេត្តភ្នំក្រោម

២៨ - ឈ្មោះ ចែន លេខាសាខាឧស្សាហកម្មខេត្ត ប្រចាំនៅភ្នំក្រោមពាយ័ព្យ

២៩ - ឈ្មោះ ឆន់ ប្រធានវរៈសេនា~~ក្រសួង~~ យោធាក្រកោះ សព្វថ្ងៃជាលេខាធិការគណៈកម្មាធិការស្រុកខាង ពាយ័ព្យ

៣០ - ឈ្មោះ គុំ ប្រធានជួសជុលប្រចាំស្ថានីភ្នំពេញរទេះភ្លើង

៣១ - ឈ្មោះ ខឿន ប្រធានជាងគេរោងចក្រតម្បាញបាត់ដំបង

៣២ - ឈ្មោះ ហុក ក្រសួងថាមពលភ្នំពេញ

៣៣ - ឈ្មោះ សារ៉ាត ក្រសួងគ្រឿងចក្រកសិកម្ម ភ្នំពេញ

៣៤ - ឈ្មោះ អ៊ុ លេខាធិការឧស្សាហកម្មខេត្ត ភ្នំក្រោម

៣៥ - ឈ្មោះ នារីដឹម លេខាគណៈស្រុកខេត្ត ភាគពាយ័ព្យ

— នៅតាមរោងចក្រនានា ផ្នែកឧស្សាហកម្ម គឺស្ថិតខាងរទេះភ្លើង ដែលខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះច្បាស់របស់គេ ស្គាល់តែងាររនាទី ខ្ញុំមិនចាំនរលឹកក្នុងទីនេះ ។

៣៦ - ឈ្មោះ ង៉ែម ប្រធានប្រឆាំងយន្តហោះប្រចាំបាត់ដំបង

៣៧ - ឈ្មោះ លី ប្រធានពេទ្យ ព.២ បាត់ដំបង

៣៨ - ឈ្មោះ វុន ប្រធានពេទ្យ ព.១ បាត់ដំបង

៣៩ - ឈ្មោះ អ៊ុច អតីតៈនាយ គ្រូបង្រៀនពេទ្យ ព.១ បាត់ដំបង

៤០ - ឈ្មោះ ម៉ៃ ប្រធាន ធ្វើព្រលានយន្តហោះកំពង់ឆ្នាំង

៤១- ឈ្មោះ វន្ន អនុសេនាកំពង់ឆ្នាំង សព្វថ្ងៃធ្វើប្រធានចំការកប្បាស
វត្តស្លា

៤២- ឈ្មោះ ងី ប្រធានមន្ទីរភូមិភាគឥសាន

៤៣- ឈ្មោះ សុខ អតីតៈលេខាតំបន់ ភូមិភាគកណ្ដាល សព្វថ្ងៃធ្វើប្រធាន
ចំការក្រចៅវត្តនៅជួនទារ៉ៃ ភាគពាយ័ព្យ

៤៤- ឈ្មោះ សុខ (ឯងឯតខ្មែរក១ចំពៀង) ដកពីភាគកណ្ដាល សព្វថ្ងៃ
ធ្វើប្រធានចំការកប្បាសវត្តនៅតាក្រក់

៤៥- ឈ្មោះ ម៉ៅ យោធា ប្រធានកងការពារក្រុងបាត់ដំបង សព្វថ្ងៃ
ទទួលខុសត្រូវសាលាអប់រំនៅភ្នំសំពៅ

៤៦- ឈ្មោះ ផល ប្រធានអនុសេនាធំ ច្បះនៅនិមិត្ត ភាគពាយ័ព្យ

៤៧- ឈ្មោះ ណុប ប្រធានរោងចក្រជី ពួតស្វាតភ្នំ តំបន់ស៊ីសុផុន

៤៨- ឈ្មោះ ទៀង ប្រធានគណៈកម្មាធិការយោធាតំបន់ពោធិសាត់

៤៩- ឈ្មោះ អឿន ប្រធានពាណិជ្ជកម្មតំបន់ពោធិសាត់

៥០- ឈ្មោះ ឆន អតីតៈអនុសេនាធំយោធាកងការពារក្រុងបាត់ដំបង សព្វ
ថ្ងៃលេខាគណៈស្រុកជួនទារ៉ៃ នៅជួនទារ៉ៃ

៥១- ឈ្មោះ ឈឿន ប្រធានពាណិជ្ជកម្មតំបន់ស៊ីសុផុន

៥២- ឈ្មោះ ទីវ អ្នកទទួលភ្ញៀវបរទេស ប្រចាំឧស្សាហកម្មវ៉ែនៅភ្នំព្រាម

៥៣- ឈ្មោះ អ៊ីផុន ពេទ្យធ្មេញ ព.១៧ ភ្នំពេញ

៥៤- ឈ្មោះ ផល ប្រធានកងពលទី II ភាគពាយ័ព្យ ផ្លះទៅនៅនិរតី

៥៥- ឈ្មោះ យ៉ាន សមាជិកកងពលទី II ពាយ័ព្យ ផ្លះទៅនិរតីឆ្នាំ១៩៧៨
នេះ

៥៦- ឈ្មោះ ខុំ អនុប្រធានរោងចក្រស្ករកំពង់គល់ ភូមិភាគពាយ័ព្យ

៥៧- ឈ្មោះ ឯម សមាជិកវរៈសេនាយោធាប្រចាំក្រកោះ រំលាយហើយ
សព្វថ្ងៃនៅសហករណ៍ក្រកោះ

៥៨- ឈ្មោះ ថែម ឆារី លេខាស្រុកព្រះនេត្រព្រះ តំបន់ស៊ីសុផុន

៥៩- ឈ្មោះ ពៀនធ លេខាស្រុកស៊ីសុផុន តំបន់ស៊ីសុផុន ពាយ័ព្យ

៦០- ឈ្មោះ ភាត ប្រធានសាលាកសិកម្មវត្តមេព្យារ មង្គលបូរីពាយ័ព្យ

៦១- ឈ្មោះ វ៉ន សមាជិកគណៈកម្មាធិការសាលាមេប្រាកសិកម្មវត្ត មង្គល
បូរី ពាយ័ព្យ

៦២- ឈ្មោះ យាន គណៈស្រុកភ្នំសំពៅ នៅភ្នំសំពៅ

៦៣- ឈ្មោះ ឆេង គណៈស្រុកភ្នំសំពៅរ៉ែផេរ

៦៤- ឈ្មោះ អ៊ុត រោងចក្រថ្លចកប្បាសស្ដៅ

៦៥- ឈ្មោះ នារីឃុត ដកពីភាគកណ្ដាល សព្វថ្ងៃប្រធានចំការកប្បាសវត្តនៅ
ដីញ៉ាំង ភាគពាយ័ព្យ

៦៦- ឈ្មោះ ចុង អតីតៈប្រធានចំការកប្បាសវត្ត ដេរ សព្វថ្ងៃនៅស្ដៅ

៦៧- ឈ្មោះ ឃួម ប្រធានអារឈើនៅស្ដៅ

៦៨- ឈ្មោះ ម៉ៅ ប្រធានចំការកប្បាសដីញ៉ាំង នៅស្ដៅ

៦៩- ឈ្មោះ ចាន់ សេដ្ឋកិច្ចចំការដីញ៉ាំង សព្វថ្ងៃនៅស្ដៅ

៧០- ឈ្មោះ ឈាន សមាជិកចំការកប្បាសនៅស្ដៅ

៧១- ឈ្មោះ នារីលីម សមាជិកគណៈកម្មាធិការសហករណ៍មោងឫស្សី

៧២- ឈ្មោះ ស៊ុយ ប្រធានសហករណ៍មោងឫស្សី

៧៣- ឈ្មោះ ផន ប្រធានមន្ទីរពេទ្យមោង

៧៤- ឈ្មោះ លី អតីតៈគណៈឃុំ ដកភារៈកិច្ច សព្វថ្ងៃនៅសហករណ៍ស្ទឹង

៧៥- ឈ្មោះ ហាច ធ្វើជាងម៉ាស៊ីនបូមទឹកនៅរូង

៧៦- ឈ្មោះ ឆាន់ ប្រធានសេដ្ឋកិច្ចទូទៅរបស់រោងចក្រត្បាញញាត់ផង

៧៧- ឈ្មោះ យាន គណៈកម្មាធិការស្រុកសង្កែ នៅកង្ហន

៧៨- ឈ្មោះ លុយ អតីតៈគណៈស្រុកសំឡូត សព្វថ្ងៃនៅសហករណ៍អន្លង់ពួក
តាលាញ

៧៩- ឈ្មោះ អ៊ុក គណៈភូមិភាគពាយ័ព្យ សម័យឈ្មោះញឹមសព្វថ្ងៃ ពាណិជ្ជ
ភាគពាយ័ព្យ
ចំពោះកម្លាំង យោសុភារ៉ែដយ៉ែបកមុខ ហើយវ៉ែតមិនទាន់
ចាប់ នៅខាងភាគពាយ័ព្យ

៨០- ឈ្មោះ វឿន គណៈសហករណ៍ នៅលាច

៨១ - កើន ធ្វើសមាជិកសហករណ៍នៅឃាច

៨២ - ឈ្មោះ សារីម៉ុ ធ្វើសមាជិកសហករណ៍នៅឃាច

៨៣ - ឈ្មោះ ម៉ាល់ ធ្វើសមាជិកសហករណ៍នៅឃាច

៨៤ - ឈ្មោះ សុល អតីតលេខាស្រុកក្រគរ ប្រមូលផ្តុំធ្វើស្រែនៅពោធិ៍សាត់

៨៥ - ឈ្មោះ ពុំ អតីតគណៈស្រុកក្រគរ សព្វថ្ងៃធ្វើគណៈស្រុក នៅក្រគរដដែល

៨៦ - ឈ្មោះ ឈឿ អតីត: គណៈតំបន់ទី ១ សព្វថ្ងៃកើបខ្សាច់សំរាប់ផ្តល់ភាគ

៨៧ - ឈ្មោះ ហាយ គណៈស្រុកសំឡូត សព្វថ្ងៃនៅសហករណ៍រូង

៨៨ - ឈ្មោះ ខន បញ្ជាការរងយោធាតំបន់ទី ១ សព្វថ្ងៃភ្លាចមិនបាន

៨៩ - ឈ្មោះ ចាន់ គណៈសហករណ៍ប្រកប្រក្លា ដកមកចិញ្ចឹមទារនៅមន្ទីរស្រុក ភូមិ
តាណាក

៩០ - ឈ្មោះ សន ជំនួយស្រុករខាងចាស់ ដកឱ្យចិញ្ចឹមទារនៅមន្ទីរស្រុកតាណាក

៩១ - ឈ្មោះ អឹង សមាជិកគណៈកម្មាធិការរោងចក្រចាស់ ដកឱ្យនៅ
សហករណ៍រំចេកបាត់ដំបង ។

គោរពជូននៅថ្ងៃ ៧.១២.១៩៧៨

អ៊ី

ខ្ញុំសូមរាយការណ៍ អំពី ស្លាប់ស្វាមី ខ្លួនក្រៀម.

[illegible]

ដើម្បីសុំដីរក សំរាប់អ្នកណាគ្មាន. ដើម្បីយកទៅធ្វើការពេល
ទៅស្រែណែយ. ពេលជាប់ឆ្នាំងយប់ពីរបៀបនេះ កន្លងទៅ ។
ដីនោះ [illegible] កង្ហ៊ុំចែកដីដែលបុគ្គលតាមសហករណ៍ [illegible]
[illegible] ត្រូវបំភ្លេះបំភ្លៃ [illegible] ទៅឲ្យ [illegible] បន្ទាប់មក
[illegible] ។ [illegible] ដំបន់ ៥ – ដំបន់ 3. ដំបន់ [illegible] ដំបន់
4 អស់ [illegible] ដើរ. [illegible] ទៅទេ. [illegible] ពេល
[illegible] ដំបន់ [illegible] [illegible] ទៅ [illegible] ។
ដល់ខែ 3/1978. ខ្ញុំ [illegible] ដែលស្លាប់ [illegible] ឲ្យយប់
កន្លង. [illegible] នោះ ។ [illegible]
[illegible] 4 [illegible] ។ [illegible]
[illegible] ទៅ [illegible] ។ [illegible]
[illegible] 5 [illegible] ដើម្បី [illegible] ឲ្យយទៅ [illegible]
[illegible] ដើម្បី [illegible]
[illegible] 4 ខ្ញុំ [illegible] ។ [illegible] ខ្ញុំ [illegible]
[illegible] ទៅ [illegible] ដើម្បី
[illegible] ។
ដល់ខែឆ្នាំ 1979. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ដើម្បី [illegible]
ដើម្បី [illegible]
[illegible] ។ [illegible]
[illegible] ទៅ [illegible]
[illegible]
[illegible] 8/1978 [illegible]
[illegible]
[illegible] ទៅ [illegible]
[illegible] ដើម្បី [illegible] ។

[illegible]

[illegible]

ស្រុក បញ្ញាក់ជា. ក្នុង សម័យ ព្រឹក ខែ ពាល ណោះ គឺ ល្បែង ខ្ញុំ កាត់ មក ធ្វើ
ពាណិជ្ជ ស្រុក អង្គការ. ដើម្បី ឃ្លាំមើល អង្គការ ស្ញូក លើក ទី ៥ ផង ។

សំណើ ព្រឹក ខ្លួន ម្សៅ ដើល គាត់ ចង់ ជំរាប ជូន ដែរ. ពីពេល ដូរ.
ស្រុក ខ្ញុំ និង ប្អូន ពាក. ។ ក្នុង វេលា ចំនួន ពី គាត់ ហូ [illegible] សំភាព
គំរាម. ៤ ខ្លួន អង្គើ យ ណោះ ក៏ គាត់ ក៏ បរាជ័យ ការ សំគាល់ ជិតគេ
ជាប្អូន គាត់ ចង់ (ព្រមទាំង អង្គការ រាប់ ហើយ.) ។ ពេល នូវ រាប់ គាត់ ធ្វើ
រាប់ អង្គើ វេលា ព្រឹក បើល. ណោះ គៀងចេះ បាន ខ្ញុំ ខ្ញុំ គាល់
ណោះ វិធី នៅ សម្រាក ហាលឆ្នា. ឃើញ អ្នក នាំ ការ ជាប់ នៅ គាត់
ចង់ ការ ដំបង ៥ និង គាត់ ចង់ ស្រុក ពេល រយៈ ពារ ដើល.
ប្រាកដ អន្លង់ ខ. ប្រាំ ពាល នៅ ស្រុក. ។ ដំណោះ ស្រែ ធ្វើ
វេលា ដំបង ៥. ក៏ យល់ ភាព. នៅ ការ ជិត ពួក ដែរ. ។ ចប់ ស្ទួច.
បញ្ញាក់ ជា. ទៀត ផង ខ្ញុំ បាន ដំណើរ តែ ពាល ផ្ទះ វិធី ដេ. ខ្ញុំ
ផង បាន ជួប ស៊ាល់ ជេ. ។

នៅ ខែ ជម្រៅ 8/1978. ខ្ញុំ បាន ជួប ផ្ទះ វិធី ភាល់ ជើង.
[illegible] សង្គ្រាម គាត់ ចង់ ទៀត ហើយ ចំ ព្រាត អាវីត នៅ: នៅ.
ស្រុក ផង ។ ផ្ទះ វិធី គាត់ បាន បញ្ញាក់ ជា. គាត់ នៅ ស្រុក ក៏ នៅ.
ហើយ ធ្វើ ដំណើរ នៅ ជិត ពួក ផ្សេង. ។ អង្គការ គាត់ ធ្វើ
ពី គង់ ណេ. យក ព្រឹក ជា ដឹក ដំណោះ. សារ សម្រាក ការ. ។
ផ្ទះ វិធី បាន ធ្វើ ដំណើរ. នៅ ជួប ផង. ខ្លួន អាវិញ. ខ្ញុំ
ផ្នែក ម៉ែ/អ/អ
ម៉ា ខ្ញុំ ទៅ រាប់ ខ្លួន ផង ដឹក ជា ចេញ ហើយ ៤ នៅ ៤. ។
ណេះ ដំណោះ ទៀត គាត់ ចង់ ស្រុក ជាដើរ ស្រុក ធ្វើ ពួក. ។

ហើយ ស្ដេក ចំ ព្រឹក បរាជ័យ. ការ ចំណុច ចិត្ត ខ្ញុំ. បាន ធ្វើ
ការ ព្រឹត្ត គាត់ ចង់ ស្វាល់. ។ ផ្ទះ ហើយ ចប់ ចិត្ត ខ្ញុំ បាន
ព្រឹក ផង ចំ ឆ្នាំ ពេញ. ខ្ញុំ ក៏ បាន ធ្វើ ដំណើរ ជាមួយ.
ការ ធ្វើ នៅ យក ព្រៃ. នៅ បារម្ភ ស្អក ផ្សេង. ណោះ គាត់.
ដើរ ការ ព្រៃ នៅ ពាក់ ផ្សេង. ។ បាន ចប់ ក្រុម ជំរំ ស្រុក យ នៅ.
ភាព ព្រឹក ពាក់ ហើយ បាន ឲ្យ: ឲ្យ ចប់. ចំ ផង: ចំណោះ ចំ
ជា ដំណើរ ចប់ ខ្លួន. ពេក ក ស្រុក ចំណោម ស្ពត. បាន រាប់ ជើង ស
សង្គ្រាម ការ នៅ ក្នុង ក. ។ ដើម្បី ខ្ញុំ បាន បញ្ញាក់ ជា. ស្ដាប់ ក្នុង ចំ ណោះ.

[illegible]

ថ្ងៃ 4/11/79 [illegible]

[illegible]

ចំពោះរឿងនេះ លោក [illegible] [illegible]។
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ថ្ងៃ 9/11/1978 [illegible]។

[illegible]
[illegible] 4 [illegible]
[illegible]
[illegible] 4 [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] ថ្ងៃ 9/11/1978

[illegible]

(1) ៦

សូមគោរពមន្ទីរជាទីគោរព.

ខ្ញុំសូមរាយការណ៍ពីខ្សែរយៈ ក្បត់ជាតិ ក្រោមក្បាល យាស៊ីន រស្មីហា.

I/ ការកើតឡើងនៃក្បាល យាស៊ីន រស្មីហា នេះ គឺក្នុងកើត

ខែ 7/1978 ដោយបងនៃ ក្រុមខ្មែរសាមគ្គីចាប់ខ្ញុំទៅពេល

ចចែនេះហើយ ដែលពេលនោះ មានឈ្មោះ បងព្រឹម និងបងអេន

នឹង ១. ហើយ ក្រុមកិលាត ក្បាល យាស៊ីន ដែលមកពីការ

នៅភ្នំពេញ មាន បងវ៉ន - បងព្រឹម - បងអេម.

សរុបខ្ញុំ នឹងឈ្មោះ ចាប់បួន. ជិះឡាន ដាក់នៅក្រៅពេញ

មន្ទីរ ១ ក្នុងការលើដែលឈ្មោះ ហើយ. បងវ៉ន - ខ្ញុំ -

មកជាប់ បងព្រឹម និងបងអេម នឹងទៅជាគណៈអង់គ្លេស

មកពីលើភ្នំពេញ ទីក្រុងតែម្តង.

ក្នុងពេលនោះ ដែលកាលណា ការ ចេញមកនោះ ឲ្យទៅ.

ក្រៅក្រុង ហើយ សភាពការណ៍ការ ក្រឡើយ ក្បត់ជាតិ

និង មន្ទីរ ក្រាំងទៀត. ខ្ញុំជិះ ឡាន ក្នុង ភាគពាយព្យ. ដើម្បី

ទៅ ក្បាត់ នឹងបងខុះ ដើម្បី ដាក់គ្នា ក្បត់ជាតិ ជាប់ជាមួយ.

នៃ ក្រុម [illegible] ហើយឈ្មោះ ទៅតាម ឲ្យតាំងនេះ ដើម្បី.

ដាក់ចេញ ក្បត់ជាតិ ជាប់ជាមួយ យ៉ាង ៤ ការក្បត់ជាតិ ជាមួយ

នៃ នឹងយួន នោះ មាន ប្រមាណដប់ពីរ. ៤ ទីមួយ ដើម្បី

ឲ្យគេទទួលស្គាល់ គណៈបក្ស ២ ហោ. ក្នុងការណ៍ មានគ្នាការស្នាក់

ក្រោម ខ្ញុំ ក្នុងខេត្ត ៧ ប្រើយួន ការចៀសគេចចេញអង្គការទ្រង.

13/12/1978
ស៊ី

ភ. [illegible] ភា [illegible] ភាកន្លែង [illegible] ដើម ភាកន្លែង
មកតាមក្តី. តាមសភាព [illegible] ដែល កន្លែង [illegible] ក្រុមការ.
ភា [illegible] ។.

អត្ថប្រយោជន៍ទី២ ពេល ដឹងឈ្មោះ ហើយ [illegible] ហើយ យួន
[illegible] លើ [illegible] ដើម្បីយក កន្លែង
[illegible] ស្បៀង [illegible] កន្លែង [illegible] ដែល
[illegible] ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ
រយៈ គាត់ធ្វើ [illegible] គាត់.
[illegible] ដោយ [illegible] គាត់ [illegible]
[illegible] ។ ហើយ ពេលដែលខ្ញុំ
[illegible] គាត់ [illegible]
[illegible] យួន [illegible]
ហើយ ដើម្បី [illegible] ខ្ញុំ ក៏ត្រូវ [illegible] ទៅ. ។.

II/ ការ [illegible] គាត់ [illegible] ខ្ញុំ [illegible]
តាំងពីឆ្នាំ 1964. ដែលគាត់ទទួលភារៈដឹកនាំ [illegible] ។
[illegible] ពេល [illegible] ការ គាត់ [illegible] គាត់ [illegible] តាមរយៈ
[illegible] ហើយ [illegible] ទទួល [illegible].
[illegible] ខ្ញុំ [illegible].
[illegible] ២ ដែល [illegible] រយៈ [illegible]
[illegible] ។.
[illegible] រយៈ [illegible] ខ្លួន
[illegible] ។ ពេល ២= [illegible] ឈ្មោះ [illegible]
[illegible] ដែល [illegible] ហើយ គាត់ [illegible] ខ្ញុំ. ។

ថ្ងៃ 3/12/1976
[illegible]

ពីលក្ខណៈរបស់ មើលមុខគំនុំ [illegible] ជាមួយបដិវត្តន៍ហើយ។ ពី
[illegible] នេះហើយ [illegible] ព្រោះគាត់
[illegible] ហើយ [illegible] មួយៗ [illegible]
[illegible] ។ [illegible] ។
[illegible] បដិវត្តន៍ [illegible] ។ [illegible]
[illegible] ហើយ [illegible]
[illegible] ។

III ពីមួយឈ្មោះ [illegible] បដិវត្តន៍។ [illegible]
[illegible]
[illegible] ឈ្មោះ [illegible]
[illegible] ។
[illegible] បដិវត្តន៍ [illegible] មួយ ឈ្មោះ [illegible] បដិវត្តន៍
[illegible] ។

[illegible] 7/1978 [illegible] បដិវត្តន៍ [illegible]
[illegible] មួយ ឈ្មោះ បដិវត្តន៍ [illegible]
[illegible]
[illegible] បដិវត្តន៍ [illegible]
[illegible] ឈ្មោះ [illegible]
ឈ្មោះ [illegible] ហើយ [illegible] ហើយ។
3/12/1978 [illegible] ហើយ
[illegible]
[illegible] មួយ [illegible]
[illegible] បដិវត្តន៍ [illegible] ហើយ។

IV/ ការ [illegible] បដិវត្តន៍ [illegible]

យស ឈ្មោះ បសិទ្ធិ - បង ភព ។ ទី ហ៊ុលសមភាព ណៅស្រី
ប្រជាកម្មការ នៅក្នុងពេល ហើយ គឺ គណៈ កម្មការ ឃុំ ។
គ្រប់គ្រង ការ សាស្ត្រ នៅក្នុងពេល ទាំងអស់ ។ គណៈ ក្រុម យស
[illegible] ៣ នាក់ ទី បង ឯ បសិទ្ធិ បងអស ។ គ្រប់គ្រង
ការ សាស្ត្រ បញ្ជាការ ដឹកនាំ ផ្ទះ សាស្ត្រ ។ តាមទុះពេញ ។ ដឹក
ហើយ ត្រៀម ការ ស្តើរ ក្នុង ៗ ដាក់ចំនួន ស្រេច ការ ។ កំពង់
ស្រេច ការ និង ស្រេច ការ ជាប់ហើយ ។ ។

គណៈ កម្មការ នេះ យស អ្នកតាក់តែង ទី
ឈ្មោះ ហ៊ឹម ស្រេះ ហើយ ឈ្មោះ ខន ប្រធាន ។ ឈ្មោះ
សាយ ប្រធានគោម ជាក្រុម ដើម ។ អ្នកទាំងអស់នេះ កំពូល
ទីក គណៈ បញ្ជាការ ដឹកនាំ ផ្ទះ សាស្ត្រ ហើយ ។ ដោយ ប៉ុស្ត៍ ទាំងនេះ
ទីចេញ អ្នកណា ទទួល ការ ផ្ទះ ការ ណា ខ្ញុំ ដាំ ចូល ដើរ ជាមួយ
បងវង ចេះ ។ ព្រោះ ពេល ក្នុង ពេក ដើម ហើយ បងក អ្នកដឹកនាំ ផ្ទះ
សាស្ត្រ នោះ ទៀត ក៏ នៅ ស្តាប់ តាម ក្រុម អ្នក ទាំង នេះ យល់ សភាព
ការ គឺ ស្ដីពី ។ ។ សំណុំ ការ ធ្វើ ហើយ តាក់តែង ស្រេច បងវង និង
អ្នក ទាំងអស់នេះ ជឿ ទៀត ប្រជាប់ហើយ ។ ម៉ោយ ឈ្មោះ ពាយ សក់
អស់ ធ្លាក់ ចង ខ្ទះ ដោយសារ ការ ក្បួន ខ្លួន ។ ព្រោះ គឺ អ្នក ទទួល
ការ ផ្ទប់ផ្តើម និង អ្នក ផ្ទប់ផ្តើម ។ ស្តីព បងវង និង បសិទ្ធិ
បងវង និង បងអស ។ ក៏ ផ្ទះ គឺ អ្នកតាក់តែង ៗ ផ្សេង យស
ឈ្មោះ ហ៊ឹម - ឈ្មោះ ខន - ឈ្មោះ សាយ ជាដើម ។ ។

ថ្ងៃ3/02/1978
[illegible]

V/ កម្រែ ៖ ជំពោះ គណៈ ស្រេចការ ៖ -

គណៈ ស្រេច ការ នេះ យស ការ ដាក់ ចេញ ជាមួយ អង្គការ ដែល
គឺ ចំណុច ដើម្បី ទទួល ធ្លាប់ យក ជំនះ ហើយ គឺ ចាស់ស្រី ។

គេឲ្យយក ស្បៀង ផ្ញើទៅ និងយួន ។ ព្រោះខ្ញុំជាក្តី
យកកំរិតលាក់ទាំងអស់ ដែលខ្ញុំធ្វើ ហើយ ។ ហើយ
ដើម្បីគេឲ្យយល់ ការណា ខ្ញុំលាក់បាំង ទាំងមូល ហើយ និង
ចាប់ខ្លួន តាមវិធី អាកាសយាន សម្រាប់ជួយ និង ផ្ញើរចូល
បរទេស ។ ... (××០១) (...×...
...០១ ... ។ ...
... ហើយ ... ។
... ហើយ ។ ។

... ហើយ ...
... ។ ...
... ។ ...
... ។ ... ។

... ហើយ ។ ...
... ហើយ ។ ...
... ហើយ ។ ។ ...
... ។ ។ ខ្ញុំ
... ។
... ។ ខ្ញុំ ... ។
... ។ ...
... ។
... ។ ...
... ។
... ។ ...
... ហើយ ... ។ ព្រោះ...
... ហើយ ...
... ។

ថ្ងៃទី3/12/1978

[illegible]

៥/១២/១៩៧៨ [illegible]

[illegible]

សំពៅតាក់ប៉ៃយប៉ែត ខ្ញុំភ្ជាប់ព្រកក្លាំងកាក់ផ្សេងៗ មេ ឈ្មោះ ផល. គឺ ប្រធានអនុសេនាធំ. ៤ បញ្ជា យ៉ែកយ៉ើង តាក់ ស្ដីប៉ៃយប៉ែត ចេញទៅតែងមេការទូយ ឈ្មោះ យន ម៉េ ក្រៅព្រៃ. ចង់ទៅទុកជំក្ដីឈ្លប ពេះចង់សុំព្រក្ដីបន្លឺ.។. ឈ្មោះ យន ពេះ គឺ ប្រធានកងពល ទៅតាក់ប៉ៃយប៉ែត

សំពាវបរិ/ន ខ្ញុំដឹងចង់អស់ក. ចំណេះតាក់ព្រស៊ូប ខ្ញុំស៊ីះ មេ ប្រធាន ក៏ស្គាល់ មេបញ្ជា. – ប្រធានស្ដីស្ពលស្រែ ឈ្មោះ លក. ប្រធានកងពលតាក់ ខេត្ត ឈ្មោះ ជ័ន. ហើយ ឈ្មោះ ជីន ក៏ចាក់ជា ព្រជៃយ.។. កក្លាំងកាក់ ចេញ គឺ វរសេនា គឺអនុសេនាធំ ក៏ មេ ទូយ ជំនួស ស៊ើរ ស៊ីរ.។ កក្លាំងពេះ ចេញក្ដីស្ដួល. សំរាប់ ៣ មេរ មេ ពោធ ដើល សិកក ចេះក្ដីកាត់ ពេះ ស្រីយ តាក់ ខ្ញុំស្គាល់តេ និង ជ័រ ដើលប្លប់ការស្រែ. ដើលក្ដី ស្ដើ ប្រយោ ក៏ ជើ ពេ គឺ បញ្ជារ ការ. តាម ទូ ២ ញូ ស៊ី ទូយ ជំរឿ. ៤ ខែ តាក់ព្រប់កាលខែ ៨/1978 ដើម ខ្ញុំចេះភ្នំពេញរកវិណាត ខ្ញុំចក់ប្រាស់ ៤

កក្លាំង ខ្លាប ខ្ញុំ ទៅ ចេញ ចង់ មេ គ្នាកំណាំ សំរាប់ ប៉ៃវាស ក ដំណោះស្រីក ខ្ញុំពោធ ចេញ ចង់សេរី កក្លាំងបំរុងស្ពង់តាម ស៊ីសំរាប់គឺ បងើត ដើម គឺ ដំរក ក្នុង ពេល ស្រីមកដៃយ.។.

ខ្ញុំដឹងប៉ុណ្ណឹង ខ្ញុំ ព្រ រាយ ការណ៍ ស្មោះត្រង់ ហើយ ចង់ មេ តាក់ ចេញក្រោះ ទេ.

ពោធិ៍ដង ស្ទឹងមេ ថ្ងៃ 3/12/1978.

[signature]

ខ្ញុំសូមគោរពជូនអង្គការ។

ខ្ញុំសូមរាយការណ៍ប្រវត្តិរូបផ្ទាល់របស់ខ្ញុំជូនអង្គការ ដូចតទៅ៖

ខ្ញុំឈ្មោះ គង់សុផល ឈ្មោះក្នុងបដិវត្ត ឃ. បានកើត.
នៅកំពង់ព្រះ ស្រុកសង្កែ ខេត្តបាត់ដំបង នាឆ្នាំ 1927 ។
ក្រោយពីកាលខ្ញុំបាន 5 ឆ្នាំហើយ គឺឆ្នាំ 1932 ឪពុក និង
ម្ដាយខ្ញុំ បាននាំខ្ញុំមកនៅស្រុក [illegible] ស្រុកកំណើតគាត់
វិញ ។ ដល់ឆ្នាំ 1937 ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះ [illegible] ប៉ោម
រៀន. បាននាំខ្ញុំ និងប្អូនខ្ញុំម្នាក់ មកតាមគាត់នៅភ្នំ
ពេញ ដើម្បីរៀន [illegible] និង [illegible] ។

ដល់ឆ្នាំ 1940 ការរៀនអក្ខរៀនបញ្ចប់ ហើយស្លាប់ឪពុកទៅ ។
លុះឆ្នាំ 1948 ខ្ញុំត្រូវចេញទៅធ្វើគ្រូបង្រៀន នៅស្វាយរៀង
រហូតដល់ឆ្នាំ 1950 ទើបត្រឡប់មកនៅ [illegible]
[illegible] ហើយនឹកស្គាល់ពាក់ព័ន្ធ នៅឆ្នាំ 1950 ។ ។ នៅឆ្នាំ
[illegible] គណៈនិស្សិតខ្មែរ បានមកពីស្រុកបារាំង [illegible]
ពីដើមជាគ្រូបង្រៀនដែរ. បានបបួលខ្ញុំ នឹកអប់រំខ្ញុំឲ្យស្គាល់
ស្គាល់ [illegible] ដោយ [illegible] គោលនយោបាយ [illegible].
ស្រុកខ្មែរ: ប្រទេសជាតិ កម្ពុជា ។ ដល់ពេល [illegible]
ឈ្មោះ [illegible] នៅតែ បបួលខ្ញុំ ឲ្យចូលក្នុង [illegible] ។
មុននឹងចូល ក្នុងអង្គការ ប.វ. របស់គណបក្សកម្ពុជា. នាឆ្នាំ
1954 ឈ្មោះ [illegible] បានបញ្ចូលខ្ញុំក្នុងខ្មែរសេរី.
ដើម្បីការពារសិទ្ធិ [illegible] សេរី ។ នៅតាមសាលា
[illegible] បាននាំខ្ញុំទៅ [illegible] ប.វ. ដោយ
ឲ្យ [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] ដើម្បីឲ្យ [illegible] ប.វ. [illegible]
[illegible] ។ ឈ្មោះ [illegible] បាននាំខ្ញុំ [illegible]
[illegible] ដើម្បី [illegible] ខ្មែរសេរី. ។

ខ្ញុំបានពង្រីកស្មារតីស្នេហាជាតិបានខ្លះដែរ. ដ៏ខិតខំរកមធ្យោបាយ ដើម
អានសៀវភៅជាតិនិយម ដូចជា៖ ខ្មែរសេរី. ។ នៅឆ្នាំ 1955 - 1956 នៅ.
សាលាមធ្យមសិក្សាមួយឈ្មោះ ស៊ឹម សុខ ជាគ្រូបង្រៀនពេលនោះនៅ
មធ្យមសិក្សា បញ្ចប់ ធ្វើគ្រូនៅក្នុង ។ និង ឈ្មោះលោកគ្រូ ឌុយ
ប៊ុត ដែលជាគ្រូបង្រៀននៅវិទ្យាល័យ យុគន្ធរដែរ. ។ ប៉ុន្តែ.
ហើយ ពួកគាត់ ខ្ញុំបានរៀនពីគាត់ហើយ. ហើយចំ ឆ្នាំ
1958 ដែរ. ម. ធ្វើ ខ្មែរសេរី. ។.

នៅឆ្នាំ 1957 គាត់សិន ហេង បានមកបង្រៀន នៅអនុវិទ្យាល័យ
យុគន្ធរ បានហៅខ្ញុំទៅអប់រំ នៅជំរំញាតិហើយ ធ្វើឲ្យខ្ញុំស្រឡាញ់
ធ្វើការ បដិវត្តន៍ ។ ដោយ ខ្ញុំ ទៅកាន់ ក ចំនួន
2000 រៀល កំពង់ ហើយ. ។ ខ្ញុំ
ខ្លះ តាម ពួកគាត់ ហើយ
សកម្មភាព ។

មួយគាត់ ក្នុងឆ្នាំ 1957 ដដែល. គាត់សិនហេង.
ជាគណៈ សមាជិក សហការ
ប/ក. ដោយ រដ្ឋការ
សាយមាន ដែលអ្នក ទាំងអស់. ។ ប៉ុន្តែសក-
ម្មភាព ក្នុង ធ្វើការ គាត់សុង
ហេង ជាអ្នក (សេង). ។

ក្នុងឆ្នាំ 1957 - 1958. កាលណោះដែរ. ។ ខ្ញុំបាន
ក្នុង ដោយ. តាំងពី ។. ខ្ញុំបាន
អស់ជំទាវ អ្នក ដើម្បី
ហើយ ធ្វើ. នៅសាលា ប/ក.
ដែល ឈ្មោះ គា. ។ នៅវិទ្យាល័យ បាន
ឈ្មោះ ។. ធ្វើសកម្មភាព. ហើយខ្ញុំបាន សហប៉ុ.
គត់ម៉ុង
ក្រុម ហើយ ៗ ឈ្មោះ
ដែរ. សញ្ញាប័ត្រ មិនបាន. ឈ្មោះ សញ្ញាប័ត្រ

គ្រប់មាន ក្រុម [illegible] ដោយឡែក របស់ ក្រុម [illegible]
កាលនៅរៀន [illegible] ក្នុងឆ្នាំ 1958. [illegible]
ហៅ ក្រុម [illegible]
[illegible]
នៅឆ្នាំ 1958 ខ្ញុំបាន [illegible] ជាមួយ
គណៈកម្មការ [illegible] 2 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
រៀបចំ [illegible] នៅឆ្នាំ 1959 (ឆ្នាំ 1959)
[illegible]
[illegible]
[illegible] 1954. [illegible]
ដល់ឆ្នាំ 1955 [illegible] ដល់ឆ្នាំ 1958.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] នៅឆ្នាំ 1958.

ឆ្នាំ 1959. ខ្ញុំបាន [illegible] ជាមួយ.
[illegible] ឆ្នាំ 1960.
1961. រហូតដល់ 1964. ខ្ញុំបាន [illegible] ជាមួយ
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ហើយតាមទៅបន្ទប់ ពេលនោះ ទៅក្នុងព្រៃទៀត ។

នៅឆ្នាំ 1964 ខ្ញុំបាន [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ឆ្នាំ 1965 [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ។

នៅឆ្នាំ 1964ពី-1965 [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ។

ឆ្នាំ 1966 ខ្ញុំទៅធ្វើការ [illegible]

[illegible] (ពេល [illegible]) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ។

[illegible] ។

[illegible] ដល់ឆ្នាំ 1968.

ឆ្នាំ 1967 [illegible]

[illegible] 5/1968. [illegible]

[illegible]

[illegible]

សមាជិកព្រៃវែង ។ នេះជាប្រវត្តិកាន់ក្បួន លោក ស្រុក ខាត់សំបត់ ដែល
នៅពេលនោះ លបចូលកាន់ជាមួយគេសិទ្ធិហាន ។ ស្ដេចរដ្ឋប្រហារឆ្នាំ
1968. កញ្ចប់ គរោយ-កិច្ចការស័យ ហើយ ខ្ញុំ ក៏បាន ដឹង
គ្នា ជាជាប្រយុទ្ធ សីមតំបន់ ។ ឆ្នាំ 1969 ខ្ញុំត្រូវជ្រើសរើសចូលកាន់ទ័ព
យាមសិរស៍. រហូតដល់ឆ្នាំ 1970. ការប/តិ ខេត្ត ទាំង ស្រុកខ្ញុំ មិនបាន
សង្វាក់ បុគ្គល នូវមាគ៌ាប/តិ របស់ខ្មែរ បញ្ញាការ. ឈ្មោះ ខ្មែរ-ឈ្មោះ
ចិន ក៏ខ្ជះជា សងលើនាគូច សងលើសារ សូត្រគេជាសមាសភាព
មិនល្អ. ។ ខ្ញុំនិងខ្ញុំ សារល្អ កំលាំងក្នុង របបសង្គមចាស់ ក៏បាន
លើកលើង ចោលចោលកំលើ ជាមួយស្រី រូបខែរ. ស្ដេចនេះ ទ័ពនេះ ក៏ត្រូវ
ចែបល់ ស្លឹកគ្រូកាលកំលោយ ទាំងមិនបាន. ។ ឆ្នាំ 1971 - 1972
សីវ៉ាសោះ ស្មានរីក តាគសំ ហើយ. ខ្ញុំបាន ប/តិ អត្ត លើសខ្លួន
នៅចាប់ផ្ដើម ដើម្បី សកលញ្ញ យុទ្ធជន កុំឲ្យមាន ចេញ ។.
ទៅឆ្នាំ 1973. មាគ៌ា ប/តិ សង្គម កំលាំង ជាតិ ក៏បាន ចាប់ផ្ដើម
ដើម្បីហើយ ខ្ញុំបណ្ដោយឲ្យអស់ក៏ញា ជីវសាស្រ្ត តលា. ស្រុក ទាំង.
រាំងស្ទាត ប/ជ. តាមជិត ដោយ គានសងវត្ត អគ្គីបក្សលក្ខណៈ
របស់ បក្ស បុគ្គល ទើបត្រូវ ទេ. ខ្ញុំប្រឹងប៉ះពាល់ក្ដាំង. ។. ឆ្នាំ 1973
សង្គម ប/ជ អតេចក្នុង បង្ហាញ ក្លាហាន. ខ្ញុំបានបណ្ដោយ
ឲ្យអស់ក៏ញា ជីវអទទើន លេខា គំបង់ខ្ញុំ ដោយយោធា
ក្នុងកន្លែងពលគលប្រយុទ្ធ ដ៏ទៃ ប/ក. ខូច ។. ឆ្នាំ 1974 ក្រោយ
ផ្ដួលរំលំ 17 មេសា ខ្ញុំបានស៊ីកអស់ ចេញពីលេខាតំបន់
ដោយគាន តាមអស សាក់វិន័យ អ្នកនោះ ចំពោះលោកខ្លួន ដែល.
ពារលយ ចោលអស់លើ. ។. ឆ្នាំ 1976 - ឆ្នាំ 1977 ស្រុកខ្ញុំ
ដើល ប/ក. តំបន់ តោលាក់ ត្រូវអស់ អ្នកឈ្មួយ នេះខ្ញុំ មិនបាន
ដឹក នាំ ដោយគាប់ ដោយ តាគ៌ា សក្ដានុពល របស់ បក្ស ឲ្យបានទើបត្រូវ. ។
កត់ ដាច់សេស មិនបានយក ជិត ខុស សាក់ ពិនិត្យ មាគ៌ា ប/តិ របស់បក្ស
ដើម្បី សំរិតសំរាំងតំអស់ កំពេល ពស់ ដើម្បី ចាប់ មិនល្អ. ។.
ល្បុ ប/ត លើអស់ សម នៅគិបស្រុកគិបតំបន់. រហូតដល់សព្វថ្ងៃ.

រឿងដែលកាសារនេះ ខ្ញុំឃើញកាសារថ្មីរឿងមានចុង ដាច់រឿងក្រោយរំដោះ
ហើយមួយទៀតរឿងចេញពីភ្នំពេញទៅ ក៏វា មិនមាននិយាយថា អ្នកណា
ខ្មេរសនាមខ្មែរយកទៅកាប់ខ្ទេចសម្លាប់អ្នកណាខ្លះ – ។

ដោយគោរព!
ធ្វើនៅថ្ងៃ ៥-១១.១៩៧៥.

ឌុយ.

ខ្ញុំសូមគោរពអង្គការ ខ្ញុំសូមរាយការណ៍អំពីសកម្មភាព

ក្បត់របស់ខ្ញុំ តាំងពីដើមរៀងមក

ខ្ញុំឈ្មោះ គង់ . សុផល ហៅ ភី ជាអតីតៈគ្រូបង្រៀនកីឡានៅវិទ្យាល័យឃុន នូរ តាំងពី ១៩៧៤ - ១៩៧៥ ។ ខ្ញុំកើតនៅឆ្នាំ ១៩២៧ នៅស្រះកែវ កំពង់ព្រះ បាត់ដំបង ហើយដល់ឆ្នាំ ១៩៣២ គ្រួសារឪពុកម្តាយខ្ញុំបានផ្លាស់មកកន្លែងមកនៅបាត់ដឹង ស្រុក ឧត្តុង កំពង់ស្ពឺវិញ ព្រោះជិតស្រុកកំណើត ។ នៅរវាងឆ្នាំ ១៩៣៤ - ១៩៣៥ ម្តាយ ខ្ញុំ បានយកទៅឱ្យរៀននៅវត្តដំបូកមានល័ក្ខ ។ បានជាងមួយឆ្នាំ ទើបឪពុកធំខ្ញុំឈ្មោះអាចារ្យហែមចៀវ យកខ្ញុំទៅតាមគាត់នៅវត្តឧណ្ណាលោម កុដិជួរណាត ដើម្បីរៀនសូត្រតទៅទៀត ។ ខ្ញុំមិនចាំច្បាស់រស់នៅជាមួយគាត់បានជាង ៤ ឆ្នាំ ឪពុកធំខ្ញុំក៏ត្រូវ - អាណានិគមបារាំងចាប់ ជាមួយសម័យប៉ាចឈឿន - សឹង៉ុកថាញ់ ។ ខ្ញុំចេះបន្តរស់នៅ វត្តឧណ្ណាលោមនេះតទៅទៀត ជាមួយនឹងប្អូនប្រុសជីដូនមួយខ្ញុំឈ្មោះ តាំង ហៅ តេង រហូតដល់ឆ្នាំ ១៩៤៥ ទើបបានប្រឡងចូលវិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ ។ ក្នុងដំណើរជីវិតរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងវត្ត ក៏ដូចនៅសាលាខ្ញុំចូលចិត្តស្តាប់ - ចូលចិត្តនិយាយរឿងពីនយោបាយដែរ ។ ពេលនោះនិយាយស្តួច វាយអាណានិគម ហើយកោតសសើរបញ្ញាជន ក្នុងនោះមានហែមចៀវ - ប៉ាចឈឿន - ង៉ុកថាញ់ នោះឯង ។

នៅឆ្នាំសិក្សា ១៩៤៩ - ១៩៥០ ខ្ញុំបានសុំចេញពីវិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ ទៅធ្វើគ្រូបង្រៀននៅដីភូ ស្វាយរៀង ជាមួយមិត្តខ្ញុំម្នាក់ឈ្មោះ ឱបសំ (ធ្វើគ្រូដែរ)។ ឆ្នាំ ១៩៥២ ខ្ញុំសុំសូកគេផ្លាស់មកបង្រៀននៅកំពង់ឆ្នាំងវិញ នឹងរៀបចំគ្រួសារតែម្តង ។ នៅទីនេះខ្ញុំបានចងមិត្តនឹងគ្រូម្នាក់ទៀតឈ្មោះ ថាច់ខេត្ត ។ ជាមួយនឹងមិត្តថ្មីនេះ ហើយដែលខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ចេះតែចូលជ្រែក ក្នុងបញ្ហានយោបាយ ។ បក្សពួកខ្ញុំនិង ថាច់ខេត្តពេលនោះក្រុមបញ្ញាជន ង៉ុកថាញ់ - យុទ្ធិវង្ស - មហាមន្ត្រី - ទៀវភូប៉ុណ្ណោះឯង ហើយអ្នកពីកីឡាសាស្ត្ររបស់ហ៊ីវថ្លែរ អាល្លឺម៉ង់ ។ ចំណែកគណៈបក្សនយោបាយ កាន់ជើងប្រជាធិបតេយ្យ ដែលមានគេង វ៉ាន់សាក់ ពីងលយ - ហើយក្រៅពីនេះឧបត្ថម្ភក្រុមប្រជាជន។ បានជួយទាំងដើររយាលនាំឱ្យគណៈបក្សប្រជាធិបតេយ្យនេះផង ដោយមានការជាវយោនិក

ខ្ញុំសូមគោរពជូនអង្គការ ជាទីគោរព

ខ្ញុំសូមធ្វើសេចក្ដីរាយការណ៍អំពីសកម្មភាពក្បត់របស់ខ្ញុំផ្ទាល់ ដូចតទៅ ខ្ញុំឈ្មោះ គង់.សុផល ហៅ ហ៊ី កើតនៅឆ្នាំ ១៩២៧ ។ ទីលំនៅឳពុកម្ដាយនៅបាត់ដឹង ស្រុកឧត្តុង្គ កំពង់ស្ពឺ ។ ឆ្នាំ ១៩៣៥ ឬ ៣៦ ឳពុកធំខ្ញុំជាសង្ឃឈ្មោះ ម៉ែម ចៀវ បានយកខ្ញុំមកនៅរៀនភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំបានរៀនដល់ថ្នាក់បឋមវិទ្ធនដ្ឋាន រវាងឆ្នាំ ១៩៣៨ ឳពុកធំខ្ញុំត្រូវចាប់ ។ ឆ្នាំ ១៩៤៥ បានប្រឡងចូលសាលាវិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ ។ រៀនសាលានេះបាន ៤ឆ្នាំកន្លះគឺតទាំងដុបថ្នាក់ទី ៣មួយឆ្នាំផង ។ ដល់ឆ្នាំ ១៩៤៩ ខ្ញុំបានសុំគេទៅធ្វើគ្រូបង្រៀនផ្លះទៅដីភ្សាយរៀង ។

ពេលនៅវត្តជាមួយឳពុកធំ ក៏ដូចសាលាវិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ ខ្ញុំស្អប់អាណានិគមបារាំង ខ្ញុំស្អប់ស្ដេច ។ ផ្នែកសង្ឃខាងលើខ្ញុំច្រើនទាក់ទងជាមួយអាចារ្យ សូហាយ កុដិនៅជិតគ្នា ហើយខាងក្រោមទិក្កលត ធ្វើក្រឡាបញ្ជីនៅភ្នំពេញ សព្វថ្ងៃក្ដាប់មិនបាន ។ ដំបូង ក៏បានស្គាល់គ្នាច្បាស់ ។ តែច្បាស់ហើយជាប់គ្នាទៀត គឺដុំចាំពេលនៅរៀនសាលាវិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ ។ ដូចសំ នេះធ្វើជំរើបើកក្រោក់នៅសាលាឃុំលេខ ៣ ផ្សារថ្មី សព្វថ្ងៃក្ដាប់មិនបាន ។

ធ្វើគ្រូហើយ ខ្ញុំត្រូវផ្លះពីដីភ្សាយរៀងមកនៅវែកចាន រួចហើយមកនៅកំពង់កន្ទួត រវាងឆ្នាំ ១៩៥០ ដល់ ១៩៥៤ ។ នៅកំពង់កន្ទួត ខ្ញុំជិតស្និតជាមួយគ្រូបង្រៀនម្នាក់ឈ្មោះ ថាច់ខេត ជាខ្មែរកម្ពុជាក្រោម ។ក្រៅពីភារៈធ្វើគ្រូគាត់ចេះចាក់ថ្នាំព្យាបាលគេ ដើម្បីយកកំរៃក្រៅ ។ខ្ញុំទទួលឥទ្ធិពលនយោបាយពីគាត់ជាបន្តបន្ទាប់ អំពីគុណសម្បត្តិរបស់មហាត្មគន្ធី - គាត់សរសើរទង់យុទ្ធិវង្ស ហើយ ឆុកថាញ់ - ប៉ាចឈឺន អាចារ្យ ម៉ែម ចៀវ ទុកបុគ្គលទាំងអស់នេះ ជាអ្នកមានលក្ខណៈសម្បត្តិពិសេស ក្នុងការដឹកនាំប្រទេសជាតិ ។ ក្រៅពីនេះគាត់តែងសរសើ ពីហ៊ីត្លែរ - ស៊ីស្ដ អាល្លឺម៉ង់ ថាជាបុគ្គលខ្លាំងពូកែបំផុត លើលោក មានអាវុធយុទ្ធភណ្ឌប្រល្ងទំនើបអស្ចារ្យ ដែនានាំនោះធ្វើកាំភ្លើងហោះ គ្មានមនុស្សបើក បាន ហៅ វេ ១ វេ ២ ។ ការពិភាក្សាបានធ្វើជារាល់ថ្ងៃខែ និង

តែមានពេលទំនេរ ។ ល្មមរីតែមុជទឹកក៏ខ្ញុំកាត់ទៅរកគាត់ ដើម្បីជជែកលេង ។ ជាតរៀងមក គ្រូ ថាច់ខេត មានឥទ្ធិពលមកលើខ្ញុំទាំងនយោបាយ ទាំងសេដ្ឋកិច្ច ទាំងសីលធម៌រស់នៅ ក៏ដូចជាការនិយាយស្តីស្មើទុកបានដូចបងប្អូនបង្កើត ។ បើគាត់ថា គណៈប្រជាធិបតេយ្យល្អ ខ្ញុំក៏យល់ព្រមថាល្អ គាត់ថាកេងវ៉ាន់សាក់ល្អ ខ្ញុំក៏ថាកេងវ៉ាន់សាក់ល្អ ព្រោះធ្លាប់បានស្តាប់ការឃោសនារបស់ កេងវ៉ាន់សាក់ខ្លះដែរ ។ គាត់តែងនាំខ្ញុំដើរទាក់ទងឈ្មោះ ហ៊ុយវ៉ាន់ មន្ត្រីរាជការ កាសែតក្រុមប្រជាជន មន្ត្រីរាជការការសែតគណៈបក្សប្រជាធិបតេយ្យ ។ ដល់ក្រោយមកទៀត ដូចនឹង បងខៀវក៏ដោយសារគាត់ ។

នៅឆ្នាំ ១៩៥៥ ក្រោយពីខ្ញុំធ្វើផ្ទះនៅបានខ្លួនឯងហើយ មុនដែលខ្ញុំចុះពីផ្ទះគាត់ គាត់បាននិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា ហើយត្រូវឧបត្ថម្ភចលនាខ្មែរសេរី ។ ចលនារបស់ពួកខ្មែរសេរីនេះ គឺមានទីតាំងនៅវត្តចន្ទរង្សី ទីក្រុងព្រៃនគរ ។ ខ្ញុំធ្លាប់ទៅដេកនៅវត្តនេះអស់មួយយប់ដែរ កាលពីឆ្នាំ ១៩៤៨ ដោយត្រូវជូនបងខេតនេះទៅរកប្រពន្ធនៅពោលាវ កម្ពុជាក្រោម ។

ឯមនុស្សដែលមានការប្រព្រឹត្តទាក់ទងជិតស្និទ្ធជាមួយខ្ញុំ មានគ្រូ ផាមជឿន សាលាសន្ធមុខ - ស្លាប់ហើយ - បងគ្រូ ផាមជឿន ឈ្មោះ បងភឿង ធ្វើការរទេះភ្លើង សព្វថ្ងៃក្លាបមិនបាន ។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែមានជំហរនយោបាយ-ដូចខ្ញុំ ។

នៅឆ្នាំ ១៩៥៧ ឈ្មោះ ទុំសុនហេង ធ្វើគ្រូម នៅអនុវិទ្យាល័យយុគន្ធរ ដែលធ្លាប់ស្គាល់ខ្ញុំតាំងពីដើមមក តាំងពីនៅថ្នាក់តូចពុទ្ធខ្លះ បានហៅខ្ញុំទៅអង្គុយនៅតុវ៉ា និយាយប្រាប់ខ្ញុំថា ឱ្យខ្ញុំជួយធ្វើសកម្មភាពរបស់ពួកស្កត់វ៉ាផង ព្រោះនៅទីនេះគ្មាននរណាជួយ ។ វ៉ាបន្ថែមទៀតថា រឿងលុយកាក់ ឯងកុំគិតអី មានក៏សង គ្មានក៏ហី ។ សំណេះសំណាលពីនេះពីនោះច្រើនទៀត បានបំបែកផ្លូវគ្នា ដោយយល់ព្រមរួមធ្វើសកម្មភាពស្ងាត់ជាមួយវ៉ា ។ កន្លងមកមួយអាទិត្យទៀត ក្នុងឆ្នាំ ១៩៥៧ដដែល ឈ្មោះ ទុំសុនហេង នេះបានហៅខ្ញុំទៅផ្ទះគាត់ ជាមួយគ្រូបង្ហាត់កីឡាម្នាក់ទៀត ឈ្មោះគ្រួចស៊ុណារ៉ាក់ ។ ដោយយាងចូលស្រោះស្រួប-

គុយទាវ នំបុ័ងមួយចានម្នាក់នៅផ្ទះទាមមួយក្បែរនោះរួច ។ ដល់ហើយ ទុំសុន
ហេង បានចង្អុលតុទឹកកាហ្វេដែលប្រពន្ធវាដាក់លក់មួរផ្លូវពេទ្យចិន ក្បែរវត្តកោះ។
ខ្ញុំបេះតែស្លឹបសរសើរគេ ។ រួចហើយទើបនាំគ្នាទៅអង្គុយផ្ទឹញតុមួយ សំណេះសំ
ណាលពីនេះពីនោះ ។ ឈ្មោះ សុនហេង ចាប់ផ្ដើមនិយាយពីរបបលោកសេរី ចង់
រកលុយរកស៊ីនោះ មានលុយចំនួនប្រែបតែគេចាយ បងមិនធ្វើការក៏បាន ប្រែប
នៅលើក្បាលចិត្តគេ ឱ្យតែគេមានលុយចាយ ហើយ បើលុយផុត ឯងមើលយើង
ធ្វើការក៏ធ្វើប្រពន្ធលក់នំនៅឯផ្ទះទៀត រកលុយបងការប្រាក់ទៀត។ ដូច្នេះ
ស្រួលណាស់ហើយទេ ស៊ីផឹកតាមចិត្តនឹកឃើញ ។ ឯនៅស្រុកចិន សុទ្ធតែបង្ខិតឱ្យធ្វើ
ការងារផតណេប់ព្រ ហើយចាំមើលទៀវលទ្ធិលោកសេរីនិងលទ្ធិលោកកុម្មុយនីសនិយម
កំពង់តែផ្ដើមផ្ដាហើយ នៅក្នុងប្រទេសយើងនេះ ទើតាត់ងទៅខាងណា ។
បក្រពត្តិអាមេរិកគេជាមហាសេដ្ឋកិច្ចនៅជាមួយគេ គេឱ្យយើងទាំងអស់ ។ ទាំ
ទេញទាំងអស់សុទ្ធតែមកពីអាមេរិក ស្ទូវ្វីតែបាល់ដែលផលឯងប្រើ ឥឡូវ
នេះក៏ជារបស់សហរដ្ឋអាមេរិក ។ ឈ្មោះ សុនហេង បានបន្តថាតាមវាដឹង ក្រុម
ប្រជាជនគឺមានភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា តែបចំបួកក៏ជាភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា វិជ្ជា
សាស្ត្រាចារ្យបង្រៀនវិជ្ជាខាងពេទ្យ សាលាវិទ្យាល័យយុគន្ធរ សព្វថ្ងៃមិនដឹង .
ទ័កន៌មាស និង នងសួន សុទ្ធតែជាភ្នាក់ងារសេអ៊ីអា ហើយ ថាចេះមតដែលស្គាល់
តាតសិតសិតនោះក៏ជាភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា ។ ដើម្បីចូលជាភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា
ត្រូវមានពិធីបញ្ចូលឱ្យស្បថត្រូវ ។ ឥឡូវខ្ញុំហៅ សុផល ឯងមកប្ដូរយោបល់ហើយ
តើយល់ព្រមឬមិនយល់ ត្រូវរកក្រាសម្នាក់ដាច់ខាត ។ តែហ៊ានឱ្យទីបការ ឈ្មោះ
សុនហេង បានដកកាំភ្លើងខ្លីពីក្នុងអាវវ៉ាមក ហើយនិយាយថា មានតែរបស់នេះ
ដែលការពារសេចក្ដី ។ ពេលនោះខ្ញុំមិនខ្លាចអីកាំភ្លើងខ្លីរបស់ ទុំសុនហេង ទេ ខ្ញុំ
នឹងឃើញថា នរណាក៏ចង់ស្រួល នរណាក៏ចង់ឆ្ងាញ់ នរណាក៏ចង់សប្បាយ ហើយបើ
មានផ្លូវសប្បាយ ផ្លូវស្រួល ផ្លូវឆ្ងាញ់ មុខជាមនុស្សទៅហើយ ។ ក្រោយស៊ីណារាក់
ស្រួបង្ហាត់ក៏ទៀវាជាមួយគ្នា ក៏បាននិយាយប្រាប់ថា ខ្លួនគេស្គាល់ក៏ជាភ្នាក់ងារ សេអ៊ី
អា ដែរ ។ ចំពោះមុខ ក៏ដូចទៅថ្ងៃមុខទៀត ភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអាត្រូវមាន

ភារៈកិច្ច ការពាររបបលោកសេរី ការពារទង់សហរដ្ឋអាមេរិក ហើយប្រឆាំងដាច់ខាតនឹងលោកកុម្មុយនីស្តប្រឆាំងនឹងលទ្ធិសង្គមនិយម ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ខ្ញុំបានឃើញ ពួកគាត់រាល់គ្នាបានស្គាល់ចិត្តគ្នាអស់ហើយ កុំចាំបាច់បញ្ជាក់អីច្រើនទៀត ចូលក៏ចូលទៅ ។ វេលាម៉ោង១០ព្រឹក ថ្ងៃខ្ញុំមិនចាំច្បាស់ នៅឆ្នាំ ១៩៥៧ ក្នុងខែពីរ ឬ ខែបី ពិធីបញ្ចូលខ្ញុំជាភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា ក៏បានចាប់ធ្វើនៅផ្ទះឈ្មោះ ឌុំសុនហេង ដោយមាន ឌុំសុនហេង ក្រូចស៊ុណារាក់ នឹង ខ្ញុំ នៅចំពោះទង់សហរដ្ឋអាមេរិក ។ ក្រោយសូត្រពាក្យសច្ចាស្មោះត្រង់ហើយ យើងបានចាត់តាំងពិធីបាយ ដោយមានស្រាបារាំង កូញ៉ាក់ លាយទឹកសូដាទឹកកក សាច់ខ្លែប្រចប់មុខ ដែលប្រពន្ធ សុនហេង ធ្វើ រហូតដល់ម៉ោង១២កន្លះ ថ្ងៃ ទើប ឌុំសុនហេង - បញ្ជិះឡានស៊ីមការរបស់គាត់ជូនខ្ញុំនឹង ចិត្តខ្ញុំមកដល់ផ្ទះរៀងខ្លួន ។

នៅខាងខែ ៥.១៩៥៧ បងថាច់ខេត គាត់នាំខ្ញុំឱ្យជួបនឹងបង ខៀវ ធ្វើការខាងបង្កាល ថ្ងៃខ្ញុំនឹកមិនឃើញ ។ ខ្ញុំសួរ បងខេតថា ចុះក្រុមបងឯងចូល សេអ៊ីអាហើយ ហើយខ្ញុំក៏ចូល សេអ៊ីអាហើយដែរ ចុះបើយើងទៅចូលអង្គការសេ- ទៀត ក្រែងការដែលច្រើនទៅ ។ គាត់ញញឹម ហើយឆ្លើយតបមកវិញ សេអ៊ីអា ត្រូវតែមានកម្លាំងបង្កប់នៅគ្រប់ទីកន្លែងអីចឹងហើយ ក្នុងបណ្តាខ្មែរសេរីក៏ត្រូវមាន សេអ៊ីអា ក្នុងសមាគមទឹកល្អក់ក៏ត្រូវមាន សេអ៊ីអា លោក សុក ចៅពួក ដែលធ្វើឧបាយនោះក៏ជាភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា - លោកសុកគី បងវ៉ន - ចាងហ្វាងកម្ពុជាបុត្រ ក៏ជា សេអ៊ីអា អ៊ុចវ៉េនដែលមកពីស្រុកបារាំងក៏ជា សេអ៊ីអា ។ ការដែលគាត់ខ្ទុចទូលនាមឱ្យឃើញភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា ច្រើនយ៉ាងនេះ ខ្ញុំកាន់តែត្រេកអរ កាន់តែហ៊ានធ្វើការងារបំផុសមហាជនថែមទៀត ។ ឈ្មោះ ឌុំសុនហេង បានប្រាប់ខ្ញុំថា កុំទាក់ទងជាមួយគ្រូ ម៉ែសងទ្យុង សាស្ត្រាចារ្យ ខាងភាសាអង់គ្លេស សព្វថ្ងៃក្លាយជាមិនបាន ថាពួកនេះធ្វើការចំពោះខេ ជា សេអ៊ីអា ធ្វើការបំពារ ។

ក្នុងសកម្មភាពបំផ្លាញយុវជនសិក្សាចាប់ពីឆ្នាំ ១៩៥៧ - ១៩៥៨ - ១៩៥៩ ១៩៦០ បានធ្វើឱ្យបណ្តានេះទៅជាញ្ញាំ ដោយគិតតែពីរារែក ស៊ីផឹកដើរលេង

ចុះទៀង ដោយគ្មានគិតគូរអំពីមាគ៌ាវណ្ណៈរបស់បក្សទេ ។ ពេលដល់បាតុកម្មចំ ថ្ងៃ២០មករា ដែលមានបដាពាក្យស្លោក ជេរប្រកពត្តិអាមេរិក ហើយ បណ្ដេញនឹងវាយទូតអាមេរិក អង់គ្លេស រុញពីស្ពានទៅប្រជុំល ទន្លេ ។

ក្នុងនាទីចងសិទ្ធក្រោយពីបានចាត់តាំងជាអង្គការបរង្គាលមក ខ្ញុំបានចូលធ្វើការក្នុងសមាគមគ្រូ ជាសមាសភាពគណៈកម្មាធិការកណ្ដាល ដែលមាន បងអ៊ុចវែន ជាប្រធានបានចូលរួមធ្វើសកម្មភាពប្រជុំជាមួយ បងថាច់ខេត នៅសមាគមសាស្ត្រាចារ្យ ។ បើនៅផ្ទះមិត្ត កប មិត្តឆន មិត្ត ហំ-មិត្តកប នៅខាងឧត្ដរផ្សារកម្ពុជាភ្នំពេញ-សីកនាំ ឆន សព្វថ្ងៃក្ដាប់មិនបាន មិត្ត ហំ លេខា ១៥ ស្លាប់ហើយ -បានមកទាក់ទងគ្នាជាប់ ដើម្បីជួយធ្វើការងារសមាគម សង់សាលាទឹកល្អក់ នឹងសមាគមជុតខ្មោច ។

នៅឆ្នាំ ១៩៥៨ ខ្ញុំត្រូវបានចាត់តាំងជាបក្ខជន នៃបក្សពលករកម្ពុជា. នៅផ្ទះបងខៀវ ក្រោយវិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ ដែលមាន បងខៀវ នឹងបងខ៊ាន់ ជាអ្នកឧទ្ទេសនាម ហើយបងប៉ុល ជាអ្នកទទួលស្គាល់ ជាថ្នាក់លើ ។ ក្រោយពីបានចូលបក្ខជន មកហើយ អង្គការបានចាត់តាំងខ្ញុំឱ្យចូលក្នុងសាខា នៅវិទ្យាល័យ ស៊ីសុវត្ថិ នឹងយុគន្ធរ ហើយនាំពាក្យរបស់បងខ៊ាន់ទៅឈ.មពៅយូទៀង ខាងសាលាសិល្បៈ របស់អាហង់ជុនពាក់ ។ នៅខាងយុគន្ធរ ខ្ញុំកសាងកម្លាំង សេអ៊ីអា បាន ស៊ុមសុន សាស្ត្រាចារ្យខ្មែរ សព្វថ្ងៃធ្វើទូតនៅកូរេ ស្រួនឱមបូរីសាស្ត្រាចារ្យ ភាសាខ្មែរ សព្វថ្ងៃក្ដាប់មិនបាន ទាំងអស់គ្នា សុទ្ធតែបើលការដែរ អុបដែរខាងទ័រ ខាងផ្នែកកូនសិស្ស ខ្ញុំចាត់តាំងកម្លាំងបាន មិត្តសុខ ស្លាប់ហើយ មិត្ត ហឹង មិត្តឆ្វយ អង្គការចាប់ហើយ មិត្ត ខន ក្ដាប់មិនបាន ។

ខាងផ្នែកយុវជន បងខេត គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា ឈ្មោះ ង៉ែ ហៅ ទុំ គ្រូទៅបំរើនរិដ្ឋាកីជាភ្នាក់ងារសេអ៊ីអាដែរ ឈ្មោះកែកឌិតហួត សាស្ត្រាចារ្យ ក៏ជាភ្នាក់ងារសេអ៊ីអាដែរ ។ ដើម្បីដកពិសោធន៍ការងារ យើងបានប្រមូល គ្នាទៅប្រជុំនៅផ្ទះឈ្មោះ ទុំ នឹងផ្ទះឈ្មោះ ស៊ុមសុន ។ ភារៈកិច្ចសំខាន់ របស់សេអ៊ីអា ដែលខ្ញុំបានទទួលពីឈ្មោះ ទុំសុនហេង មក គឺត្រូវទប់ការវាយសំរុករបស់

ពួកកុម្មុយនីស ធ្វើឱ្យយុវជនខ្លាចរដ្ឋអំណាចអាលន់ណុល និងរដ្ឋអំណាចអាសីហនុ កុំឱ្យយុវជនហ៊ានតស៊ូ ហើយបង្កប់ចូលជ្រៅក្នុងជួរពួកកុម្មុយនីស ។ នៅកន្លែងណាមានខ្មែរ សេរីភា ច្រើន ទោះបីធ្វើសកម្មភាពខ្លាំងក្លាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ខ្មាំងមិនរាតត្បាតទៀត ។ ដូចខាងលិចមាត់មលង់លាលាទឹកល្អក់ ទៅភាបារ សាងទៅទេល ខាងចំហរវាយរដ្ឋអំណាចស្ដួច ក៏គ្មាននរណារករឿងរកហេតុអី ។

នៅក្រុងភ្នំពេញ ខ្ញុំធ្វើបដិវត្តផង ខ្ញុំដើរលេងក៏ច្រើន ខ្ញុំចេញពីផ្ទះញាត់ញុំ ច្រើនស៊ីចាយ ដុះលាងមិត្តភ័ក្ក ។ រហូតដល់ឆ្នាំ ១៩៦២ ចលនាយុវជនដែលឃើញខ្ញុំខំខ្ចប់ក៏ខ្ចប់មិនបាន ។ ភាគិញហោ និងភាគិញមុខខ្លួន វាតាមសំឡេងខ្ញុំជាប់ ។ ពេលដែលខ្ញុំជាប់នៅធ្វើការ ឯវិក្រ វាចេញឈ្មោះតាមទៀងទាត់រកខ្ញុំ ។ ខ្ញុំដែលបានសុំសំរាកមួយឆ្នាំហើយ ក៏សុំឈប់ធ្វើគ្រូតែម្ដង វាចាប់ពីចុងឆ្នាំ៦២ មក ខ្ញុំត្រូវចូលនៅសម្ងាត់ ក្រោមសេចក្ដីសំរេចចិត្តរបស់ បងទុំសុនហេង ។ ខ្ញុំត្រូវដូរផ្ទះពីទឹកល្អក់មកនៅអូរឫស្សីវិញ យុវជន លេង ក៏តាមខ្ញុំមករស់នៅផ្ទះ-នេះដែរ ដើម្បីបន្តធ្វើសកម្មភាពឱ្យ សេរីភា ហើយករូបភាពបដិវត្ត ។ ដូរផ្ទះពីអូរឫស្សីទៅនៅផ្ទះទួលប្រុសី- បូរីកីឡា ។ ខាងផ្លូវ សេរីភា ខ្ញុំលែងទាក់ទង ទុំសុនហេងទៀតហើយ ខ្ញុំប្ដូរទាក់ទងនឹងបងថាចខេត វិញ ។ ធ្វើសកម្មភាពបដិវត្តជាផ្លាក ខ្ញុំទាក់ទងគ្រប់កម្លាំងទាំងអស់ កម្លាំងកាដែលឯកភាពនឹង លីមផឹងហាយ ការលែតមេគង់ មិតហ៊ិចទេរ៉េ ផ្នែកកម្មករ បងនៃ សមមិត្តប្រាង សមមិត្ត អន ។ ការទាក់ទងខ្មែរ សេរីភា បានផ្ទេរមកឱ្យ បងនៃ វិញ ។ យុវជន- យុវនារី មួយចំនួនក៏បានទាក់ទងនឹងខ្ញុំដែរ ដូចឈ្មោះ នារី ស៊ី - សព្វថ្ងៃមិនដឹង- ឈ្មោះ នារីផា កូនតាសោធ់ - សព្វថ្ងៃក្លាយជាខ្មាំង ហេងតី នៅកន្ដាលបុគ្គ ។ អង្គការឱ្យឱកាសខ្ញុំទៅទាក់ទងឈ្មោះ ចិរំសុល ហៅ សោម ចាប់ហើយ ទាក់ទងជាមួយសមមិត្ត ពុក គរុកោសល្យ ហើយចេះតែប្រលបជាមួយបដិវត្ត ការណាចលនានេះខ្លាំង ក្នុងនោះគឺញុញ្ញឹមខ្លាចតែម្ដង ។ ឆ្នាំ ៦២ មានការរាតត្បាតទ្រង់ទ្រាយធំនៅភ្នំពេញ ពួកខ្មាំង នៅខាងនារីកវិ-ត្រូវខ្មាំងចាប់ ។ នៅភ្នំពេញសមមិត្ត ពុក ក៏ត្រូវវាចាប់ ហើយសមមិត្ត អន ក៏

ត្រូវរត់ចោលផ្ទះ ។ អង្គការឱ្យខ្ញុំត្រឡប់មកពីស្វាយទៀងវិញ ដើររកផ្ទះឈ្មោះ វ៉ែល ។ ជួបវ៉ែល ខ្ញុំបានសាកសួររឿងរ៉ាវអស់ហើយ ដោយ វ៉ែល នេះបានប្រាប់ខ្ញុំថា ខ្លួនពេលនោះវាលេងធំណាស់ កម្លាំងបដិវត្តន៍ត្រូវខូចខាតអស់ច្រើន ។ ឈ្មោះ វ៉ែល បានប្រាប់ថា អាមុខខ្នងតបទ្យាន ដែលត្រូវជាប្អូនអាវ៉ៃនៅរទេះ ភ្លើងបានលាតភាពប្រាប់អស់ មិត្តហុក ក៏ត្រូវវាចាប់ ហេងគី ក៏ត្រូវវាចាប់និយាយរួមវាចាប់បំពាល់ខាងផ្នែកយុវជនច្រើន ។ ពេលនោះខ្ញុំមិនមានវិធានការអីទប់ទល់ក៏ឱ្យភ្លើងរាលដាលទេ គ្រាន់តែរសេវបុត្រត្រឡប់ទៅក្រោយវិញថា បងវ៉ន អាចទៅភ្នំពេញបាន ។ បីថ្ងៃក្រោយមក បងវ៉ន ក៏បានមកដល់ភ្នំពេញ យប់ទៅទៀងជួបខ្ញុំនៅផ្ទះ ដួលថ្មីដែលមាន ចិនហុង និងប្រពន្ធកូនប្រុស - គាត់មួយឈ្មោះ មីកាមួយ នៅរ៉ែក្បែរផ្សារទួលបារ៉ី ។ ដល់ជួបគ្នាគាត់ដាក់វិធានការឱ្យ ចិនហុង ចុះចេញឱ្យប្រពន្ធខ្ញុំមកនៅផ្ទះនេះវិញ ទុកតាចិនកំពតម្នាក់នៅផ្ទះក្រោយ រកបច្ចេវយត្ត ។

នៅឆ្នាំ ១៩៦៣ បងនួន បងញ៉ឹង បងវ៉ន និង ខ្ញុំ បានជជែកគ្នា អំពីសភាពការ តើត្រូវបញ្ចេញបញ្ញាជន និងសិស្សនិស្សិតដែលបែកមុខទៅក្រៅឬទេ ។ អង្គប្រជុំយល់ព្រម ។ វិធានការចេញទៅជនបទ ចាប់ផ្តើម ។ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ត្រូវចេញក្នុងខែ ២ ឆ្នាំ ១៩៦៤ ទៅបាត់ដំបង ដោយឈ្មោះ វ៉ែសអ្នកនាំផ្លូវ ហើយមាននិស្សិតពីបាត់ដំបងម្នាក់ឈ្មោះ ទាត់ ស្លាប់ហើយ មកនាំយក ។ ចុះនៅផ្លូវលេខ ៦៤ ចូលភ្នំកិបតេយ្យ ខ្ញុំពឹងនាក់សមមិត្ត ទាត់ បានជិះកង់កាត់វាលស្រែស្លោះ ដោយឃើញប្រជាជនប្រូតគរកណ្ដាប់ជាស្នឹម ហើយនៅកន្លែងខ្លះមានលេងអារ៉ាំង ផឹកស្រាស្រវឹងអ៊ូអែ តាមផ្លូវហូតដល់ភូមិកង្ហតៗនៅចំការភូមិកង្ហតនេះហើយ ដែលជាទីលំនៅរបស់សមមិត្ត ទាត់ ហើយដែលជាដំរកជនបទដែលខ្ញុំបានមកដល់ ។ មានដើមក្រូច ចំការដំឡូងថ្វា ចំការឪឡឹក ដែលឈ្មោះ ស៊ុយ និង សុខ ជានិស្សិតផ្ទាល់របស់ឈ្មោះ ញឹម រួមជាមួយគ្រួសារសមមិត្ត តាទាត់ ។ ឈ្មោះ សុខ ស្លាប់ហើយ ឈ្មោះ ស៊ុយ ក៏ចាប់ហើយ សុទ្ធតែធ្វើប្រធានមន្ទីរភាគទាំងអស់ ។ និយាយរួមនៅក្នុងមន្ទីរនេះ ការងារដែលដើរតួ គឺ

ចាប់ត្រីធ្វើផ្អក ហើយបញ្ជូនទៅក្រោម និងកាប់ចំការ ។ ខ្ញុំជា សេអ៊ីអា ត្រូវរកវិធីបំផុសចលនាឱ្យចលនាបដិវត្តនេះខ្លាច ដើម្បីឱ្យខ្មាំងរាតត្បាត កំទេចមូលដ្ឋានបដិវត្ត ។ មកនៅដល់ទីនេះហើយខ្ញុំបេះដែតខិតខំសុំធ្វើនេះធ្វើនោះ ហើយរួចទីដជាមួយឈ្មោះ ស៊ុយ និងឈ្មោះ សុខ ទៅធ្វើការនៅតាមភូមិ ទៅជួបមិត្ត ថែម អតីតៈតស៊ូ សព្វថ្ងៃនៅកង្កុត ជួបមិត្ត យន កូនតាវែតម សព្វថ្ងៃនៅកង្កុត ជួបឈ្មោះ ឌិក ស្លាប់ហើយ ឈ្មោះ ជួន អតីតៈស៊ូ សព្វថ្ងៃភូមិដូង ឈ្មោះធី ជាលេខាធិកបក្សកុម្មុយនីស្តឃុំចិន សព្វថ្ងៃនៅភូមិដូង ដើម្បីស្ទាបស្ទង់ជំហរ កសាងឱ្យទៅជាភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា ។

ខែ ៥.១៩៦៣ បានបើកសន្និបាតក្រោមជួយនៅសាំងខាំង ដើម្បីចាត់តាំងកម្មាភិបាល ធ្វើការងារបក្សប្រជុំ មានសមមិត្ត កន្សែ សមមិត្ត អាចារ្យ ណាក់ សមមិត្ត តាតួប សមមិត្តស៊ុយ សមមិត្ត អ៊ុន ស្លាប់ហើយ នៅសល់តែរាងនៃ សមមិត្ត ម៉ន ទៅវាលាយ ព្រមទាំងសមមិត្តកុំបានផង ស្លាប់ហើយឈ្មោះ ញឹម និង ខ្ញុំ ។ បំផុសចលនាតស៊ូរបស់ប្រជាជនកសិករ ដោយចែកចាយឱ្យកម្មាភិបាលទាំងអស់ចេញប្រតិបត្តិការតាមខុទ្ទញ្ញនីមួយៗ ។

ខែ ២ ឆ្នាំ ១៩៦៤ ខ្ញុំរៀបចេញពីក្រុងបានទៅដល់ គឺឈ្មោះ ថាចតឹម ស៊ុង ខែតកំប៉ង ឈ្មោះ វ៉ាញ បានទៅជួបខ្ញុំនៅផ្ទះដីណាកគីរលាជួយតាមចំណការ ខ្ញុំទទួលនាយប្រាប់ខ្ញុំថា ឈ្មោះ សាយ បងវិន ត្តាឱ្យទាក់ទង ឱ្យជាប់ហើយ សំណេះសំណាលពីចលនានៅ ៣០៥ ក៏ដឹងថាឈ្មោះ ឌុប នេះជាភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអាបង្កប់ស៊ីរូងដែរ ។ មិត្តខែតកំប៉ង និយាយថា នៅកន្លែងនោះ ការងារសេអ៊ីអាដើរលឿនជាងនៅបាត់ដំបង ។

ឆ្នាំ ១៩៦៥ អង្គការបាននៅគោះហៅមកធ្វើសន្និបាតបុជ្ឈើមនៅក្នុងព្រៃ ស្លុង បំពាក់ពីជំហរតស៊ូពឹងរានដោយបាយ និងពឹងរាភាវ៉ុធ ដោយផ្អែកលើខ្លួនទីពឹងខ្លួន - ការសម្រេចនេះធ្វើឱ្យខ្ញុំពេញចិត្តខ្លាំង ព្រោះចលនាសេអ៊ីអាមុខជាទៀតមួយក្រើតទៀត ទៀតហើយ ។ ឌុច ពឹម ស៊ី ចុង ភឹម ទុំ ទាំង ខ្ញុំ មានជំនឿថាចលនានេះមុខជាធ្វើបាន ទាំងអស់គ្នាចុះមករៀបចំមូលដ្ឋានវិញ ។

ឆ្នាំ ១៩៦៥ ត្រូវទេរៀងទៅធ្វើការខ្លួនទៀត កំណត់បញ្ហាក់បញ្ហានេះ ខ្ញុំបានសំរេចជាមួយឈ្មោះ ញឹម ឱយទាំយល្លានភ្ជាំ ការដ្ឋានធ្វើស្ពានរបស់ សហគ្រាសលោកចំរើន ដោយផុតមាំស៊ីនឈូសឈើ ផុតឈើប្រេងមាំស៊ូត ប្រេងសាំង និងយកទូរទឹកកករបស់ទៅលាក់ទុកនៅក្នុងគម្ពុប្បរីមួយ ។ ការតស៊ូមិនឱ្យមានការ-ចាប់ចងតាមភូមិ ឃុំទេះរឹតធ្វើជាបន្តបន្ទាប់ ។ តែខ្លាំងនៅតែចាប់ ហើយទាំរៀបចំយកប៉ូលីសនិងទាហានមកនៅតាមភូមិ ដើម្បីតៀបគៀវគ្រប់ប្រជាជន ។ គ្រប់កម្មាភិបាលអស់មានជំរកត្រូវទៅរស់នៅផាប់ពីមហាជនទាំងអស់ ។ ពេលឈ្មោះ ញឹម អង្គការហៅឱ្យទៅជួបខាងលើ បលនាក៏ទេះតែរាលដាលគ្រប់ត្រង់តែលងបាន ហួតម្ចាស់ ។ ពេលនោះ ពឹង ស៊ុយ សាយ បានមកសាកសួរ ខ្ញុំទៀត ខ្ញុំសំរេចថា ប្រើពិធីត្រាត់រិកខ្លួនទៅ ទៀបចំធ្វើកុប្បកម្មរឹបយកអាវុធពីប៉ូលីសទាហាននៅតាមភូមិឱ្យអស់ តាមដងស្ទឹងសង្កែ តាំងពីក្រញូង សំឡូត បម្លងគួយ ភូមិថ្នាក ភូមិកណ្តាល របួស ភូមិកង្កូត រួចពីយប្រជាជនរត់ចេញពីភូមិទៅឱបរ្យុបនៅតាមទីព្រៃ ធ្វើជាមូលដ្ឋានបង្អែក ។ បលនានេះក៏រីករាលដាលដូចមិត្តមែន ខ្លាំងទាំងដេញតាមបង្ក្រាបប្រជាជន បាញ់សម្លាប់ប្រជាជន តាមទីព្រៃ អង្គុយជាទីព្រៃ ដែលបានលាក់ទុកពីមុន ក៏ត្រូវខ្លាំងរកឃើញបំផ្លាញចោលអស់ ។ ការខូចខាតរបស់ប្រជាជនជាសម្ភារៈជាកន្លាំងអស់ច្រើន ពិសេសខាងលើ ដែលចលនាផ្ទុះមុនគេ ។ ឆ្នាំ ១៩៦៧ ហើយ ញឹម ត្រូវជាប់នៅភ្នំពេញអស់មួយរយៈកាល ។ រហូតដល់ខែ ២.១៩៦៧ ឈ្មោះ ញឹម បានទៅដល់កន្លែង-អង្គការបាននោះហៅខ្ញុំមកធ្វើការវិញ ។ បក្សសំរេចភ្លាមឱ្យផ្អាកការតស៊ូព្រោះឃើញថាផ្ទុះតែម្នាក់ឯងមុខតែខ្លាំងកំទេចកម្លាំងបដិវត្តអស់ហើយ ។ ចំពោះបញ្ហានេះខ្ញុំដូចពេញចិត្តដែរ ព្រោះខ្លួនឯងក៏ពាត់ ហើយម្យ៉ាងទៀតទេះផ្លាក់ស្មើខ្លាចបែកមុខដែរ ។

ខែ ៣ ឆ្នាំ ១៩៦៧ ឈ្មោះ ស៊ុយ ត្រូវចុះមកធ្វើដំណាង

ឈ្មោះ ស៊ុយ ធ្វើសំណាងបះបោរជាមួយអាចៅហ្វាយខេត្ត អ៊ិនតាំ នៅវត្តថ្នាក ។ លក្ខណៈ ដែលបក្សកំណត់ឱ្យគឺ យប់រាត្រប្រាតកាប់សម្លាប់ ត្រូវសងការខូចខាតជូនប្រជាជនឱ្យអស់ ទាហានប៉ូលិសត្រូវវិលទៅនៅប៉ុស្ត- បន្ទាយវិញ ពិសេសនៅព្រៃដែនកុំនៅរង់ចាំធ្វើបាបប្រជាជនឱ្យសោះ ។ ពួកអា តាំង ខាំសុខចិត្តតាមទាំងអស់ ។

ក្រោយការប្រជុំនេះចប់ យប់មួយឈ្មោះ សាយ មកនិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា : ឈ្មោះ ញ៉ឹម និង ស៊ីវ ហេង នៅទាក់ទងគ្នាជាប់តាំងពីយូរហើយ ស៊ុយ ក៏ជានីវសាទាក់ទងដែរ បើធ្វើមិនបានផ្ទាល់គាត់ធ្វើតាមរយៈឈ្មោះ ទៀកយុវជននៅភូមិវត្ត កំពង់គល តាមផ្សារស្ទឹងផ្ទះយាយ ថុង ។ បើដូច្នេះខ្ញុំឆ្លើយថា សរុបគ្នាជាផ្លូវមួយទៅ ព្រោះសុទ្ធតែជា សេអ៊ីអា ទាំងអស់គ្នា ។ បងញ៉ឹមបានផ្តាំមកបងង៉ែងថា ទៅអនាគត ភ្នកទាំងពីរកុំធ្វើត្រូវគ្នាឱ្យសោះ ដើម្បីជាយុទ្ធវិធីបំភាន់ភ្នែកបក្ស ។ ប្រតិបត្តិការនេះបានជជែកគ្នាជាមួយ សាយ នៅចំការចេកមាត់ស្ទឹងភូមិកណ្តាល រវាងខែ ៥ ឆ្នាំ ១៩៦៧ ក្រោយពីបញ្ចប់ការផ្ទុះអាវុធនៅភ្នំវ៉ាយចាប ។

លក្ខណៈ សំរាប់ផ្ទុះអាវុធនៅឆ្នាំ ១៩៦៨ ក៏ត្រូវបានផ្សាយឱ្យដឹងទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ ដើម្បីប្រាប់ខ្មាំងផង ដើម្បីឱ្យខ្មាំងត្រៀមកម្លាំងកំទេចកម្លាំងបដិវត្តនៅពេលនោះ ។ ចុងឆ្នាំ ១៩៦៧ ខ្ញុំត្រូវបង នួន កោះហៅមកធ្វើការនៅផ្ទះដែលខ្ញុំធ្លាប់នៅចាស់ផ្សារគួរឬស្សី ជួបគ្នានឹង បង នួន បងញ៉ាំង នឹងបង វ៉ន សំរេចផ្ទុះអាវុធ ។ ក្នុងអង្គប្រជុំនោះបង នួន គាត់សួរខ្ញុំតើខាងពាយព្យផ្ទុះបានឬទេមុនគេ.? ខ្ញុំបានឆ្លើយជាបន្ទាន់ភ្លាមថាបាន ។ បងញ៉ាំង គាត់អស់ឯកឃើញមានមតិអ្វីក្បោះក្បាយពន្យល់អង្គប្រជុំ រសៀលនោះចំរាំដល់យប់ បងញ៉ាំង គាត់សំរាន្តមិនលក់សោះ ដោយបង្រះទៅឆ្វេងម្តង ទៅស្តាំម្តង ។ ខ្ញុំដឹងថា បងញ៉ាំង មានបញ្ហាគិតច្រើន តែគាត់មិនបញ្ចេញស្តី ។ពេលយប់ត្រូវចេញពីផ្ទះនោះទាំងអស់គ្នា ដើម្បីត្រៀមចេញទៅមូលដ្ឋានវិញ ។ ម៉ោង៨យប់ ខ្ញុំត្រូវធ្វើដំណើរតាមរទេះឡានត្រឡប់មកពាយព្យ ។ ម៉ោង៤

ភ្លឺទ្យានមកដល់ក្បាលថ្នល់ផ្លូវ ៦៤ ភ្នំតាកេប្ត ប្រញាប់ប្រញាល់កុំឱ្យភ្លឺទាន់នៅភ្នំតាកេប្ត ។ ឆ្លងផុតភ្នំចូលទីព្រៃ ទើបទីថ្ងៃរះ ជ័យជំនះ ១០០% ដល់ភូមិកង្ហត ខ្ញុំទូតទៀងទៅសាំងរាំង ដើម្បីផ្សាយដំណឹងទៅគ្រប់ខ្មែរ សេរីកាទាំងអស់ ឱ្យផ្ទុះឱ្យត្រូវថ្ងៃផ្ទា គ្រប់ទីកន្លែង ហើយភូមិ នៅតាមដងស្ទឹងសង្កែយកភ្នំវ៉ាយចាបធ្វើទីតាំងកណ្តាល ។ អង្ករណើទីព្រៃបានត្រៀមទុកមួយចំនួនមុន អាវុធបុរាណធ្វើពីចំទូងឬស្សីនឹងកាហារដែក ក៏បានត្រៀមមួយកំរិត កងការពារសម្ងាត់ឱ្យប្រែក្លាយទៅជាកងឈ្លប មូលដ្ឋាន ។ ថ្ងៃ ១៨មករា ឆ្នាំ ១៩៦៨ បានផ្ទុះកាំភ្លើងនៅបាយដំរាំព្រលូតត្រើក ។ ផែនការនេះខ្មាំងដឹងមុនបាត់ ឈ្មោះយុទ្ធជនម្នាក់ឈ្មោះ ម៉ង់ ជាសេរីកា ទៅចង្ហរថ្មី នឹង មាសចំរើន ជាទាហានចាស់សំរាក ។ អ្នកទាំងពីរនេះទៅប្រាប់មួនឱ្យកាំភ្លើងនៅសាលាឃុំត្រូវដកគ្រាប់ទុកអស់ ។ យកកាំភ្លើងទាំងអស់បាន ២៧ដើមធុន អាហ្វ្យូល មានគ្រាប់ក្នុងប្រអប់មួយគ្រាប់ពីរគ្រាប់ ហើយកាំភ្លើងខ្លះទទេស្អាត ។ ប៉ូលិសនឹងទាហាននៅបាយដំរាំបានតាមប្រតិតក្នុងថ្ងៃនោះផ្ទាក់ដេញបាញ់មិត្តយើងតាមផ្លូវហូត ធ្វើឱ្យពលីកម្មពីរនាក់ គឺមិត្ត ឃនម្នាក់ នៅភូមិដូង នឹងមិត្តម្នាក់ទៀតខ្ញុំមិនចាំឈ្មោះនៅភូមិដូងដែរ ហើយត្រូវបាត់កាំភ្លើងទៅវិញអស់២ដើម ។ ដល់កង្ហតល្ងាចថ្ងៃ ១៨មករា ឆ្នាំ៦៨ ឈ្មោះប៉ាំត ជាខ្មែរសេរីកា ធ្វើមេភូមិភូមិកង្ហត បានគេចរត់ទៅចូលខ្មាំងវិញ នៅភូមិកង្ហត ហើយព្រឹកទៀងទាហានមកព័ទ្ធវ៉ាយយកទីតាំងឈ្លបនៅទីនោះ ។ តែល្ងាចនោះយើងទូតដំណើរទៀងហូតដល់សាំរាំង ហើយដល់ភ្នំវ៉ាយចាបតែម្តង ។ សរុបលទ្ធផលផ្នែក សេរីកាយើងបំផ្លាញអស់អាវុធ៩ដើម ស្លាប់មនុស្ស២នាក់ វង្វេងរកមិនឃើញម្នាក់ ។ ឯបដិវត្តទទួលបានកាំភ្លើង២២ដើម ជាដើមទុនសំរាប់ចែកឱ្យកងឈ្លបនៅភ្នំវ៉ាយចាប ។

ខែ ៣ ឆ្នាំ ១៩៦៨ ខ្មែរសេរីកា នៅពាយព្យទាំងអស់ បានប្រមូលប្រជុំគ្នាធ្វើសន្និបាតរកវិធីបំផ្លាញកម្លាំងបដិវត្ត បានរៀបចំជា ត្រកាលបន្ទាំឬស្សី ដាក់ទង់បក្សកុម្មុយនីស្តពីមុខ ឈ្មោះ ញឹម ខ្ញុំ សាយ ទាត់ ស៊ុយ ហឹង សឿម តូច បិត្ត គឺគណៈភាគទាំងមូល គណៈស្រុក ទាំងមូល មកពិភាក្សាគ្នា ។ អ្នកណាក៏

លើកមតិថាខ្មាំងវាខ្លាំងអីចេះខ្លាំងអីចុះ វាមានពិសោធក្នុងការឡើងភ្នំដេញ វាយយើងព្រមទាំងបន្លាចប្រជាជនឱ្យគិតតែពីគេចវេសផ្លូវបសត្វល្អិត ៗ ពេលវឹកវរនោះ ឈ្មោះ ស៊ុយ បានសរសេរសេចក្ដីរាយការណ៍មួយទៅឱ្យអាំ ស៊ីវ ហេង ៗ អាស៊ីវ សរសេរសំបុត្រមកវិញ ឱ្យខំបំផ្លាញកម្លាំងបដិវត្តឱ្យអស់ ហើយបង្កប់ចូលឱ្យជ្រៅទៅក្នុងជួរបដិវត្ត ៗ ជាសេចក្ដីរាយការណ៍របស់ឈ្មោះ ស៊ុយ ពេលខ្ញុំស្រាកពីមានជម្ងឺទម្ងន់ ៗ ឈ្មោះញឹម បានចេញផុតឡើងក្រញាំងហើយ ៗ ខែ ៥.១៩៦៨ ពួកអាសេចសំអៀត បើកយុទ្ធនាការធំមួយ មកពីភ្នំវ៉ាយចាប ពួកវានាំជីវពលមកជីកសេនផ្លានទៅខាងជង់ស្ទឹងមិនឱ្យសល់ដីបុករុកទីព្រៃតូចធំនៅវ័ក្សនោះ ដើម្បីបំផ្លាញស្រូវអង្ករ ហើយចាត់តាំងកម្លាំងមួយចំនួនដើរកាត់ភ្នំដេញចាញ់ប្រជាជន ៗ ផ្លូវទាក់ទងចេញទៅមូលដ្ឋាននាពុត្រូវដាច់អស់ ៗ ក្នុងរយៈមួយអាទិត្យស្រូវអង្ករនៅលើភ្នំត្រូវអស់ ៗ ចាត់តាំងកងលួចមកលួចយកស្រូវអង្ករដែលលាក់ ត្រូវពួកវាចាញ់រះគ្រប់ទិសទី ៗ ព្រមនេះកាំភ្លើងធំរបស់ខ្មាំង ចេះតែបាញ់ផ្ដក់ចូលភ្នំវ័ក្សរបរិវេនដែលប្រជាជនរស់នៅ ៗឈ្មោះ សាយ ឈ្មោះ ស៊ុយ ឈ្មោះ ទាត់ ឈ្មោះ យ៉ន - បញ្ជាការលួចប្លុក អតីតៈមេភូមិថ្នាក ចាប់ហើយ- បានមករាយការណ៍សុំយោបល់ តើដោះស្រាយយ៉ាងណា . ខ្ញុំឆ្លើយថា ត្រូវរៀបចំប្រមូលកងលួចទាំងអស់ទាំងកាំភ្លើងទាំងគ្រាប់រំសេវ ហើយមានប្រជាជន ដែលក្លាហានសំរួចពីងពង់នឹងមានកាបិត ពូថៅផង វាយកទីតាំងយោធារបស់ពួកអាណុលនៅភូមិកណ្ដាល ព្រោះពួកវាមានគ្នាតិចណាស់ ៗបើដាច់ទីតាំងនោះហើយ ខ្សែត្រៀមរបស់ខ្មាំងទាំងអស់ត្រូវរលំរលាយហើយ យើងពង្រីកបរិវេនមូលដ្ឋានបង្កើតបានហើយ ៗ អង្គប្រជុំក្រុមសេអ៊ីអាទាំងអស់យល់ព្រម. តែភារៈកិច្ចយកទៅអនុវត្តឈ្មោះ សាយ នឹងឈ្មោះ ស៊ុយ បំផ្លាញចោលទាំងអស់ ដោយដឹកនាំបាន ចូលទៅជិតទីតាំងខ្មាំងផង ទីពីរ ម៉្យាងត្រូវផ្ទុះអាវុធ ឈ្មោះ សាយ ដើរត្រេតត្រតងលើខ្នងភ្នំងណោះ ៗ ក្រោយពីដំណឹងបរាជ័យវាយភូមិកណ្ដាលនេះមក ទឹកចិត្តប្រជាជន នឹងកម្មាភិបាលខាងក្រោមពុចេះតែចុះ ៗ ក្រុំសេអ៊ីអាយើងខ្ញុំទាំងអស់ បានដឹកនាំប្រជាជន ចូលដល់ដំណាក់ការបាក់ទ័ពហើយ ៗ

ក្រុមទាំងអស់នេះ គឺឈ្មោះសាយ ស៊ុយ ទាត់ មកសួរយោបល់ថាត្រូវធ្វើម៉េច
បើខ្មាំងវាបេះតែសំរុកចូល ។ ហើយតទៀវវាយចូលដល់ឧបរ្យយុបរបស់ប្រជាជនភូមិ
កណ្តាល ទៀត ។ ខ្ញុំក៏សំរេច សំរិតសំរាំងប្រជាជនជាពីរប្រភេទ អ្នកដាច់ខាត
មានលទ្ធភាពកម្លាំងទី ១ ត្រូវចេញដំណើរទៅមូលដ្ឋានថ្មី ប្រភេទស្នាក់ស្មើនឹង
កម្លាំងខេត្រាយ ក្លួនចៅល្អកល្អាកច្រើនចាស់ជរា ឱ្យថយទៅនៅភូមិ ចាំថ្ងៃ
ក្រោយ ចូលទាក់ទងរំដោះវិញ ។ សមាជិកសេអ៊ីភាទាំងអស់បានយល់ព្រម ហើយ
ផ្សព្វផ្សាយសេចក្តីសំរេចចិត្តនេះ ។ លទ្ធផលឱ្យមកវិញប្រមូលប្រជាជន ទាំងអស់
បានជា៦៥០០០នាក់ ទាំងស្រីប្រុស ហើយយល់ប៉ុន្នានឱ្យចូលភូមិវិញ ។ អ្នកទាំងអស់
នេះ លុទ្ធតែជាកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធទាំងអស់ ទាំងស្រីប្រុស នឹងជាក្រុមបង្ក
បង្កើនផល បើកយុទ្ធនាការទម្លាយផ្លូវមួយខាងកំពោថ្សក្រោក ទិសទៅរកបង្លង
ត្បូយនោះទៅទឹកថ្មីម ភ្នំស៊ឹងតូច ។ ល៉ាតុពិតរបស់ភាពស្លុមិនខ្លាំងទេ ។ វេលាយប់
ក្នុងខែ ៥ ឆ្នាំ ១៩៦៨ មេឃងងឹតឈឹង ក្បួនទ័ពបានចេញដំណើរពីកំពោថ្សក្រោក
ទៅរកជើងភ្នំ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ នៅឯនាយជើងភ្នំខ្មាំងវាបាញ់ឆ្លងឆ្លើយប្រ
ទាក់ក្រទៀា ដូចកាំជ្រួចហោះ ។ យូរពុត្រាប់កាំភ្លើងផ្លោងដោយមាននីតភ្លើ
ងផង បាញ់ចូលភ្នំវាយចាបធ្វើឱ្យភ្លឺត្រកាល ។ ពេលខ្លះក្បួនទ័ពត្រូវទុប ដោយ
អ្នកស៊ើបការទុខមិនបញ្ជាស់ ។ ជិតណាស់ហើយ ជិតដល់ប្រក៏ដែលក្បួនយើងត្រូវចេញ
ហើយ ស្ទួរជើងរាប់ពាន់លាន់ឮដូចទឹកហូរ បុកទម្លាយខ្សែត្រៀមខ្មាំង ។ ខាង
ស្រទៀាំងកាំងមួយចំនួនបាត់វត់មួយចំនួនទាញកាំភ្លើងបាញ់តវិញ ។ តែទំរាំផ្ទុះ
កាំភ្លើងក្បាលក្បួនទ័ពចេញផុតអស់ហើយ ។ ឈ្មោះស៊ុយ នឹងឈ្មោះសាយ រត់ពី
ក្បាលក្បួនមកកន្ទុយ មកជួបនឹងហើយត្រូវកាត់ផ្តាច់ពីក្បួនទ័ព ដែលនៅសល់
ទៀត ។ ជាង ៤៥០០នាក់ត្រូវចេញផុតជាង៥០នាក់នៅជាប់នឹងភ្នំវាយចាប ។
ក្នុងចំនួននោះមានខ្ញុំឈ្មោះ សាយ ឈ្មោះស៊ុយ ។ កម្លាំងដែលចេញទៅមុខត្រូវ
ខ្មាំងដេញបាញ់ដាច់ណាខ្លះស្បៀងផង ណាខ្លះកម្មាភិបាលដឹកនាំផង បានក្លាយទៅ
ជាកម្លាំងរើកវយាករលែងប្រយុទ្ធទៀតកើត ។ ពេលដែលកម្លាំងសល់នេះបែកជា
ជាពីរ សភាពការប្រជាជន បេះតែបុះ ចំណែកឈ្មោះ សាយ នឹង ខ្ញុំបែបរេរវល់

ផារៀបចំការប្រពន្ធឱ្យទៅឈ្មោះ ស៊ុយ ទៅវិញ ធ្វើឱ្យពួកភា ណុលខាញ់ ផ្ដាច់មកចំប្រក្កានឆ្ងាយ ។ ផ្នែកនារីដែលមានកូនតូចទាំងអស់ត្រូវចេញទៅក្រៅត្រូវនៅឈល់តែកម្លាំងប្រុស អង្គរណើទីព្រៃដែលឈ្មោះ ស៊ុយ និង សាយ លួចលាក់ពីប្រជាជន ត្រូវប្រមូលទាំងអស់ ប្រជាជននៅភ្នំវាយចាប ត្រូវប្រយុទ្ធដឹកជញ្ជូនទកទល់ជាក្រុមតូចៗ ។ នេះជាសេចក្ដីសំរេចរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីរៀបចំដំណើរចេញទៅរកឈ្មោះ ញឹម នៅក្រញូង ។

ថ្ងៃ. ខែ ខ្ញុំមិនចាំច្បាស់ ឈ្មោះសាយ ត្រូវនាំកងទ័ពមួយអនុសេនាតូច ទៅទឹកផ្នែមតាមសមមិត្ត ទាត់ ឈ្មោះស៊ុយ ក៏ត្រូវយកយោធាមួយក្រុមដែរ ដើម្បីទៅរកក្រញូង ឯខ្ញុំរួមទាំងនីរសានឹងកងការពារផងមានគ្នា៦នាក់ចេញដំណើរទៅបន្លងគួយ ដើម្បីជួបគ្នានៅស្រែស្ដៅ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៦៨ ។

នៅវាងខែ ៧ ឬ ៨ ឆ្នាំ ១៩៦៨ ឈ្មោះញឹម ឈ្មោះ សាយ ឈ្មោះ ស៊ុយ ឈ្មោះ ហឹង ឈ្មោះ សាន ឈ្មោះ លៀម និងរូបខ្ញុំបានជួបជុំគ្នាទៅស្រែស្ដៅ ទាំងអស់គ្នាខែមន ទាំងកងទ័ព ទាំងកម្មាភិបាលសុទ្ធតែដឹកជញ្ជូននឹងកាប់ចេកស្ងោ-ធ្វើជាអាហារ ឯឈ្មោះញឹមខ្ញុំឈ្មោះ សាយ ស៊ុយ ដាំបាយនឹងមានសម្លមួយមុខ២មុខជាប់ ។ ពិភាក្សាគ្នាថាត្រូវប្រមូលផ្ដុំទ័ព ដើរទៅរកទីតាំងខ្មាំងដែលតូចៗវាយយកគ្រឿងអាវុធគ្រាប់រំសេវ ហើយកងទ័ពដើរឃោសនាប្រដាប់អាវុធជូនប្រជាជនដើម្បីប្រមូលកម្លាំងមហាជន ។ ម្នាក់ៗសុទ្ធតែលើកពីការលំបាក ដើម្បីចាញ់ ។ តែទោះយ៉ាងនេះក៏យល់ស្របគ្នាថា ធ្វើយ៉ាងនេះដែរ ។ ចាប់ធ្វើដំណើរ ខែ១៨ ឆ្នាំ ១៩៦៨ កម្លាំងទ័ពប្រមូលបាន២អនុសេនាធំ ឆ្ពោះទៅទីព្រៃធំភ្នំកូនដំរី កាត់តាមទីព្រៃឈូន ។ នៅយប់មួយចេញពីទីព្រៃឈូនបានបន្តិចក្បែរភ្នំសណ្ដែក ពួកភាណុលត្រូវខ្មាំងបាញ់ទ័ពនេះ របួសយុទ្ធជនពីរនាក់ ស្លាប់ម្នាក់ បាត់កាំភ្លើងការាប៊ីនមួយដើម ។ ទ័ពត្រូវថយវិលមកដេកនៅទីព្រៃឈូនវិញ ។ យប់ទីពីរទើបឆ្លងផ្លូវលេខ១០បាន ។ ធ្វើដំណើរចូលភ្នំកូនដំរី ទៅដល់ប៉ុស្ដិ៍ទីព្រៃធំ មិនមានអ្វីសោះ ។ ពេលនោះខ្ញុំគ្រុនដើរមិនរួច ត្រូវនៅចាំគេមួយកន្លែង មិនដឹងគេមានវិធានការ-យ៉ាងណាៗ សមមិត្តញឹម គាត់បញ្ជាទ័ពទាំងពីរផ្នែកនេះ ។ ថ្ងៃស្អែកទៀតឈ្មោះ

ញ៉ឹម ឈ្មោះ សាយ ឈ្មោះ ស៊ុយ និងឈ្មោះ ហឹង បានមកជួបខ្ញុំដែលនៅ មកប្រាប់ថា ស្ថានការស្បៀងរបស់កងទ័ពយ៉ាប់យ៉ឺនណាស់ ហូបតែផ្លែល្ហុងសុទ្ធសាធ ហើយទាំងពីរអនុសេនាធំនេះមិនឯកភាពគ្នាទេ ឯមហាជនមិនដឹងជាទៅណាអស់ ។ដូច្នេះនៅមិនបានទេ ត្រូវតែត្រឡប់ថយវិញ ។ ខ្ញុំក៏យល់ស្របថាត្រូវត្រឡប់វិញដែរ ។ គិតពីថ្ងៃធ្វើដំណើរបានប្រាំថ្ងៃត្រូវត្រឡប់ថយក្រោយវិញ ។ យប់នោះបានឆ្លងផុតផ្លូវលេខ ១០ ដល់ភ្នំសំណ្ដក ហើយម៉ោង១១ព្រឹកដល់ស្រែស្ដៅវិញ ។ មានអ្នកឃ្លាំផ្លូវមករាយការណ៍ថាខ្មាំងត្រៀមស្ទាក់នៅស្រែស្ដៅនេះ ។ ដូច្នេះឈ្មោះ ញ៉ឹម ក៏រៀបចំទ័ពវាយ ។ ចាំមួយរសៀលមិនឃើញពួកខ្មាំង ហើយថាខ្មាំងចេញផុតអស់ហើយ ។ យប់នោះទាំងអស់គ្នាចេញនៅស្រែស្ដៅនោះ ។ ខ្ញុំឈ្មោះ ញ៉ឹម ឈ្មោះ សាយ ឈ្មោះហឹង បានជជែកគ្នាថា ផ្នែកភ្នំវាយចាប់ត្រូវ-ចុះក្រោមវិញ ដោយចែកជាមួយកងអនុសេនាតូច ចាំភ្នំនឹងពង្រីកបរិវេណជាបណ្ដើរៗ ពីរកងអនុសេនាតូចទៀតត្រូវតាមការពារនឹងរស់នៅជាមួយប្រជាជននៅស្ទឹងតូច ។ ដល់ខែ ១២.១៩៦៨ នឹងបើកសន្និបាតភាគ កម្មាភិបាលទាំងអស់គ្រប់មូលដ្ឋានត្រូវទៅដល់ក្រញូង កន្លែងញ៉ឹម ។ ខ្ញុំទៅជាមួយឈ្មោះ ញ៉ឹម មុនដើម្បីរៀបចំកន្លែង ហើយចាត់កម្លាំងមួយចំនួនដើរតាមរកមិត្តកន្ទុល ។

ខែ ១១ ឆ្នាំ ១៩៦៨ ខ្ញុំបានទៅដល់ក្រញូង ។ នៅទីនេះខ្ញុំបានជួបទាំងអស់ គឺខែកប៉ែន ហៅ ល្វី ឈ្មោះ សាន ឈ្មោះ ហឹងរ៉ ឈ្មោះញ៉ឹម ។ ពីរថ្ងៃក្រោយមកសមមិត្តកន្ទុល ក៏បានមកដល់ទាំងអស់គ្នា ។ បរិយាកាស ក្នុងមន្ទីរនេះជាបរិយាកាសទំនាស់ទាស់ទែងតែពីរឿងស៊ីចុក ហើយលួចលាក់គ្នាស៊ីរហែតរហូតតាមបាន ។ ការនិយាយស្ដីគឺជាការទំនាស់ ។ គ្មានអ្នកណាមួយគិតពីប្រជាជនគ្មានអ្នកណាគិតពីរកវិធានការដោះស្រាយ ដើម្បីទទួលបន្ទុកភារៈកិច្ចបដិវត្តទេ ។ ក្រុមលេអ៊ុភា ដែលនៅជួបជុំគ្នាទាំងអស់នេះទំនាស់ជាបុគ្គលរហូត ហើយឯកភាពគ្នារកប្រកបចេញទៅផ្សារខាងសៀម ដើម្បីបានអំបិលប្រណាត់ ប៉ុណ្ណេះ ។ ខែ ១២ ឆ្នាំ ១៩៦៨ដំណឹងពីខាងក្រៅមកថា សាយ ទាត់ បានមកដល់ហើយ ស៊ុយ និងឈ្មោះ កុក ក៏មកដល់ដែរ សមមិត្ត តាតូច ក៏មកដល់ដែរ ។ ខ្វះតែឈ្មោះ

តុម ទេ ដំណឹងទាក់ទងរបស់ ស៊ុយ ជាមួយភ្នំពេញក៏ដាច់គ្នាបាន តាមខ្សែភ្នំ វាយចាប ។ ទន្ទឹមនេះខ្មាំងក៏ត្រូវវាយចូលក្រញូង ដើម្បីតាមដានប្រជាជនភូមិ ក្រញូង បម្លងរបាំង កំពង់រពៅ បំផ្លាញពោត ដំឡូងប្រជាជន នៅទី នោះ ។ កងទ័ពត្រូវមានវិធានការ ការពារកន្លែង មានប្រយុទ្ធគ្នា នៅ តាមសមរភូមិ ត្រៀមឈ្លាក់ អស់ពីរ.បីថ្ងៃទើបខ្មាំងដកថយ ។ មហាជនបានភាគ ពុំបានវែកញែកពីស្ថានការដកពិសោធន៍រកខុសរកត្រូវអីទេ ។ មកជួបជុំគ្នាដើរ ពីចម្ងាយណា ចម្ងាយពីមកគ្រាន់តែសំរេចបន្តិចថា ផ្នែកខាងកើតត្រូវខិតខំពង្រីក មូលដ្ឋានបង្អែករបស់ខ្លួន ហើយខាងលិចការពារមូលដ្ឋានក្រញូងនេះឲ្យបាន ។រួច ហើយម្នាក់ៗគិតតែពីទៅផ្ទះ ដោយត្រូវពុលខួច ។ សន្និបាតក្រុមសេអ៊ីអាលើក នេះមានឈ្មោះ ញឹម ឡំ សាយ ទាត់ កន្តួល ហឹង ស៊ុយ គ្មានខ្លឹមសារ បដិវត្តន៍ទាំងអស់ ។ ផ្នែកទៀងខ្ញុំត្រូវចេញដំណើរជាមួយ សាយ ស៊ុយ សមមិត្តតា តួច ទាត់ ត្រឡប់មកភ្នំវាយចាបវិញ ។

ដើមឆ្នាំ ១៩៦៨ ខ្ញុំបានដល់ភ្នំវាយចាបវិញ បានចាត់តាំងឲ្យឈ្មោះ ស៊ុយ ទៅទាក់ទងផ្លូវនីរសាតាមប្រពន្ធខ្ញុំ ដោយ ស៊ុយ ឲ្យដំណឹងថា ជាខាងលើកទាក់ ទងគ្នាបានហើយ ។ ស៊ុយ ធ្វើដំណើរទៅអស់៥ថ្ងៃមិនឃើញ ត្រឡប់មកវិញវង្វេង គ្នា ស៊ុយ ទៀងទៅលើទៅកន្លែងឈ្មោះ ញឹម បាត់ទៅ ។ ឯខ្ញុំនៅជាមួយ សាយ ទាត់ និងឈ្មោះ តួច ចេញដំណើរទៅស្អឹងដែរ ដើម្បីទាក់ទងផ្ទាល់ខ្លួន ឯងតែម្តង ។ ទៅដល់អណ្តើកហែប ឲ្យឈ្មោះ ទាត់ និង តួច កាច់ចេកយកអង្ករ ត្រឡប់យកទៅភ្នំវិញ ខ្ញុំសាយ ចុះស្អឹង ។ ជួបជាមួយមិត្ត គង់ និងប្រពន្ធ គាត់ ព្រមទាំងឪពុកម្តាយក្មេកគាត់នៅទួលក្រសាំង - ស្អឹង -បានស្រាវជ្រាវខ្សែទៅ ដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំអាចចេញក្រៅបាន ដើម្បីរកទាក់ទងខាងលើផ្ទាល់ ។ ខ្ញុំ ពិភាក្សាជាមួយឈ្មោះ សាយ ម្យ៉ាងរកស្លាផ្លូវកុំឲ្យដាច់ យ៉ាងយូរណាស់ពី១ខែ ទៅពីរខែ ខ្ញុំត្រូវត្រឡប់វិញ ខ្ញុំបានរាប់លុយឲ្យឈ្មោះ សាយ ចំនួន៥០០០រៀល ដើម្បីធ្វើដំណើរវិលត្រឡប់ទៅភ្នំវិញ ។ ហើយត្រូវដេកឈឺគ្រុននៅផ្ទះប្រពន្ធ មិត្ត គង់ នេះអស់រយៈពីរថ្ងៃ ដោយបាត់ដំបងខាងមិត្ត ប៉ុ នីរសាមិនមកទទួល -

ព្រោះដាច់ផ្លូវ សីហនុ ទៅបាត់ដំបង ។ ដល់បាត់ដំបងនៅផ្ទះមិត្ត ប៉ូ នីរសារធ្វើការទូរសព្ទ័ សព្វថ្ងៃក្លាចមិនបាន បានប្រាប់ភ្នំពេញត្រូវខ្មាំងរាតត្បាតមួយវគ្គទៀតធំដែរ ដាច់ខែ១រអស់ហើយ ឯប្រពន្ធខ្ញុំដែលពីមុននៅផ្ទះគាត់ក៏ទៅស្រុកបាត់ពុំទាន់ឃើញត្រឡប់វិញ ។ ខ្ញុំនឹងមិត្ត ប៉ូ បានគិតថា បើត្រឡប់ថយក្រោយត្រូវនៅចាំមួយខែ១ទៀតមានមាននីរសាទាក់ទងមួង នៅរស់នៅផ្ទះគាត់ គឺមិត្តប៉ូឃើញថា សភាពការមិនអនុញ្ញាតិដែរ ព្រោះមនុស្សចេញចូលណាស់ ។ដូច្នេះខ្ញុំឱយគាត់ជូនខ្ញុំទៅដល់ឧត្តុង្គ ដើម្បីខ្ញុំទាក់ទងកន្លែងគ្រួសារខ្ញុំ ក្រែងឃើញប្រពន្ធខ្ញុំ ។ បើយ៉ាងណាយ៉ាងណី ខ្ញុំត្រឡប់មកផ្លូវចាស់ ស្មើចាំខ្ញុំផង ។ ឯកភាពគ្នាហើយ មិត្តប៉ូ ទៅទិញខោអាវឱយខ្ញុំមួយ នឹងកាវល្លាមួយ ។ យប់ឡើងចេញពីផ្ទះមកចាំឡានបាត់ដំបងភ្នំពេញនៅវង់មូលសាលាកេវ្របយុត ។ ថ្ងៃខ្ញុំមិនចាំរវាងម៉ោង៩កន្លះឡានមកដល់ ខ្ញុំនឹងប៉ូបានឡើងឡានទាំងអស់គ្នា រហូតដល់ឧត្តុង្គ ។ ខ្ញុំបែកមិត្ត ប៉ូ នៅពេលនោះ ។ ខ្ញុំដាក់កង់ជិះទៅទាំងយប់ រហូតដល់ផ្ទះ តេង នឹងផ្ទះ ឌុច ។ ឃើញខ្ញុំភ្លាម គេស្រែស្រមកសាកសួរសុខទុក្ខដោយសម្ងាត់ ដើម្បីកុំឱយមីងគេឈ្មោះ សាមួន ដឹង ជាឧបករណ៍របស់អា ណុត ។ ហើយយកខ្ញុំទៅលាក់លើផ្ទះ ឈ្មោះឌុច ត្រូវជាប្អូនថ្លៃមិត្ត តេង នៅភូមិប្រស្រែ ស្រុកពញាឮ ខេត្តកណ្តាល ។ ឈ្មោះទាំងពីរថាត្រូវចាប់អស់ហើយ ។ ដំណឹងនេះឮដល់បងខ្ញុំនៅបាត់ដឹង នឹងឳពុកខ្ញុំ ។ និយាយមួយមាត់ គ្រួសារខ្ញុំទាំងអស់បានដឹងហើយ ។ ខ្ញុំបានស្នើឱយមិត្តតេង ប្អូនជីដូនមួយខ្ញុំធ្វើដំណើរទៅបុសខ្នុរ ដើម្បីរកប្រពន្ធខ្ញុំ ។ ឯខ្លួនខ្ញុំ ខ្ញុំស្នើឱយគេយកទៅលាក់នៅព្រែកអូ កន្លែងបងស្រីខ្ញុំឈ្មោះគាត់ ផុន នឹងប្តីគាត់ឈ្មោះ ឈុំ ។ ក្តារដំបូកមួយល្អាត ខ្ញុំនៅពួនទីនោះ ។ បីថ្ងៃក្រោយមកស្រាប់តែខ្ញុំឃើញប្រពន្ធខ្ញុំត្រឡប់មកជាមួយតេងវិញ ។ សាកសួរសុខទុក្ខទៅ សំរេចថាវិលទៅបាត់ដំបងវិញ ។ ពេលនោះខ្ញុំកំពុងធ្លាក់ឈាម ទាំងកន្ទោរ ធ្វើឱយគ្រួសារខ្ញុំទាំងអស់ព្រួយបារម្ភខ្លាំងអំពីសុខភាពនេះ ។ ឱយតែភ្លកធ្លាក់ឈាម ឱយតែភ្លកធ្លាក់ឈាម ទប់មិនឈ្នះសោះ ។ បងស្រីខ្ញុំឈ្មោះ ផេន បានរៀបចំឡានកូនប្រសារគាត់ធ្វើគ្រូនៅក្រាំងពន្លៃ ទៅទទួលខ្ញុំនៅព្រៃប្រពីល ដើម្បីដឹកខ្ញុំមក

ឧត្តុង្គវិញ ឈ្មោះអាន ដែលបើកចម្ការនេះ សព្វថ្ងៃផ្នែកទទួលភ្ញៀវនៅពោធិ
សាត់ ។ ប្រហែលជាម៉ោង១២យប់ ប្រាប់ថៅកែចម្ការមិត្ត សេងបានមកដល់ផ្ទះ នេះ
ដែរ បានដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំមានជម្ងឺធ្ងន់ ហើយខាងឈើ បងនួន និង បងវ៉ន ឱ្យ
មកយក ។ ខ្ញុំស្ទើរតែមានការរើករាយ សំរេចឱ្យប្រពន្ធខ្ញុំទៅបាត់ដំបងមុនខ្ញុំទៅ ភ្នំ
ពេញជួបខាងឈើសិន ។ ភ្លាមនោះចេញដំណើរទៅភ្នំពេញជាមួយមិត្តសេង ។
ចម្ការបានបត់ចូលរកផ្លូវបូរីកីឡា ក៏យប់ សេង នាំខ្ញុំទៅជួបបង វ៉ន ។ បងវ៉ន
សួរសុខទុក្ខខ្ញុំ ឱ្យខ្ញុំនៅផ្ទះនោះមួយថ្ងៃបានបញ្ជូនខ្ញុំមកផ្លូវភូមិរយ កន្លែងស.មយ៉ាត
សំរាក និងមានពេទ្យពិនិត្យនិងព្យាបាលបងនួន បានមកជួបខ្ញុំនៅទីនេះ ខ្ញុំបាន
រាយការណ៍ពីសភាពទំនាស់ឱ្យគាត់ពីចលនាឱ្យគាត់ទាំងអស់ ក្នុងឋានៈជាបក្ស ។
បងវ៉ន ក៏ចុះទៀងស្ដាប់មួយគ្រាមួយកាលដែរ ។ ពេលនោះ បងវ៉ន ក៏ត្រូវជំឮ
ពាក់អំពីខ្មែរក្រហមដែលខ្លាំងវារាគត្បាត ។ ព្យាបាលបានជាងមួយអាទិត្យ បង
នួន ក៏ពុំបានដែលនាំគ្រាន់តែថាចាប់ខ្មែរបាន ហើយកុំឱ្យដាច់វិញ ហើយសំរេច
ផ្ដល់គ្រាប់ឱ្យភាគពាយព្យ ចំនួនមួយចម្ការតូច ហើយស្ទើរតែមិនមែនគ្រាប់៥០ អីម
អង ស្ទើរតែគ្រាប់បួនរ៉ែ និងគ្រាប់ការប៊ីនខ្លះ ហើយកាំភ្លើងខ្លី ប៉េអាកុលមួយ ឱ្យ
ខ្ញុំ មានប្រាក់ចំនួនវិវែដរ ដែលខ្ញុំមិនចាំ ។ មិត្ត សេង បានបើកមកចាំខ្ញុំ ខ្ញុំចុះពី
ផ្ទះនោះទៅដោយប្រុងប្រយ័ត្នទៅទៀងចម្ការ ហើយបរមកចូលឧត្តុង្គមួយវែល្លត
ហើយហួសដល់បាត់ដំបងតែម្ដង ។ ទៀបចំផ្លូវបានក្នុងពីរថ្ងៃ ខ្ញុំនិងគ្រាប់រំសេវ បាន
ដល់ភ្នំវ៉ាយចាប ក្នុងខែ ២.១៩៦៨ ។ ឈ្មោះ ស៊ុយ ត្រូវនាំគ្រាប់មួយចំនួនទៅ-
ក្រញូង ត្រូវខ្លាំងបំផ្លាញតាមផ្លូវអស់ពាក់កណ្ដាលតាមវិធីវិទ្ធតកម្មរបស់ក្រុមសេ
អ៊ីអា ។ ហើយក្នុងខែ ២ ដដែល ខ្ញុំបានទៅភ្នំនៅម៉ោង- ម៉ោលេខ ៦-៧ភ្លាម
បាត់ថែងគ្រាប់ប្រើប្រាសដែកឱ្យអង្គភាព គ្រាប់ណាដាក់មិនចុះត្រូវឆាបត្រូវ
ខុះតម្រូវវ៉ា ហើយសមរភូមិទីមួយ ដោយឱ្យឈ្មោះ សាយ បញ្ជាការ ស្លឹ ពម
ស្លាប់ហើយ ជាពេទ្យរបស់អាញ្ញីម ធ្វើពេទ្យប្រចាំកង ។ នៅចន្លោះភូមិបុស-
ដូងនិងប្រកប្រភ្លា ល្ពាក់ហាញ់ចម្ការផង វ៉ាយផ្ទះអាលក្តិខូនបុលដូងនេះផង ។សាយ
មករាយការណ៍ត្រឡប់វិញអស់គ្រាប់កាំភ្លើងចំនួនច្រើន ដែកកាំភ្លើងមួយដើម -

ហើយឃ្លាំងគ្មានការខូចខាតអីទេ ។ ខ្ញុំយល់ព្រមសេចក្ដីរាយការណ៍នេះ ហើយទុក ជាបានការ ។ ប្ដូងនេះបែកកងទ័ពជាប្អូនមុខព្រួញ ។ ទីមួយប្រតិបត្តិការខាងលំទោង ។ ទីពីរ ខាងទ្រព្យត្រឡាចតាលោ រហ័សចិល ។ ទីបី លាច ។ ទីរៃទួល ក្រោះពាមព្រះ ដើម្បីយោលនាដណ្ដើមប្រជាជនផង និងដើម្បីធ្វើអសន្តិសុខ - នៅបរិវេណនេះផង ។ ១០ថ្ងៃទ័ពទាំងអស់ត្រូវទៀងមកដកពិសោធន៍ទៀន ល្បួត ។ វគ្គទីមួយ មិនមានព្រឹត្តិការណ៍អ្វីបំភ័ទ្បកទេ ។ វគ្គទី២ មុខព្រួញ ឈ្មោះ វ៉ាញ និងឈ្មោះ យ៉ន បានវាយទៅអន្លង់ក្រូច ហើយដណ្ដើមបានជ័យជំនះទាំងស្រុង ហើយ រឹបបានទាំងកាំភ្លើង និងសម្ភារៈសំរាប់ដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជន មួយចំនួនធំ ។ តែត្រឡប់វិញ ឈ្មោះទាំងពីរនេះមកបោះទីនៅកណ្ដាលស្ទឹង ឱយខ្មាំងដេញទាន់ហើយបាញ់ខ្ចប់ពីលើមាត់ប្រចាំងត្រូវស្លាប់បញ្ជាការម្នាក់ឈ្មោះសុង បាត់កាំភ្លើងដែលរឹបយកពីខ្មាំងមក ហើយឈ្មោះ វ៉ាញក៏បាត់កាំភ្លើងខ្លីដែរ យុទ្ធជនពីរនាក់ទៀតក៏ត្រូវស្លាប់ហើយបាត់កាំភ្លើងពីរដើមទៀត ។ ស្ថិតក្នុងសភាពបំផ្លាញធំដុំយ៉ាងនេះ តែខ្ញុំទ្រាំតែល្មម ហើយអនុគ្រោះទោសឱយពួកនេះទាំង-អស់ ។ កំហុសនេះធំណាស់ បើប្រៀបប្រធៀបនឹងកាលៈទេសៈដែលបដិវត្តខ្វះសព្វខ្វះគ្រប់ ។ មុខព្រួញខាងលំទោងមាន សាយ មានរ៉េន ស៊ូ ខ្លែង យុទ្ធជនឱយការមកថា សុទ្ធតែប៉ុស្តិ៍ស្រាដាប់ គិតតែពីទាក់ទងនឹងផ្ការ ចិញ្ជូររនៈនោះ ។ ស្ថានការណ៍នេះខ្ញុំក៏មិនដោះស្រាយ ។ មុខព្រួញឈ្មោះ អ៊ុន - ស្លាប់ហើយ- ធ្វើការបានល្បឿនជាងគេ តែទំនាស់ជាមួយ តាតូច ជាប់ ហើយហ៊ឺហាណាស់ ។ ខ្ញុំក៏អត់បានដោះស្រាយអ្វីទាំងអស់ ទុកឱយស្ថានការណ៍បេះធ្លាក់ចុះខាង - គោលជំហរ ។ គ្រប់មុខព្រួញកិច្ចដំណើរការយឺតជាអតិបរមា ។

នៅដើមឆ្នាំ ១៩៦៩ បងនួន ឱយសំបុត្រមកហៅខ្ញុំទៅធ្វើការ នៅឯភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំទៅភ្លាម ។ ពេលនេះបានជួបជាមួយ បងអ៊ុក ទៀត ក្រោយពីធ្វើការអស់រយៈមួយថ្ងៃស្ដីពីទស្សនៈសភាពការណ៍និងវិធានការខាងខ្ញុំត្រូវដាក់ខ្សែរនិរសារទ្រព កាត់ពីស៊ូរ៉ាល់ទៅរហូតដល់មោង ។ រួចហើយខ្ញុំចេញដំណើរតាមផ្លូវលេខ ៥ មកចុះទ្រពផងណោះ ដោយគ្រាន់តែសរសេរសំបុត្រត្រឡប់ទៅខាង-

ព្រាត់ដំបងវិញ ឱ្យមិត្ត ទើន ប្រធានយោធាភ្នំវ៉ាយចាប និងមិត្ត ខ្វង់ មកតាមក្រោយធ្វើដំណើរទៅទាំងអស់ ព្រោះអ្នកទាំងអស់នេះសុទ្ធតែអ្នកស្គាល់ផ្លូវ ។

ខែដដែល ឆ្នាំដដែល ខ្ញុំបានទៅដល់ទីព្រៃធំ ហើយធ្វើដំណើរបន្តដល់កំពង់ធ្លង់ ផិតប្រដាវ ។ ទៅទីនេះខ្ញុំត្រូវរង់ចាំមិត្តនីរសាផ្លូវទាំងពីរ បានជួបឈ្មោះ ស៊ុ និងមិត្ត សឿង មិត្ត ទើន នៅជាមួយគ្នាទាំងអស់ ។ ចំនដឹងជានៅចាំទីនោះប៉ុន្មានថ្ងៃទេ ខ្ញុំបានឃើញមិត្ត ទើន ទៅដល់ខ្ញុំសំរេចជំរាប បងមុំក ថា ធ្វើដំណើរទៅព្រាត់ដំបងវិញ ។ បងមុំក ក៏រៀបចំកាំភ្លើងគ្រាប់ចែកទៅឱ្យខាងខ្ញុំ ។ បានកាំភ្លើងការាប៊ីន ២០ដើម និងគ្រាប់១០០គ្រាប់ ក្នុងកាំភ្លើងមួយៗមានយោធា២០នាក់ ដឹកនាំដោយឈ្មោះ ស្រោះ -ក្តាប់មិនបាន- និងមានឈ្មោះ ស៊ែមផាវង- កងទ័ពនីរតីលញ្ញថ្ងៃក្តាប់មិនបាន - ។ ប្រកដែលចេញគឺចេញតាមផ្លូវ ខ្ញុំមិនចាំថ្ងៃ.ខែច្បាស់ ផ្នែកខាងបាត់ដំបងផ្នែកខាងកោះកុង ចេញរលាក់កងដើងទាំងអស់គ្នា បងមុំក ក៏មកជាមួយដែរ ។ តែមកដល់ភូមិនេះក្រោយពីដោះស្រាយនេះនោះរួប ខ្មាំងបានមកពង្វាញ់ក្នុងភូមិ ដោយមិនដឹងខ្លួនទាំងថ្ងៃត្រង់ៗ ទាំងអស់គ្នាក៏ត្រូវដកថយចេញក្រៅភូមិវិញ ហើយវិលត្រឡប់វិញដល់ភូមិអូរាល់ ។ នៅរង់ចាំភូមិអូរាល់នេះ មិត្តនីរសាម្នាក់ទៀតឈ្មោះ ខ្វង់ ក៏នៅតែមិនឃើញមក ។ទវាងថ្ងៃ១៥ខែ ៥ ឆ្នាំ ១៩៦៨ ខ្ញុំពិភាក្សាជាមួយឈ្មោះ ស្រោះ សុំអនុញ្ញាត បងមុំក ធ្វើដំណើរជាលើកទី ២ ចេញពីអូរាល់ ដោយរៀបចំ ជួលអ្នកស្គាល់ផ្លូវឱ្យបានដល់ដងស្ទឹងពោធិសាត់ និងអត្តរដាថ៊ៃព្រៃសំរាប់២០ថ្ងៃម្នាក់ ។ បើអស់ដោះស្រាយតាមផ្លូវ ។ ចេញដំណើរព្រលឹមស្រាងពុំមុខក្បួនដំណើរនោះ - ទៅខាងលិចឈាងខាងជើងកាត់ថ្មបាំងដំរង់ភូមិអពិល ។ ក្នុងថ្ងៃនោះ ឈ្មោះ សន ស្លាប់ហើយ ខែបដានាំទៅរកទិសរាំងខ្វាវវិញ ។ ដោយឃើញមានត្រីវិស័យនឹងផែនទី ឈ្មោះ ស្រោះ ហើយនិងខ្ញុំបានតំរង់វិញបាន ។ ល្ងាចថ្ងៃ ១៥ ខែ ៥ឆ្នាំ ១៩៦៨ ដល់ភូមិអពិល ។ ឈ្មោះសន និងឈ្មោះសុខ ដែលមកពីអូរាល់ ក៏ឱ្យត្រឡប់ទៅវិញ ។ យោធាយើងដើរក្ដាប់ភូមិសាស្ត្រនៅកៀននោះបានជួបប្រជាជន១ត្រួសារនៅតាមស្រែ ស្មើសុំអញ្ជើញគេមកជួប ឈ្មោះស្រោះ និងខ្ញុំ ដើម្បី

ស្នើផ្ញើឲ្យគេជូនផ្លូវដល់ស្ទឹងពោធិសាត់ ។ នៅវេលាម៉ោង ១២យប់ អ្នកនេះលួចនាំ
ទៅភូមិបាត់ ។ ឃើញស្ថានការមិនស្រួលឈ្មោះ ស្រោះ ឈ្មោះ សែម និង ខ្ញុំ
ក៏សំរេចចេញដំណើរពីកន្លែងឲ្យបានមុនម៉ោង៥ព្រឹក ឆ្ពោះមុខទៅភូមិឆមនម ។
ដែការដើរជាក់ស្តែងគឺពីភ្ពិលទៅរាំងខ្វយពីរាំងខ្វយទៅគងខម ពីគងខមទៅ
ស្លាកនោធារហូតដល់តាដោះ ដងស្ទឹងសង្កែ អស់ពេលមួយអាទិត្យតែគ្មានព្រឹត្តិការអី
ទេ ។ ពេលឆ្លងស្ទឹងពោធិសាត់ យប់ព្រៅសមមិត្តម្នាក់ឈ្មោះ ឃ័ន បានពលីកម្មនៅ
កន្លែងនោះ ដោយរហែកពោងស្បៀងកៅស៊ូ ។ ជាយោធានៅបស្ចឹម ហើយ
បាត់កាំភ្លើងការាប៊ីនអស់មួយដើមនិងរបបស្រាប់ទាំងអស់ ។ ឆ្លងស្ទឹងផុតហើយក៏ស្រួល
ដំណើរទៅរហូតដល់ភ្នំទើបហ៊ានសំរាក ។ ដល់មូលដ្ឋានខ្សែរយាប់សរនៅមូលដ្ឋាន -
មេខាងលិចជាថ្ងៃអស់១៣យប់១៣ថ្ងៃ ។ ព្រឹកថ្ងៃ ២៨ ខែ ៤ ឆ្នាំ ១៩៦៨ បានដល់
មេខាង ។ ស្រៀបចំរៀបដំណើរនេះទទួលបានទាំងកងទ័ព ទាំងកម្មាភិបាលសុទ្ធតែជា
សមមិត្តនៅភាគបស្ចឹមទាំងអស់ ។

ដល់កន្លែងហើយបានដំណឹងថា ឈ្មោះ សាយ ត្រូវរបួសធ្ងន់ដឹងហើយ ខ្ញុំត្រូវ
ខ្វះកម្លាំងធ្វើការងារជាខែៗ រសេអ៊ីអាផង ខ្ញុំក៏ខំរួតរះរកថ្នាំលង្កវព្យាបាល ឲ្យធូ
ស្រាល បានជាបណ្តើរៗ ។ ខ្ញុំរាយការណ៍ជូនដំណឹងទៅភ្នំពេញវិញ ថាខ្ញុំបានដល់
កន្លែងហើយ ហើយផ្លូវទៀតបើកបានហើយ ។ ខាងលើសំរេចឲ្យនាំឈ្មោះញឹម និង
កម្មាភិបាលគ្រប់ផ្នែកទៅធ្វើការនៅនិរតី ។ មិត្តទ្រូញជានីរសាប្រចាំនៅ -
ខាងភាគពាយព្យ ។

ប្រមូលដឹងគ្នាជុំ លេខាភាគដែលត្រូវធ្វើដំណើរទៅមានឈ្មោះ ញឹម
ឈ្មោះ កន្តុល ឈ្មោះ វ៉ាង ឈ្មោះសាន ឈ្មោះ វ៉ាញ ឈ្មោះ អ៊ុនឈ្មោះទាត់
ឈ្មោះតូច ឈ្មោះតូ ខ្ញុំ ព្រមទាំងនីរសាផង ទាំងអស់មានគ្នា១២នាក់ ។ ស្រើ
ពេលវេលា៨ថ្ងៃ៨យប់បានដល់អ្នករាល់ជួបនឹងបងនួន នឹងបងវនក្នុងខែ ១០ឆ្នាំ៦៨ ។
ធ្វើការនៅទីនេះអស់ជាងមួយអាទិត្យឬ១០ថ្ងៃទាំងរៀនសូត្រ ទាំងជីវចលនៈ
បដិវត្តផង ។ លាលាត្រូវបែក ពេលនោះបងនួនរៀបការឈ្មោះ ពេទ្យ ឃឹម
និងឈ្មោះវ៉ាញ ហើយខាងបាត់ដំបងឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ ទុកនៅសល់តែខ្ញុំមួយ .

ដើម្បីរួមទប់ទល់ការរាតត្បាតរបស់ខ្មាំងចូលអូរាល់នៅចុងឆ្នាំ ១៩៦៨ ។ ពេល
នោះខ្ញុំចំសំរេចជាមួយបងណា ដោយចិត្តទំទប់អស់ទាំងកម្លាំងកាយចិត្ត ។ ខ្មាំងយក
អូរាល់មិនបាន បងនួន ត្រូវឈឺឥតបានចេញផុត បងវ៉ន ជាប់លើកំពូលភ្នំអូរាល់ក៏
ត្រូវឈឺខ្លាំងដែរ ។ ស្ថានការណ៍ស្រួលហើយ ខ្ញុំបានឡើងទៅលើភ្នំអូរាល់ ជំរាប
លោកបងវ៉ន និង ម៉ុក ត្រឡប់ទៅពោធិ៍សាត់វិញ ។ ទាំងពីរនាក់យល់ព្រមឱ្យ
ទៅ បងវ៉ន បានបញ្ជូនកាំភ្លើងការាប៊ីនឱ្យខាងខ្ញុំចំនួន១៥ដើមទៀត និងអា
ការមួយដើមផង ។ ទំរាំកងនេះនោះជាក្ដុចនឹងបុកសង្កូវសំរាប់ធ្វើស្បៀងខ្ញុំត្រូវ
រង់ចាំអស់៥ថ្ងៃនៅចុងភ្នំថ្ងាំង ។ ខែ ២ ឆ្នាំ ១៩៧០ ខ្ញុំបានមកដល់មូលដ្ឋានភ្នំលេខ
៦ - ពោធិ៍សាត់ខាងវិញ - ។ ថ្ងៃ ១៨ខែ ៣ ឆ្នាំ ១៩៧០ ផ្ទុះរដ្ឋប្រហារ
របស់អាលន់ណុល ។

ស្ថានការណ៍ពេលនោះដូចបាក់ទំនប់ ប្រជាជនកាត់មករកបដិវត្តទាំងរយ
ទាំងពាន់ ប្រជាជនឈប់ធ្វើទាហានអាលន់ណុល ទាំងផ្ទាំងពុលរបស់ខាងកោះក្រ
ឡៀកក៏ដើរដោះថ្នូកក៏ដើរដោះរហូតដល់វត្តអារ៉េប្រឹស ទីព្រៃតឡោចក៏ដើរដោះរហ៊ូសចិល-
តារលា រហូតដល់វត្តល្អងត្រូវដើរដោះទាំងអស់ ។ ផ្នែកពោធិ៍សាត់ ផ្នែកពោធិ៍
សាត់ខាងលើមូលស្រួលពាមព្រួល ត្រូវដើរដោះអស់លើង ខ្មាំងមកនៅតែប្រមូលផ្តុំ
តាមផ្លូវជាតិនិងទីប្រជុំជនធំៗ ។

ពេលនោះមានប្អូនមកពីខាងបាត់ដំបងសុំមកជួបនឹងខ្ញុំផ្ទាល់ឈ្មោះ សារ៉ៈ
ប្អូននេះធ្វើមិនចេះនិយាយភាសាកម្ពុជាទេ ។ ប្អូននេះបានឱទ្ទេសនាមថា គេប្រ
ធានរណសិរ្សខេត្តពោធិ៍សាត់ ស្នើចាត់តាំងគណៈកម្មាធិការបំរុះ ។ លើខ្លឹមសារ
នេះខ្ញុំបានសរសេរសំបុត្រទៅជំរាបបងវ៉ន ដើម្បីសុំមតិណែនាំពីគាត់ ។ តែពីរបី
ថ្ងៃក្រោយមកឃើញក្រុមទាំងប្អូនមានគ្នា១០នាក់ ដឹកនាំដោយ ណាឱម ទីព
សុញ មកជួបខ្ញុំថា គេនាំទ័ពមកចំនួនមួយវរសេនាតូចមកភាគពាយព្យនេះ · តាម
មតិណែនាំផ្ទាល់របស់បង ម៉ុក ។ ហើយក៏មានទូរលេខមួយអមតាមដែរ ហត្ថលេខា
បងនួន ឱ្យខាងភាគពាយព្យ ទទួលស្គាល់ពោធាប្អូននេះ ហើយសហការគ្នាឱ្យបាន
ជិតស្និទ្ធ ស្អាមនោះខ្ញុំចាត់តាំងនីសាទៅតាមរកឈ្មោះញឹម មកឱ្យជួបប្អូន ទ័ព

ទាំងអស់នេះ ។ ខ្ញុំបានទទួលទូរលេខមួយទៀតថាឱ្យខ្ញុំទៅជួបគាត់តាមរយៈអម លាំងប្រញាប់ ។ ក្រោយពីឈ្មោះញឹមបានជួបប្អូនហើយ ព្រឹកឡើងខ្ញុំក៏ចេញដំណើរទៅអមលាំងបាត់ទៅ ។ ដេកនៅអមលាំងបានមួយយប់ ប្អូនឈ្មោះទីហស៊ី បានអញ្ជើញបងម៉ុក និងខ្ញុំទៅហូបថ្កមានផឹកស្រាផង ។ ល្ងាចឡើងបានធ្វើដំណើរជាមួយបងម៉ុកទៅដល់ស្រែចានទន្លាក់ទន្លានទន្លង់រ៉ូវ៉ីមួយផ្ទះវែងស្ដើង ។ ពេលនោះបានជួបនឹងជីយប្អូន ។ ខ្ញុំនឹងវែងរស់ស៊ីភានេះម្នាក់ទៀត ដែលខ្ញុំគ្មានពាក្យស្លាកទាក់ទង ។ ខ្ញុំបានធ្វើដំណើរជាមួយបងម៉ុកទៅដល់កំពង់ថ្មជួបឈ្មោះវ៉ា ហើយក៏ជិះត្រាក់ទ័រទៅដល់បឹងល្វា ទើបជួបបងពក ។ បងពក វែរកខ្ញុំហើយ បានជូនចូលទៅក្នុងកន្លែង បងនួន ខ្ញុំត្រូវនៅចាំជួបបងប៉ុល ទៅដល់១៥ថ្ងៃ ។ ក្រោយមកទើបបងប៉ុល បើកសាលាធ្វើការ ។ តាមខ្ញុំចាំទីសាវតីទល្ងនៈសភាពការ ល្អប្រសើរដ្ឋាយលោតផ្លោះនៃបដិវត្តកម្ពុជា ការរលំរលាយរបស់ចក្រពត្តិភានិងបរិវារលន់ណុលមក ៦ប្អូនបង់ឥតឱកាសបក់ក្រុមប្រឆាំងកម្ពុជា ។ ខាងវិស្ដក្នុងបានពិនិត្យឃើញនូវសភាពភ្លើតភ្លើនរបស់ជួនកម្មាភិបាលក្នុងបក្សនិងក្រៅបក្ស ហើយខ្លាំងស៊ីរូវនដ្ឋអំណាចភូមិ ឃុំ ។

ត្រឡប់ថយមកដល់កន្លែងវិញជាមូលដ្ឋានរំពើញប្អូនមានឥទ្ធិពលលើកម្មាភិបាលរឹង ហើយកម្មាភិបាលគ្រប់ប្រភេទត្រូវភ្លើតភ្លើនទាំងសម្ភារៈទាំងសិទ្ធិអំណាច ។ ចំពោះភាពបក្សកិរិយារបស់ខ្ញុំក៏មិនជាប់ខាតតល្អក់ចាត់ទាំងមិនបានជាប់ខាតតល្អក់-ចាត់ ទាំងសតិអារម្មណ៍ ទាំងនយោបាយ ហើយទាំងចាត់តាំងឱ្យម៉ឺងមាត់ ពេលខ្លះបណ្ដោយឱ្យថែមទៀត ធ្វើឱ្យសភាពមានកំហុសរាំរៃ មានស្រី មានស្រាកញ្ញប្រទីញ ព្រៃពញ្ញសម្បត្តិរួម ជាលុយកាក់ប្រាក់កាស សំលៀកបំពាក់ហ៊ុំហ៊ា ប្រណិតភាពពង្រឹងពង្រីកគ្រប់ទីកន្លែង ។ ៦ឈ្មោះញឹម អង្គការបានកោះហៅទៅវិញម្ដងជាមួយបងវ៉ន ។ ប្រមាណ១៥ថ្ងៃឈ្មោះ ញឹម ត្រឡប់មកដល់កន្លែងវិញ ។ ក៏រៀបចំមន្ទីរនៅរួមគ្នាខាងភ្នំពាក់ត្រយោង ខាងលើបុលដូងបន្តិច ឈ្មោះមាល ឈ្មោះ ល្អិត មកពីវៀតណាម ខាងជឹងធ្វើជាប្រធានមន្ទីរនិរសារប្រចាំការនៅនៅប្រកប្រភ្លា ។ ភារៈកិច្ចចែកគ្នា ឈ្មោះញឹម ទទួលខុសត្រូវរៀបចំកងទ័ព

ភាគស្រុកខេមរាងទាំងមូល នឹងបាត់ដំបង ព្រមទាំងតំបន់ ៣ តំបន់ ៥ ។ខេត្តពោធិសាត់ នឹងខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ។ ពេលដែលឈ្មោះញឹម នឹងខ្ញុំមកនៅជិតខាងគ្នា នេះមានកើតជា ទៀងមុខមាត់ថ្មីដែល បណ្តាញនៃក្រុមសេរីភាពនៅខាងក្រោម កាន់តែលាទទ ទះទឹង ។ ការវាយប្រហារចេញនាគ្នាទៅវិញទៅមកទៅជាប្រចាំ ។ ភើ នេះស្មុះដល់ចលនាបដិវត្តទាំងអស់ ។ ឬតុភាពសេរីភ្លើតភ្លើនកើតមានការបែក ប្រើននៅដែនកពោធិសាត់បាត់ដំបង ព្រោះទំនាស់នឹងបានធំឡើងហើយបំបួរសម្ភារៈ ផង ។ ទាំងរូបភាពទាំងឡើងយោធាពិញាក់ដូចជាមួយទំនប់ ដែលមួយទំនើប ហើយ ចុះចូលខ្លួនម្នាក់តាមដំណាក់ការនិមួយៗ ។ បក្សពួកកើតមានក្នុងជួរក្រុម សេរីភាព ខាងក្រោមបេះដែនដីរុញផ្ទៃយប់យេរ ។

ឆ្នាំ ១៩៧១ មជ្ឈិមបក្សប្រជាជនបើកសាលាបណ្តុះប្រមូលកម្មាភិបាលទូទាំងប្រទេស ទទួលទៅបើកនៅខាងកើតទន្លេមេគង្គ ។ ពាយព្យក៏ត្រូវបញ្ជូនកម្មាភិបាលទៅ ដែរ ។ សមាសភាពដែលត្រូវនិយទៅរៀននោះគឺៈ ភាគនិរតីភាគៈ តំបន់ ទាំង អស់ ឈ្មោះញឹម ខ្ញុំ ឈ្មោះទាត់ ឈ្មោះ ឡូច ឈ្មោះគុំ ឈ្មោះ តាកុក ឈ្មោះ អ៊ុន ឈ្មោះ កន្តុល ។ ដល់អ៉ុមលាំងហើយបានជួបនឹងបង ទំន ខ្ញុំក៏បានដឹងកាលពីចំនាស់- ទេរូងពុទ្ធាមួយឈ្មោះញឹម ដូនបងនិងស្លាប់ ក្នុងល័យថាបង់អស់លទ្ធភាពរស់នៅជា១ គ្នាបាន ។ ខេបៀបចង់ឱ្យយកប្រពន្ធចេញពីឈ្មោះញឹម ។ បន្ទាប់ពីឈ្មោះ ញឹម ទៅឈ្មោះ អ៊ុន ទៅជួបផ្កាយមិននឹងជានិយាយគឺជាកិច្ចាបមិនបានរបៀបជានយោ បាយ ទូទាត់គ្រឿងមាស គ្រឿងប្រាក់ នឹងប្រាក់កាលដែលឈ្មោះអ៊ុន ប្រមូល បាន ។ តាំងពីនោះមកលេចឃើញទឹកមុខឈ្មោះអ៊ុន ចេះតែចុះជាលំដាប់ចេះ តែព្រួយ ។ ធ្វើដំណើរតាមផ្លូវក៏មិនសូវនាក់ទាក់ ។ ដល់សំចតនៅសំរោងដែល កើតមានព្រឹត្តិការ ដែលឈ្មោះអ៊ុន ដណ្តើមកាំភ្លើងពីយុវជនកងការពារបាញ់គេ- បាញ់ឯង ។ ឈ្មោះទាត់ ត្រូវបាញ់បង់ជីវិត ហើយខាងគេៈក្នុងមានកម្មាភិបាលមួយ ចំនួនត្រូវរបួស ។ ដល់តាំងក្រោយៗខាងពាយព្យការដែលរវល់ឯកភាពគ្នា ។ពេល ដល់ជួបអង្គការទៀត ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់លេចឃើញថាកំហុសដែលឈ្មោះ អ៊ុន នេះប្រ ព្រឹត្តគឺធ្លាក់នករណីខ្លួនបង្កាស់ ព្រោះជាកម្មាភិបាលរបស់ខ្លួនផង ហើយខ្លួនមានទំ

នាស់ជាមួយឈ្មោះញ៉ឹមជាប់ ។ ជាផ្ទាល់ខ្លួនឃើញខ្លួនខ្ញុំស្ថិតក្នុងសភាពឯកា ។ រៀនសូត្រហើយធ្វើសន្និបាតមជ្ឈឹមចប់ទៀត ខ្ញុំក៏បានធ្វើដំណើរត្រឡប់វិញ តាមផ្លូវស្ទឹងត្រង់ដោយមានឈ្មោះញ៉ឹម បងពក ជូនទៅដល់កំពង់ថ្លាង ដើម្បីឆ្លងកាណូតតាមតំបន់ ៤ ។ មកជាមួយខ្ញុំមានមិត្តកងឈ្លបពីរឬបីនាក់ អ្នកទោវចាំទទួលៗមួយទីផ្លូវឆ្ពោះកាណូតឆ្លងដល់ក្បាលទោល ។ ឈ្មោះញ៉ឹម បង្គាប់ឱ្យទៅបើកសមរៈភូមិនៅតំបន់ ៥ ខាងវាវិល សៀមរាប ។ ដើម្បីខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់មកខាងពាយព្យ ខាងកើត ។ ជាន់ផលដីតំបន់ ៤ ក៏ដូចជាមកដល់ឧត្តរភាគ សេរីភាពខ្ញុំវាឯកាពីសេរីភាព ទៅទាំងអស់ ។ មានតែគ្រួសារខ្លួនផ្ទាល់ទេដែលទុកចិត្ត ស្ទើរតែកងការពារផ្ទាល់ក៏ធ្វើភាកបន្តិចយ៉ាងមើលតាម ពិនិត្យយ៉ាងតបដោយគ្មានទីក្រុង-ទីកក្នុងកាលៈទេសៈនេះ សេរីភាព ខ្ញុំមានតែចំលំទំបខ្លួនជាមួយបដិវត្ត ដោយគិតតែពីការពារបដិវត្ត ដើម្បីផ្លាកកលាងកម្លាំង សេរីភាព របស់ខ្លួនទៀត ។ ក្រុមសេរីភាពចាស់ទាំងអស់ទោះនៅក្រោមបញ្ជាខ្លួនក៏ដោយ ក៏ពុំហ៊ានធ្វើឱ្យប៉ះទង្គិចធំដុំ ។

ដល់ក្រឡុងវិញចិតខំរៀបចំបើកសមរភូមិ វាយលួយដីកដីមួយលើកជាពីរលើក ពុំបានដែលបានសំរេចសោះ គ្រាប់រំសេវចេះតែអស់ យុទ្ធជនយោធាចេះតែរបួស និងស្លាប់ជាបន្តបន្ទាប់ ព្រោះទឹកប្រជាជនចេះតែហិនហោច ។ ដល់ប៉ុណ្ណឹងហើយ ខ្ញុំមិនបាននឹកឃើញលើកដោលការផ្លះឈ្មោះខ្លួននិងឈ្មោះ ទេវិន ជាបញ្ជាទ័ព នេះចេញ ទៅទុកប្រើប្រាស់ដោយទីភ្លងតាតាវិញ្ញាណរបស់បក្សនាបក្រឡា មិនដើលចលនា ។

ឆ្នាំ ១៩៧២ អង្គការឱ្យនាំទ័ពទៅវាយខាងផ្លូវលេខ ១០ ដើម្បីផ្តាច់ផ្លូវនេះ ហើយទទួលទៅតំបន់ទឹតទៀត ដប្តីប្រជាជនយកមកថ្មីដែលទៀត ។ បានត្រៀមលក្ខណៈសន្តិភាពអង្គនដើម្បីញាណមួយចំនួន ទុកដាក់នៅភូមាតាំងពីរទិសរ៉ា ។ ដល់ទឹកសំរេច ចាប់ផ្តើមចេញដំណើរទ័ព ។ នៅខែ ១០ ឆ្នាំ ១៩៧២ ។ នៅវគ្គទីមួយទទួលបានជ័យជំនះគ្រប់សមរភូមិ ។ វគ្គទី ២ វាយលុះទីតាំងដីលាក្លុះទាំងស្រុងទៀត ។ ទុកមួយរនុះលេនាតំបន្ទាយផ្លូវលេខ ១០ ឈប់ស្នាកបានទៅដល់

ទីក្រុងធំ ប៊្លុក ដើម្បីរៀបចំវាយទីតាំងចាផាកនិងសង្គ្រាមទីក្រុង ។ក្នុងបរិទីតាំងវាយ ផ្ទាច់មួយមិនផ្ទាច់ពីរ ។ នេះក៏ជាលក្ខណៈបង្ហាញគ្រាប់រំសេវរបស់បក្សមិនខិតខំសំ រិតសំរាំងកងទ័ព គិតតែពង្រីកចូលថ្មីដោយតែពួកលមាលភាពមិនល្អជាសត្តិលម្ព ។ ចលនាបង្ហាញដែរ តែនៅតែប្រកាន់ថាត្រូវ ព្រោះជាកម្លាំង សេអ៊ីអា ។ វាយទីតាំងអំពីលម្រាំដើមនឹងវាយទីតាំងអម្លាំងក៏វាយមិនឈ្នះ យកហេតុផលបច្ចេកទេស ថាមកពីក្លី ។ អណ្តាងមានគ្រប់គ្រាន់ អស់តែមិនដោះស្រាយទៀត ។ រហូត ដល់ដើរកាត់ទៅតំបន់ ៥ មាត់ទន្លេសាប ខ្ញុំបណ្តោយឱ្យ រ័ឡុង នឹង រ៉េន នេះ គាប់ជាប់ ។ និយាយរួមទ័ពនេះមានគោលជំហរប្រយុទ្ធខ្សោយណាស់ ។ មាតិកា កសាងយោធារបស់បក្សអនុវត្តមិនបានត្រឹមត្រូវទាំងអស់ រហូតដល់ឆ្នាំ ១៩៧៣ ។ ដល់ដើមឆ្នាំ ១៩៧៣ ពេលវាយព្រះអណ្តូង រូមិចារទេអា ចាប់ផ្តើមបរិតសំរាំងទ័ព នេះ ។ ដកពួកមកពីចាញ់យកចេញអស់រំលាយចោលមួយអនុសេនាធំ ដោយហេតុផល សេរីគ្មានសីលធម៌ប្រយុទ្ធ ។ នៅពាក់កណ្តាលឆ្នាំ ១៩៧៣ទៀត ត្រូវរំលាយចោល កងទ័ពមួយអនុសេនាធំទៀត ដែលចាត់តាំងនៅក្រោមថ្លៃ បញ្ជាការសុទ្ធតែ មានស្រី ។ ក្រោយពីយកចិត្តទុកដាក់កសាងសមាសភាពការត្រៀមដីដាំក្រចៅ ពីការត្រៀមដីដាំកប្បាសពីខ្ញុំហើយ ខ្ញុំសួរគាត់វិញថា ចុះនៅក្រៅដែនមាន ការប្រែប្រួលយ៉ាងណា.[១] គាត់ឆ្លើយតិចៗ ពួកវាវាយយើងខ្លាំងដែរ ហើយខាង មិត្តប្រុងប្រយ័ត្នធ្លាយពីសៀមទៀត ។ ពាក្យនេះនាំឱ្យខ្ញុំសន្និដ្ឋានក្នុងការវាយ លុកចូលកម្ពុជានេះអាចមានពីកើតផង ពីលិចផង ។ ត្រឡប់ដល់កន្លែងវិញ ខ្ញុំបាន ទាក់ទងឈ្មោះ ញឹម សាកសួរថា តើលោកការបានល្អឬទេ រវាងខាងលិច ខាង កើត ។ ឈ្មោះញឹម ឆ្លើយដោយពេញចិត្តថា ចាំមើលទៅ ។ ខ្ញុំចេះតែរង់ ចាំមើលដំណើរការ ដែលដើរទៅមុខ ។ ខ្ញុំចាំថ្ងៃខែមិនច្បាស់ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៨ អង្គការត្រូវហៅឱ្យខ្ញុំនិងឈ្មោះញឹម មកធ្វើការ ដែរប្រជាគ្នាវិញ ហេតុ ផលថាមានភ្ញៀវយូហ្គោស្លាវី ការធ្វើការនោះត្រូវអាកវិញ ។ ឈ្មោះ ញឹម នឹងខ្ញុំក៏បានស្ទៀតឱកាសយកពេលនោះធ្វើសន្និបាតភាគទៅវិញ ។ ពេលចូល និងដឹកចេញ សមមិត្ត លិន ជាប្រធានចាត់តាំង គ្មានចាត់តាំងភ្លេងគោរព-

ទង់ជាតិឬទង់បក្សទេ គឺល្ងាចណាស់ ។ ការឆែកឆេរ គឺធ្វើដោយតឹងរឹងបំផុត ។ ខ្លឹមសារសន្និបាតនោះគឺស្តីបន្ទោសកម្មាភិបាល ដែលដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជន មិនរួច ។ ហើយសសើកម្មាភិបាលខ្លះ ពិសេសកម្មាភិបាលដែលមកពីបូព៌ា ។

រំលងពីរថ្ងៃមានសំបុត្រហៅឱ្យខ្ញុំនិងឈ្មោះញឹមទៅភ្នំពេញ ។ ដល់ផិត សាំងទៀនឈ្មោះញឹម ទៅជុំបាត់ទៅ ទៀនខ្ញុំត្រូវហៅជាប់ ។ខ្ញុំនឹកភ្លកហើយ ថាទើងនេះមិនស្រួលទេ ។ ដល់ខ្ញុំមកដល់កន្លែងសួរបង វន ទៅ ។ ឯណាបង ញឹម .[១] គាត់ឆ្លើយថា ទៅសំរាកពេទ្យហើយ ។ បញ្ហានេះខ្ញុំកាន់តែច្បាស់ ហើយ ។ លុះព្រឹកឡើង ឯកសារនឹងបង្ហាញទោសនាមរបស់បក្សអំពីសកម្មភាពក្បត់ របស់ពួក ភឹម ទៀងញឹម យកបង្ហោះទៅព្យួរឯណាផិត ។ វគ្គទាល់សំអាតញឹម- និងពួកក្បត់បានបន្តទៅពាយព្យ- ក្រោយមកវគ្គវាយពួកសេទៀត ។ ២វគ្គវាយ បុកនេះបានធ្វើឱ្យអន្តរាយការពាយព្យដែលប្រែប្រួលខ្លាំង ។

ផ្លៀតឱកាសមកធ្វើការនៅភ្នំពេញ ខ្ញុំចង់រកជួបបងវនដែរ តែមិនបាន ជួប ដើម្បីសាកសួរតាតពីរឿងទាក់ទងសៀមនោះ ។ ខ្ញុំជួបតែ បងប្រាង និង សមមិត្ត ភន ។ សមមិត្តភន មានមតិថា តាមបងវនផ្តាំ គឺត្រូវទាក់ទងសៀមឱ្យ ហើស ដើម្បីធ្វើការ.

ក្រោយពីត្រឡប់ដល់បាត់ដំបងវិញ ខ្ញុំទៅហៅសមមិត្ត ផូ ដែលធ្លាប់នៅ ជាមួយ បងកន្តល មក ដើម្បីរកគ្នាសម្ងាត់ឱ្យបានផង សំរេចភារៈទាក់ទងឱ្យបាន ផង ប្រកតីកំណត់យកផ្លូវសំឡូត បទៀងនេះតែម្តង លើកនេះជាលើកទី៣ និង ជាលើកចុងក្រោយបង្អស់ ។ ខ្ញុំនិងមិត្ត ផូ ចេញដំណើរពីស្ពៅទៅសំឡូត ដោយ ផ្ទូ ហើយទៅរកមហាជនស្គាល់ផ្លូវទីព្រម្នាក់ទៀត ។ ទាំងអស់គ្នា បានដើរ កាត់ព្រៃតូច ដល់ទៅភូមិតាគុំតូច ។ សមាសភាពដែលទៅដល់តាគុំមាន៣នាក់ គឺខ្ញុំ សមមិត្ត ផូ និងមហាជនម្នាក់ឈ្មោះ លក នៅភូមិសំឡូត ។ ដល់ហើយ បានស្នើ ឱ្យគេទៅអញ្ជើញលោកណៃប្រសិត មកជួប ។ មួយចំណងកន្លះក្រោយមក លោកភ្លួយ ណៃប្រសិត សេអ៊ុក ជាតិថៃ និងត្រូវតថៃ ២នាក់បានមកដល់ ។ ហើងរាក់ទាក់និងគ្នាណាស់ ត្រូវតគេបានយកផបទៀបារីយកបាកឱ្យយើងខ្ញុំ២នាក់

គឺខ្ញុំនិងសមមិត្តផ្សេង មហាជនអត់ចូលរួមប្រាស្រ័យទេ ។ ក្រោយពីលោកឈួនលុះទុក្ខគ្នា រួចហើយ ខ្ញុំបានរាយការណ៍ថា នៅប្រទេសយើងខ្ញុំមានការប្រែប្រួលធំមួយទៀត ក្រោយពីទ័ពធំរបស់វៀតណាមច្បាក់ទៅវិញ កើតមានព្រឹត្តិការណ៍ចាប់ខ្មែរធំ ជាអគ្គបញ្ជាការដ្ឋានរបស់បក្សពលករ ដែលហេពីនុផណ្ណចិន តាំងពីបូព៌ារហូតពាយ័ព្យ ។ លោក ភីម លោកញ៉ឹម លោកស៊ី លោកវ៉ែន និងខ្មែរទាំងអស់ ត្រូវគេព្យាលសំអាតអស់អាគតព្រឹទ្ធជាច់ខាត ។ តើរឿងរ៉ាវអស់នេះលោកបានជ្រាបឬទេ ។ លោកវ៉ណ្ណប្រសើត ងក់ក្បាលតិចៗ ហើយឆ្លើយមកវិញថាដឹងខ្លះដែរ ។

តើនៅរដូវប្រាំងនេះយើងអាចរួមជួយយ៉ាងណាបាន

១ -. តើបំផុសមហាជន ប្រជាជន ឱ្យក្រោកឡើងវាយប្រហាររដ្ឋអំណាចលោកខណ៍ ហើយប្រកាសឯករាជ្យឡើងវិញ ពេលដែលទ័ពវៀតនាមវាយផល់ ។ ធ្វើយ៉ាងនេះបានទ័ពវៀតនាម ធ្វើដំណើរទៅមុខបានលឿន ។ ហើយទីតាំងថ្មីនេះវាមានទាំងផង ។

២ -. តើអាចចាត់តាំងកងទ័ពវាយពីក្រោយខ្នងកងទ័ពកម្មុយនីសបានឬទេ.[1]

ធ្វើយ៉ាងណាប្រទាញទ័ពនេះឱ្យមកក្រោយ ដើម្បីបើកផ្លូវឱ្យទ័ពវៀតនាមវាយបានខ្លាំង វាយបានលឿន ។ សេរីភាព កម្ពុជា សេរីភាព ដែលត្រូវខ្សៀតឱកាសវាយបក្សកុម្មុយនីស្តឱ្យដួល ។.

ក្រោយពីលោក វ៉ណ្ណប្រសើត និយាយចប់ហើយ ខ្ញុំចាប់ផ្ដើមមានយោបល់ - វិញថា:

១ -. ចំពោះរឿងឱ្យមហាជនប្រជាជនក្រោកឡើងប្រកាសរំលាយលោករណ៍ ហើយចាត់តាំងឯកជនវិញនោះ ខាងយើងខ្ញុំទៅពុំរួចទេ បើកដ៏ខ្លាំងដិតដែលមិនដឹងទេ ។ ពីព្រោះភ្នាក់ងារក៏បានទទួលការគប់គ្រប់គ្រាន់ពីបក្សកុម្មុយនីសកម្ពុជា ហើយប្រជាជនភ័យញញើតប្រធេះថ្លាទៅហើយ ។ សំខាន់គឺទាល់តែកងទ័ពមកជួយអន្តរាគមន៍តែម្ដង ។

២ -. អំពីការចាត់តាំងកងទ័ព ដើម្បីវាយពីក្រោយខ្នងក្នុងពេលឥឡូវ មានឧបសគ្គច្រើនជាងមុនរាប់មិនអស់ ម្យ៉ាងក្បាលម៉ាស៊ីនធំចាប់អស់

បន្តបន្ទាប់ក៏ចាប់អស់ ចាប់អស់រលីងហើយ តើបានអ្នកណាដែលនាំអ្នកណា ហើយអ្នកណាទទួលការដែលនាំ កម្លាំងទ័ពគេៈមិនងាយឯណា សភាពការណ៍ខ្ញុំឃើញថាភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអាកម្ពុជាទាំងអស់ត្រូវដែលសំរេចខ្លួន លាក់ខ្លួនចូលបង្កប់ឱ្យកាន់តែជ្រៅទៅក្នុងលេហកេណី ដើម្បីរៀបចំកម្លាំងជាថ្មី ។ ចំពោះអ្នកណាដែលគ្មានលទ្ធភាពធ្វើសកម្មភាព អ្នកនេះត្រូវវិភាគខ្លួនមកនៅស្រុកលោក ដើម្បីរៀនខាងវិជ្ជាបច្ចេកទេសយោធា និងបច្ចេកទេសចារកម្ម ក្នុងអង្គលិខិតខ្លួន ដូចX.០៤+X.០៧ ផ្ដាច់បានធ្វើរួចហើយនោះទេ ។

លោក ម៉ៅប្រសិទ្ធ អង់កា្បាល ហើយខាងយោបល់ថា ពីរឿងអស់លោកកម្ពុជាស្លើពីមុន ដើម្បីរកវិធីរះដំរុំខ្នរភាពខ្លួននោះ លោកបង្ហាញទេភ្ន-ពាក់សំរេចឱ្យហើយ ធ្វើប្រតិបត្តិការធ្វើចុះ ទៅមុំតាំតុំនេះ ។ ភាគីខ្មែរទក ត្រង់ប្រជាជននៅលាយខ្លួនឯង ចាត់ទុកបើប្រហែលដោយខ្លួនឯង ។ ខាងដែលក្រែង ជួយដែលស្នៀងនឹងបច្ចេកទេសចារ៉ាប់ផ្សេងៗដែលត្រូវការ ។ ឯក្រុងរឿងអាទិត្យគឺរដ្ឋាភិបាលដើម្បីខ្ញុំបានស្នើរដ្ឋាភិបាលលោកវង្សអស់ហើយ ។ យល់ព្រមហើយចំពោះដែនការទស្សនៈព្រាងនេះ ចាំខ្ញុំយករឿងនេះទៅរាយការណ៍ឱ្យរដ្ឋាភិបាលខ្ញុំ និងរដ្ឋាភិបាលលោកវង្ស ។

ការពិភាក្សាប្រព្រឹត្តទៅយូរដែរ ផឹកផង និយាយផង នៅទីបញ្ចប់នាំគ្នាហូបនំប៉ាងជាក់លាប់អស់ម្នាក់មួយ ដែលគាត់ផ្ញើឱ្យជាកន្សែងដែលគេថាផ្អែកឱ្យ ។ លទ្ធផលខ្ញុំហូបបានតែជីធ្វើជុំវិញភាពខ្លួន ។ ខ្ញុំសមចិត្តផ្ញុំ ក៏លាគេហើយធ្វើដំណើរត្រឡប់វិញ តាមផ្លូវទីព្រៃដដែល ដើម្បីបានទៅជួបនិងចាប់ការឈ្លើយនោះ ។

ខ្ញុំមកដល់ស្ពានវិញ ខ្ញុំគិតថាត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បីរាយការណ៍ជូនមកខាងបង វន ឱ្យគាត់ជ្រាបរឿងនេះ ។ ដំបូងរៀបចំសរសេរសំបុត្រមួយផ្ញើរជូនទៅគាត់តាមរយៈសមមិត្តខន ប្រធានដែលនៅភ្នំពេញ ។ ដែលជួបសមមិត្តខន ដឹងណាប្រាប់គាត់ថាត្រូវទៅភ្នំពេញទេ គាត់ដែលនឹងឆ្លើយប្រាប់ខ្ញុំថាគាត់មិនទាន់-ត្រូវទៅទេ ។

ដំណឹងប្រហែលជា៥ថ្ងៃបានសេចក្ដីពីសមមិត្ត ភឹង ថាខ្ញុំត្រូវធ្វើការនៅភ្នំពេញ ។

ខ្ញុំក៏រង់ចាំពេលខ្ញុំមកភ្នំពេញម្តង ៗ ដល់ភ្នំពេញហើយ ខ្ញុំក៏នៅតែរកឱកាសជួប នាង បងវន មិនបាន ព្រោះកន្លែងណាក៏មានមនុស្ស ៗ រង់ចាំថាដល់ចេញ ទៅជួបដល់កន្លែងធាត់តែម្តង តែខ្ញុំត្រូវចាប់ខ្លួនមុនទៀត ៗ

អំពីរឿងខ្ញុំទាក់ទងដល់ខែឧទ្ទេសរថភ្លើង ៗ ក្រោយពីរំដោះប្រទេស ហើយភ្លាម ដើម្បីបំរើប្រយោជន៍ការដឹកជញ្ជូន ខ្ញុំណែនាំឲ្យផ្នែករថភ្លើងតភ្ជាប់ផ្លូវពីបាត់ ដំបងឲ្យដល់ពោធិ៍សាត់ ព្រោះកន្លែងត្រូវដាច់ទាំងអស់ ៗ ខ្ញុំបានដកកងទ័ពមួយ អនុសេនាធំមកភ្ជាប់មានឈ្មោះទៀង ឈ្មោះភាព និងឈ្មោះ នម អ្នកទាំងបីជា គណៈបញ្ជាការ អនុសេនាធំនោះ ៗ ត្រូវចាប់អស់ក្រោយពេលដែលរថ ភ្លើងបានដើរទៅឲ្យក្រសួងរថភ្លើង ៗ

ដោយផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំឃើញថា ភ្ជាប់ផ្លូវដឹកជញ្ជូនជាគន្លឹះមួយសំខាន់ សំរាប់ ទាក់ទងពីមួយទៅមួយ ផ្លូវរថភ្លើងមានតួនាទីសំខាន់ត្រូវរៀបចំឲ្យស្រួល ៗ ខ្ញុំបានហៅមិត្តទាំងបីនាក់ខាងលើមកប្រគល់ភារៈកិច្ចដោយ

១ -. ធ្វើផ្លូវឲ្យហើយ

២ -. រៀបចំកម្លាំងភ្ជាប់ផ្លូវនេះឲ្យបាន ៗ នាំងពីរមមិត្ត ទៀង ចូលធ្វើ

ការឃើញថាការដើរបានល្អ មិនបានពេញមួយខែផង ផ្លូវរថ ភ្លើងបានតភ្ជាប់ពីបាត់ដំបងរហូតដល់ភ្នំសារថ្ម ៗ ចំណែកពីខាងពោធិ៍សាត់ ទៅបាត់ដំ បងវិញ ខ្ញុំបានបញ្ជាឲ្យឈ្មោះ សុត រលខាតំបន់ ៧ធ្វើ ៗ ធ្វើបានមួយរយៈ ខ្ញុំសុំ ទេបយកធ្វើខ្លួនឯងទាំងអស់ ៗ ពេលនោះហើយដែលឈ្មោះ នឹម បានចូលក្នុងក្រសួង ររថភ្លើងរហូតដល់ខែ ៧.១៩៧៥ ទើបផ្លូវរថភ្លើងបានតភ្ជាប់គ្នាពីបាត់ដំបងដល់ ពោធិ៍សាត់ ៗ ខាងលើសំរេចឲ្យខ្ញុំបន្តធ្វើទៅទៀត ៗ ខ្ញុំបានសុំរេចឲ្យឈ្មោះ នឹម មកចាប់ធ្វើពីភ្នំពេញទៅវិញ ហើយឈ្មោះទៀង ធ្វើពីពោធិ៍សាត់ឆ្ពោះមុខ ទៅភ្នំពេញវិញ ៗ ពេលខ្ញុំមានឱកាសមកភ្នំពេញខ្ញុំតែងហៅលមមិត្ត កុំ ឲ្យ ធាត់ជួនខ្ញុំទៅមើលការដ្ឋានធ្វើផ្លូវនោះ ដើម្បីជួយដឹកដំរង់និងជួយយោបល់ ៗ

ខែវាងបុណ្ណខែ ១២.១៩៧៥ ផ្លូវរថភ្លើងបានហើយអស់ ឈ្មោះនឹម ទៅ រាយការណ៍ឲ្យខ្ញុំ ខ្ញុំក៏សំរេចចិត្តធ្វើដំណើរតាមរថភ្លើងមួយថ្ងៃ ដើម្បីជួយ

ត្រួតពិនិត្យផ្លូវដែលទៅខ្មែរហើយ ។ ឯខាងច្បាស់ដឹងអ្នកបរទូកទេលចិនក៏គេជួយដែរ ។ មកដល់ភ្នំពេញយប់ហើយ ខ្ញុំត្រូវសំរាកនៅលើរទេះភ្លើងនោះទល់ព្រឹក ទើបទៅជួប បងវិន នឹងបងប្រុស ។

ខ្ញុំឆ្ងល់ដែរ តែមិនហ៊ានសួរគាត់ ។ ជួបភ្លាមគាត់ប្រាប់ភ្លាមសមមិត្ត កី ឯងមិនបាច់រវល់ផ្លូវរទេះភ្លើងអីទៀតទេ ត្រូវប្រគល់ឲ្យក្រសួងរទេះភ្លើងគេទៅ។ ឯឈ្មោះ នឹម ក៏គាត់ថាគាត់យកទៅទុក ។ ថាការធម្មតាដែលខាងលើសំរេច ខ្ញុំមិនហ៊ានប្រកែកអី ។ ខ្ញុំក៏ត្រឡប់មកខាងវិញទៅ ។ ខ្ញុំបានទៅបាត់ដំបង ជួបនឹងសមមិត្ត ទ្រឹង ប្រាប់គាត់ថារទេះភ្លើងក្រសួងសំរេចយកកាន់កាប់វិញហើយ ខ្ញុំគ្រាន់តែផ្ដាំថាភ្ជាប់ភារៈកិច្ចឲ្យល្អ នឹងភ្ជាប់រទេះភ្លើងឲ្យបាន ។ ប៉ុន្មានខែក្រោយមកឃើញឈ្មោះ នឹម នេះទៅនៅបាត់ដំបង មានព្រឹត្តិការចាប់បងពួកទាំង ភាព ឆម នឹងអ្នកឯទៀតជាច្រើន ។ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់មិនដឹងថាម៉េច ។ ទើបក្រោយពុំមកខ្ញុំមិនដឹងភារៈកិច្ចខាងរទេះភ្លើងនេះយ៉ាងណាច្បាស់ទេ ។ ខែ៦ របស់ខ្ញុំត្រូវចេញអស់តាំងពីដើមឆ្នាំ ១៩៧៦ម្លេះ ។ ពេលដែលក្រសួងរទេះភ្លើងត្រូវការដកឈ្មោះ នឹម នេះចេញ ខ្ញុំសូមរាយការណ៍ជូនបក្សថា សមមិត្តបងប្រុស គាត់បានទៅជួបនឹងខ្ញុំដល់ពោធិសាត់ គាត់ប្រាប់ថាអង្គការឲ្យដកឈ្មោះ នឹម ចេញពីរទេះភ្លើង តើបងទទួលទៅធ្វើអ្វីការណ៍ បានឬទេ.[១] ពេលនោះខ្ញុំកំពុងនៅធ្វើការផ្ទាល់ បងលេខ ១ ខ្ញុំសួរយោបល់គាត់ទៅ គាត់ថាប្រគល់ទៅឲ្យគេខាងភ្នំពេញចុះ ។ តទីកំហ៊ាងល្អិតល្អោចទៅទៀតខ្ញុំមិនដឹងទេ ។

រាល់ពេល បើភាគច្រើននេះច្រើននោះអ៊ីដូចជាខុសពីក នឹយខ្ញុំជនដែលនៅតាមល្អានិមិនមានលិទ្ធិអីសំរេចទេ រាល់ពេល គឺស្នើមកខាងភ្នំពេញជាប់ ខាងលើសំរេចឲ្យគឺបានឬបើភ្នំពេញមិនសំរេចឲ្យមិនបាន ។ បងប្អូនខាងរទេះភ្លើងខ្ញុំស្គាល់គេមិនច្រើនប៉ុន្មានទេ ។ បើមិត្ត ទីង ខ្ញុំស្គាល់ច្បាស់គាត់ថា សេអ៊ីភា សព្វថ្ងៃខ្ញុំភ្ជាប់គាត់មិនបានទេ ស្គាល់តាំងពីសម័យនៅភូមិទីកណ្ដាលម្លេះ ។

ខ្ញុំសូមរាយការណ៍ជូនបក្សអំពីសកម្មភាពក្បត់ ពេលដែលចាប់ឈ្មោះ ញឹម ហើយ ។ ឈ្មោះញឹមត្រូវចាប់នៅខែ ៨.១៩៧៨ សមមិត្តបងមុំ គាត់ទៅទទួល

ដំណាងជាលេខាភូមិភាគ ។ ខ្ញុំបានសាកល្បងខ្លួនខ្ញុំដែរ ថាតើខ្ញុំគេចផុតឬទេ ។ ពេលនោះខ្ញុំឆ្លើយមិនបានទេ ព្រោះខ្ញុំមិនដឹងនោលការរបស់បក្សច្បាស់ ។ផ្លូវមានពីរឬមួយរត់ចោលស្រុក ឬសារភាពបក្សឈប់ធ្វើសកម្មភាពក្បត់ផ្សេងៗ ។ ក្រោយមកខ្ញុំបានទទួលមតិណែនាំពីបក្ស ដើម្បីសណ្ដោះដល់ភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអាទាំងអស់ ដែលចូលតាំងតែ ១៩៥៥ រហូតដល់ ១៩៧៨ ហើយទៀតក៏ដោយ ។ ចំណុចនេះនាំឱ្យខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់នឹកភ្នកថា ប្រហែលជាបក្សលើកលែងទោសឱ្យខ្លួន ។ហេតុនេះខ្ញុំឈប់ហ៊ាន ធ្វើសកម្មភាពអ្វីដែលប៉ះពាល់ដល់បក្សទៀតក្នុងរយៈនេះ មានតែស្បើសផ្ញើដំណើរទៅសៀមនេះ ដូចបានរាយការណ៍ជូនបក្ស ។ ការទៅសៀមនេះ-ជាការថោកទាបក្រៃលែង ដល់ពពក ធ្វើខ្ញុំកញ្ជះទេ ធ្លាប់បានស្ដាប់បងឡុងទ្ទួលនាមពីអំពីឧក្រិដ្ឋរបស់ឈ្មោះ សុត នៅសៀមរាបហើយក៏ដោយ ។ យោលតាមលភាពការដែល បងវ៉ន តាតឱ្យទាក់ទង ហើយខ្លួនឯងក៏ត្រូវរកប្រកចេញឱ្យ-ទាន់ពេលវេលាដែរ ក្នុងករណីដែលចាំបាច់បានជាទៅទាក់ទងនេះ ។

មកទល់ថ្ងៃនេះខ្ញុំបានឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកហើយថា គ្មានកម្លាំងអ្វីអាចកំទេចបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាបាននោះទេ គ្មានកម្លាំងអ្វីអាចកំទេចបដិវត្តសង្គមនិយមបានទេ អាចកំទេចប្រជាជន សមូហភាពបានទេ ។ បញ្ហានេះឃើញច្បាស់ណាស់ហើយ . ហេតុនេះហើយបានជាខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ឈប់ធ្វើសកម្មភាពជាបណ្ដើរៗមក តាំងពីខែ១ រសំខាន់របស់ខ្លួនត្រូវបោសសំអាតអស់ជាបន្តបន្ទាប់ ។ ក្នុងការបោសសំអាតនេះទៀតក៏បានយកចិត្តទុកដាក់ស្រុកស្រហូតដល់ថ្នាក់សហករណ៍ ។ វិធានការទំពីររបស់បក្សបានដកខ្ញុំចេញពីមូលដ្ឋានពោធិសាត់ទាំងមូល ។ ដូច្នេះកាត់ដៃកាត់ជើងអស់ហើយ ។ មកដល់ក្រសួងថ្មី ខ្ញុំភ្ញាក់អីមិនទាន់បាន ខ្ញុំរិតតែគ្មានលទ្ធភាពធ្វើសកម្មភាពអ្វីផ្សេងបាន ។

ខ្ញុំរាយការណ៍ជូនបក្សយ៉ាងនេះ ដើម្បីខ្ញុំចិតចង់សំរាលទោសកំហុសរបស់ខ្ញុំឬយ៉ាងណា.[១] កំហុសដ៏ធំធេង គឺនៅដដែល គ្រាន់តែសុំអនុញ្ញាតិលើកទៀតតាំងពីចាប់ឈ្មោះញឹម ហើយ ខ្ញុំមិនមានធ្វើសកម្មភាពអីបានទេ ។ ក្រោយពីព្រឹត្តិការចាប់ឈ្មោះ ញឹម ទេ មានតែការទាក់ទងមកភ្នំពេញមួយដុំ ខាងផ្នែកនេះភ្លើងជាមួយ ប្រាង ខាងឧស្សាហកម្មជាមួយសមមិត្ត អន ហើយខាងលើជា សេអ៊ីអា ផង

ជាទំនៀមរៀបការផង ពិបង្ខិល ទេះឯង ។ ក្រៅពីនេះគ្មានទេ ។

ឯនៅផ្ទះខ្ញុំឯបាត់ដំបងឯណោះ មានតែសមមិត្ត កន្តល សមមិត្តលីាន នឹងខ្ញុំ យើងទាំងបីនាក់ ហូបចុកទាំងអស់គ្នា មានផ្ទះបាយតែមួយ ។ សមមិត្ត កន្តល អាចដឹងចិត្តថ្លើមគ្នាខ្លះ ឯសមមិត្ត លីាន គ្មាននរណាទុកទេសនាមឱ្យ ។ ដូច្នេះរស់នៅជាមួយគ្នាមែន ប៉ុន្តែការស្គាល់ចិត្តថ្លើមគ្នាឱ្យជ្រៅមិនទាន់ច្បាស់ ។ ប៉ុន្តែមានកូនចិត្តមួយបានសាកល្បងហេតុផលដែរ ថាតើដូចម្តេចបានជាអង្គការសំរេចឱ្យអ្នក - ទាំងពីរនេះមកនៅជាមួយខ្ញុំ គឺជាការប្រមូលដើងពួកខូច ហើយមើលទៅ ។ តាមការពិនិត្យរបស់ខ្ញុំលើសមមិត្ត លីាន ក៏មិនល្អដែរទេ ។ ចំឡូវខ្ញុំភ្លាចមិនបាននៅកន្លែងជដែល ឬផ្លះទៅណាបាត់ហើយ ។

សូមធ្វើសេចក្តីរាយការណ៍ជូនអង្គការតែប៉ុណ្ណេះ សូមគោរពដោយស្មោះត្រង់បំផុត.

ធ្វើនៅថ្ងៃទី ១២ ខែ ១១ ឆ្នាំ ១៩៧៨

ក

ឈ្មោះគោរពជូនអង្គការ អំពីស្ថិតិកម្លាំង សេអ៊ីអា ដែលខ្ញុំស្គាល់

១-	ទុំសុនហេង	អេកឃ្លូម វិទ្យាល័យយុគន្ធរ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
២-	ក្រូចស៊ីណារាក់	គ្រូបង្ហាត់កីឡា សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
៣-	ថាច់ខេត	សិស្សនុរក្សនៅសាលាគរុវិជ្ជា សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
៤-	អេបសំបូរ	សាស្ត្រាចារ្យ យុគន្ធរ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
៥-	ឃីសេងទៀង	សាស្ត្រាចារ្យភាសាអង់គ្លេស យុគន្ធរ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
៦-	ហឹង	យុវជនសិស្សយុគន្ធរ លេខាតំបន់ ៥ ចាប់ហើយ
៧-	ញឹប.សុខ	សិស្សយុគន្ធរ អនុលេខាតំបន់ ១ ស្លាប់ហើយ
៨-	ដាំផេង	សិស្សយុគន្ធរ ស្លាប់ហើយ គណៈយុវជនក្រុងភ្នំពេញ
៩-	ម៉ៃ.សួខន	សិស្សយុគន្ធរ ប្រធានមន្ទីរទីវតី សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
១០-	ង៉ែន ហៅ ភា	សិស្សយុគន្ធរ ឃោសនាការ ចាប់ហើយ
១១-	គុំ	សិស្សយុគន្ធរ រទេះភ្លើង សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
១២-	ប៉ង់	ប្រធានមន្ទីរអង្គការ ចាប់ហើយ
១៣-	ម៉ៅ	សិស្សយុគន្ធរ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
១៤-	ញ៉ាំយ៉ាន់	គ្រូបង្ហាត់កីឡា ស្លាប់ហើយ
១៥-	ដៀមដឿន	គ្រូបង្រៀនសាលាសន្ធរមុខ ស្លាប់ហើយ
១៦-	សឹមសុន	សាស្ត្រាចារ្យ ភាសាខ្មែរ ធ្វើទូតនៅកូរេ
១៧-	ភោមបូរី	សាស្ត្រាចារ្យភាសាខ្មែរយុគន្ធរ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
១៨-	ហេងតី	ធ្វើគ្រូនៅកម្ពុជបុត្រ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
១៩-	ហឹមវ៉េត	សិស្សយុគន្ធរ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
២០-	អ៊ីតហេង	ចំរើនវិជ្ជា សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
២១-	តេង	គ្រូសាលាសុគន្ធ តំបន់ ១៥ ចាប់ហើយ
២២-	អ៊ុនសំបុក	សាលាសុគន្ធ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន
២៣-	នារី ស៊ុ	គ្រូវិជ្ជាប្អូនថ្លៃរបស់ឈ្មោះ ទុំ ក្ដាបមិនបាន

២៤- នារី (ខ្ញុំមិនចាំឈ្មោះ) ត្រូវជាកូនរបស់ តាកោតុំ ក្ដាបមិនបាន

២៥- ពៅយូទៀង គ្រូខាងសិល្បៈ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

២៦- ខៀវកុមារ អគ្គានុរក្ស វិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

២៧- ហិន សិស្សវិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

២៨- ទឹម សិស្សវិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

២៩- កប នៅឯពុម្ពព្រះរាជទ្រព្យ ធ្វើឧស្សាហកម្ម ក្ដាបមិនបាន

៣០- ហាយ ហៅ បាំ លេខាតំបន់ ១៥ ចាប់ហើយ

៣១- ថីសុខ នៅឯពុម្ពព្រះរាជទ្រព្យ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

៣២- អាចារ្យ ភឿង នៅឯជាងរទេះភ្លើង សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

៣៣- រឹង ជាងដែក រទេះភ្លើង សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

៣៤- គិញមុខខ្មូត ធ្វើការរដ្ឋសភាព សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

៣៥- ហោ ធ្វើគិញនៅរដ្ឋសភា សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

៣៦- អន ឧស្សាហកម្ម គណៈក្រុងពីដើម

៣៧- ប្រាង រទេះភ្លើង

៣៨- ពេញ នួក ហៅ វ៉ន ឧស្សាហកម្ម

៣៩- ថ៉ៃ រទេះភ្លើង សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

៤០- ហុក សាលានរុវិជ្ជា សព្វថ្ងៃនៅខាងថាមពល

៤១- ទីវគុល សាលានរុវិជ្ជា ចាប់ហើយ

៤២- កុយឈួន ហៅ ឃុច កំពង់ចាម ចាប់ហើយ

៤៣- ឈៀងជួន កំពង់ចាម សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

៤៤- អ៊ី សាកលវិទ្យាល័យពេទ្យ នៅឥសាន ក្ដាបមិនបាន

៤៥- សេង សិស្សសុតន្ត ធ្វើពីសោធិឃ្នុំ នៅកំពង់ឆ្នាំង

៤៦- ទុំ គណៈក្រុងយុវជន ចាប់ហើយ

៤៧- រ៉ាញ សាស្ត្រាចារ្យ នៅតាកែវ ចាប់ហើយ

៤៨- ថាចតិមស៊ុង សាស្ត្រារ្យ ចេញខាងពេទ្យយ៉ា ស្លាប់ហើយ

៤៩ - ម៉ែខកម៉ែន	បររទេសនៅពាយព្យ ចាប់ហើយ
៥០ - ម៉ែ	- ដ -
៥១ - ញ៉ឹម	លេខាភាគពាយព្យ ចាប់ហើយ
៥២ - កន្តល	អាចិទ្ទីត្រូវភាគពាយព្យ មិនដឹង
៥៣ - ពុំ	គណៈភាគលេខាតំបន់ ៣ ចាប់ហើយ
៥៤ - តាតូច	គណៈភាគ សំរាកហើយ សព្វថ្ងៃនៅលោកករណ៍តាឡូត
៥៥ - តាចិត្ត	គណៈភាគ ស្លាប់ហើយ
៥៦ - ថន ហៅសាយ	គណៈភាគ ចាប់ហើយ
៥៧ - ទាត់	គណៈភាគ ស្លាប់ហើយ
៥៨ - អ៊ុន	គណៈភាគលេខាតំបន់ ២ ស្លាប់ហើយ
៥៩ - ម៉ន	ពាណិជ្ជភាគ ចាប់ហើយ
៦០ - លឿន	ពាណិជ្ជភាគ ចាប់ហើយ
៦១ - ចន	ពាណិជ្ជភាគ ចាប់ហើយ
៦២ - ម៉ែណ	ពាណិជ្ជភាគ ប្រចាំនៅពោធិសាត់ ចាប់ហើយ
៦៣ - សាគីន	ប្រធានរោងជាងត្រពាំងជង ចាប់ហើយ
៦៤ - ថន	លេខាស្រុកក្បាកាន ចាប់ហើយ
៦៥ - ផូ	អនុលេខាស្រុកក្បាកាន ចាប់ហើយ
៦៦ - សើ	គណៈស្រុកក្បាកាន ចាប់ហើយ
៦៧ - លិន	ជំនួយស្រុកក្បាកាន ចាប់ហើយ
៦៨ - សំអឿន	គណៈតំបន់ទី ២ ចាប់ហើយ
៦៩ - ខាន	- ដ -
៧០ - ផុន	លេខាស្រុកមោង ចាប់ហើយ
៧១ - សុខាលី	គណៈស្រុកមោង ចាប់ហើយ
៧២ - យុយ	- ដ -
៧៣ - ញូ	ជំនួយស្រុកមោង ចាប់ហើយ

៧៤- ឈឹន ជំនួយស្រុកមោង ចាប់ហើយ

៧៥- តួយ លេខាតំបន់ ៧ ចាប់ហើយ

៧៦- កែគិមហួត ហៅ សុត លេខាតំបន់ ៧ ចាប់ហើយ

៧៧- ផា លេខាស្រុកក្លាឃ្មួម ចាប់ហើយ

៧៨- ផល គណៈស្រុកក្លាឃ្មួម ចាប់ហើយ

៧៩- ម៊ុង គណៈស្រុកក្រោយ ក្លាឃ្មួម ចាប់ហើយ

៨០- ម៉ប់ លេខាស្រុកកណ្ដៀង ចាប់ហើយ

៨១- តាន់ លេខាស្រុកក្ដាត ចាប់ហើយ

៨២- ផល លេខាស្រុកក្ដាតក្រោយ ចាប់ហើយ

៨៣- ទ្រី លេខាស្រុកកណ្ដៀងថ្មី ចាប់ហើយ

៨៤- ណុល លេខាស្រុកក្រគរ បង្ករបង្កើនផល កន្លែងប្រមូលផ្ដុំ
សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

៨៥- ហុំ គណៈស្រុកក្រគរ នៅជរីផល

៨៦- តាម៊ុ គណៈស្រុកពាមព្រុះ ដកធ្វើស្រែនៅសហករណ៍លាច

៨៧- កែន - ដ -

៨៨- ខ្លែង គណៈកងពលភាគពាយ័ព្យ ចាប់ហើយ

៨៩- ខូយ គណៈកងពលភាគពាយ័ព្យ ចាប់ហើយ

៩០- សាន ប្រធានសេនាធិការ ចាប់ហើយ

៩១- វើន ប្រធានវរសេនាធំ ចាប់ហើយ

៩២- វៀត ប្រធានវរសេនាតូច ចាប់ហើយ

៩៣- វើត ប្រធានវរសេនាតូច ចាប់ហើយ

៩៤- ម៉ៅ ប្រធានវរសេនាតូច ចាប់ហើយ

៩៥- សុខ ប្រធានវរសេនាតូច ចាប់ហើយ

៩៦- ផ្លិប ប្រធានអនុសេនាធំ ធ្វើស្រែនៅក្រគោះ

៩៧- ភៀត គមនាគមន៍ ចាប់ហើយ

៩៨ - គុយអាន គមនាគមន៍ ចាប់ហើយ
៩៩ - ពេទពិម នៅមន្ទីរពេទ្យពោធិសាត់ ចាប់ហើយ
១០០ - ប៊ូ មន្ទីរពេទ្យពោធិសាត់ ចាប់ហើយ
១០១ - ខ្លឹម យោធា ចាប់ហើយ
១០២ - ឡឹង រទេះភ្លើង ចាប់ហើយ
១០៣ - ភាព - ឌ -
១០៤ - ឆម - ឌ -
១០៥ - ចែត្រ ប្រធានរោងចក្រតម្បាញ ចាប់ហើយ
១០៦ - សេងលី សេដ្ឋកិច្ចរោងចក្រតម្បាញ ចាប់ហើយ
១០៧ - ហិន ប្រធានរោងចក្រស្ករ ចាប់ហើយ
១០៨ - ភួន ប្រធានចំការអំពៅ ចាប់ហើយ
១០៩ - ណុប ផ្នែករោងជាងរោងចក្រស្ករ ចាប់ហើយ
១១០ - ស្មែត រោងចក្រស្ករ ចាប់ហើយ
១១១ - ព្រីង រោងចក្រស្ករ ចាប់ហើយ
១១២ - អ៊ឹង រោងចក្រកញ្ចាទ ដកឱ្យធ្វើស្រែនៅសហករណ៍ទំរេក
១១៣ - សាគុន រោងចក្រកញ្ចាទ ចាប់ហើយ
១១៤ - សារាវុធ រោងចក្រកញ្ចាទ ចាប់ហើយ
១១៥ - ណែម រោងចក្រកញ្ចាទ ចាប់ហើយ
១១៦ - ឆន ប្រធានយោធាតំបន់ ២ ចាប់ហើយ
១១៧ - ស៊ុំ អនុបញ្ជាការយោធាតំបន់ ២ ចាប់ហើយ
១១៨ - យួន បញ្ជាការយោធាតំបន់ ២ ចាប់ហើយ
១១៩ - អាចារ្យ ណាក់ អតីតៈលេខាស្រុកខោង ចាប់ហើយ
១២០ - អាចារ្យ ឌូ ជំនួយស្រុកខោងឈើឃ្លួត ចាប់ហើយ
១២១ - អាចារ្យ ហ៊ុ នៅវត្តទីព្រសរី ចាប់ហើយ
១២២ - រ៉ែន លេខាតំបន់ទី ២ចាស់ ចាប់ហើយ

១២៣- សន គណៈអនុសេនាធំយោធាតំបន់ ចាប់ហើយ

១២៤- កែវ មាល ក្រុមប្រជាជន ចាប់ហើយ

១២៥- មែនសាន ហៅ យ៉ាំ ក្រុមប្រជាជន ចាប់ហើយ

១២៦- ជីយសួន ក្រុមប្រជាជន ចាប់ហើយ

១២៧- ជូ ជេត ហៅ ស៊ី ក្រុមប្រជាជន ចាប់ហើយ

១២៨- សែ កាសែតឯកភាព ចាប់ហើយ

១២៩- រី ឦសាន ក្រុមប្រជាជន ចាប់ហើយ

១៣០- ហង់ ព្រះវិហា ចាប់ហើយ

១៣១- ឃី ក្រចេះ ចាប់ហើយ

១៣២- ចន កណ្ដាល ចាប់ហើយ

១៣៣- ស្រេង កណ្ដាល ចាប់ហើយ

១៣៤- ផា លេខា តំបន់ ២៥ ចាប់ហើយ

១៣៥- ភឹម លេខាភូមិភាគបូព៌ា ចាប់

១៣៦- ភួង បូព៌ា ចាប់ហើយ

១៣៧- ចុះ អតីតៈប្រធានចំការកប្បាសស្ដៅ សព្វថ្ងៃនៅស្ដៅ

១៣៨- ចាន់ ចំការកប្បាសដីញ៉ាំង សព្វថ្ងៃនៅស្ដៅ

១៣៩- ម៉ៅ ចំការកប្បាសដីញ៉ាំង សព្វថ្ងៃនៅស្ដៅ

១៤០- ឈួម នៅចំការកប្បាសស្ដៅ សព្វថ្ងៃនៅស្ដៅ

១៤១- អ៊ុត នៅរោងចក្រផ្តួចក្បាលស្ដៅ សព្វថ្ងៃនៅស្ដៅ

១៤២- ឈាន ដកពីចំការពីត នៅស្ដៅ

១៤៣- តាចឹន ដកពីភូមិ អណ្ដើកហែប ឱ្យបង្ករបង្កើនផលនៅស្ដៅ

១៤៤- សោម នៅកុដិល្វហាយ សព្វថ្ងៃក្ដាបមិនបាន

១៤៥- លុយ លេខាតំបន់ ៦ ចាប់ហើយ

១៤៦- ហឿង លេខាតំបន់ ៤ ចប់ហើយ

១៤៧- មួច គណៈតំបន់ ៤ ចាប់ហើយ

១៤៨ - វង់ លេខាតំបន់ ៤ ចាប់ហើយ

១៤៩ - ម៉ោង ប្រធានចំការចាក់ត្រា ចាប់ហើយ

១៥០ - សុខ លេខាតំបន់នៅឧត្តរ សព្វថ្ងៃនៅចំការក្រចៅផ្លូន
ទាវ

១៥១ - សុខ (ខ្វាក់ភ្នែកមួយចំហៀង) លេខាស្រុកខាងកណ្ដាល សព្វថ្ងៃនៅចំ
ការកប្បាសតាគ្រក់

១៥២ - នារី យុទ្ធ ទៅពីភាគកណ្ដាល សព្វថ្ងៃប្រធាននៅចំការជីញ៉ាង

១៥៣ - រដ្ឋ អតីតៈអនុលេខាកំពង់ឆ្នាំង សព្វថ្ងៃនៅចំការស្លា

១៥៤ - សាង រទេះភ្លើងរដ្ឋ សព្វថ្ងៃនៅភ្នំពេញ

១៥៥ - ចន្ទ នាយកស្ថានីពោធិសាត់ សព្វថ្ងៃនៅពោធិសាត់

១៥៦ - ខួច នាយកស្ថានីនៅបាត់ដំបង សព្វថ្ងៃនៅបាត់ដំបង

ចំពោះភាគដទៃទៀត ខ្ញុំសូមគោរពបក្សថាលទ្ធភាពចាត់តាំងថ្មី កីដូច ចាស់ ខ្ញុំមិនស្គាល់ទេ តាំងពីមុនក៏ខ្ញុំមិនសូវស្គាល់ ភាគច្រើនដែលស្គាល់ គឺស្គាល់តែ អ្នកភ្នំពេញទេ ៗ ស្គាល់បុន្មាន ជំរាបជូនបក្សទាំងអស់ អត់លាក់ទេ ៗ

១៥៧ - ណាន សព្វថ្ងៃជួយទំនប់ថាមួយ បងកន្ទួល នៅបាត់ដំបង

១៥៨ - យាន គណៈស្រុកភ្នំសំពៅ សព្វថ្ងៃនៅភ្នំសំពៅ

១៥៩ - លី សព្វថ្ងៃនៅសហករណ៍ស្ទឹង(អតីតៈលេខាឃុំតាំចូលខ្សាំង)

១៦០ - រឹន អនុលេខាស៊ីសូផុនថ្មី សព្វថ្ងៃនៅស៊ីសូផុន

១៦១ - ស៊ុយ ទៅពីកំពង់ឆ្នាំង សព្វថ្ងៃធ្វើការនៅសហករណ៍ខេងឬស្សី

១៦២ - ប៊ុន ជំនួយស្រុកមោង ចាប់ហើយ

១៦៣ - វុធ សហករណ៍ស្វាយដូនកែវ ចាប់ហើយ

១៦៤ - ហាប់ ម៉ាស៊ីនបូមទឹកខាងសំណង់ជីងជាង សព្វថ្ងៃនៅសហករណ៍រូង
ស្រុកសង្កែ

១៦៥ - ហ៊ីន អតីតៈគណៈស្រុកកោះក្រឡ សព្វថ្ងៃភ្លាចមិនបាន

១៦៦ - សួប ខាងម៉ាស៊ីនកិនស្រូវអណ្ដូងព្រីង បច្ចុ. នៅអណ្ដូងព្រីង

ស្រុកភ្នំសំពៅ

១៦៧ - លុយ　អតីតៈគណៈស្រុកសំឡូត សព្វថ្ងៃនៅសហករណ៍ អន្លង់ពួក សំឡូត

១៦៨ - តាភីន　នីរសារទៅភូមិ សាំងរាំងលើ ស្លាប់ហើយ

១៦៩ - ទីវ៉ង　ឈ្មោះមេឃុំដេរ៉ី អតីតៈគណៈតំបន់ ១ សព្វថ្ងៃនៅសហករណ៍ សាំងរាំង

១៧០ - តាគឿន　មេឃុំរូងពីមុន សព្វថ្ងៃនៅសហករណ៍ រូង

១៧១ - តាទ័កម　មេភូមិ កង្ហតពីមុន ឥឡូវសហករណ៍ កង្ហត

១៧២ - ល្ហិ　អតីតៈគណៈតំបន់ ១ ឥឡូវជួយកើបខ្សាច់ សមមិត្តកន្តួល នៅសហករណ៍រូង

១៧៣ - ជីម　ទើបនឹងទៅពីនីរតី លេខាស្រុកសង្កែ នៅកង្ហត

១៧៤ - ឆេង　គណៈស្រុកភ្នំសំពៅ នៅភ្នំសំពៅ

១៧៥ - ចំរើន　អ្នកដឹកជញ្ជូនភាគពាយ័ព្យ សព្វថ្ងៃនៅបាត់ដំបង

១៧៦ - ឈឿន　ទទួលភារៈវ៉ាយថ្មនៅភ្នំគល់ សព្វថ្ងៃនៅពិត

១៧៧ - ទៀង　មេធាតំបន់ពោធិសាត់ សព្វថ្ងៃនៅពោធិសាត់

១៧៨ - លឹម　គណៈសហករណ៍ មេរោងឬស្សី អ្នកទៅពីបស្នឹម

១៧៩ - នារីរឿន　ធ្វើប្រធានគណៈសហករណ៍នៅតាណាក

១៨០ - បងពក　លេខាភូមិភាគកណ្តាល

១៨១ - សឿង　លេខាភូមិភាគឧត្តរថ្មី

១៨២ - អ៊ីផុន　ពេទ្យធ្មេញនៅព.១៧

១៨៣ - ចាន់　ភូមិភាគបូព៌ា អនុលេខាភាគ

១៨៤ - យក់　អ្នកបកប្រែភាសានៅសាលាកសិកម្មមេច្បារ សព្វថ្ងៃនៅមេច្បារ ព្រៃពិសោធ

១៨៥ - ហិន　ជំនួយស្រុកកោះក្រឡពីមុន សព្វថ្ងៃក្តាប់មិនបាន

១៨៦ - តាឈន　នៅមន្ទីរស្រុកតាណាកចិញ្ចឹមទា សព្វថ្ងៃក្តាប់មិនបាន

១៨៧ - ចាន់ នៅមន្ទីរស្រុកមោង - ពាណាក - សព្វថ្ងៃក្ដាប់មិនបាន

១៨៨ - ផន នៅមន្ទីរពេទ្យមោង

១៨៩ - វ៉ាន់ នៅមន្ទីរពេទ្យ នៅយោធាក្រគោះ

១៩០ - រីត ទៅសហករណ៍វាលស្រា ភារៈកិច្ចអ្នកដឹកជញ្ជូន

១៩១ - ណុប ប្រធានរោងចក្រដី នៅភ្នំធំ ទៅពីនិរតី

១៩២ - អឿន គណៈសេដ្ឋកិច្ចប្រចាំតំបន់ពោធិ៍សាត់ សព្វថ្ងៃនៅពោ
សាត់ ៧

១៩៣ - សុន អ្នកថែរចំការ ការទៅនៅប៉ៃលិន សព្វថ្ងៃនៅប៉ៃលិន

១៩៤ - ដួន ប្រធានក្រុមខាងស្រែក្រចៅ មុខព្រួញទ័ពសស្ទួង

១៩៥ - ផាន ប្រធានក្រុមខាងស្រែក្រចៅ មុខព្រួញទ័ពសស្ទួង
ថែរ អ្នកទាំងពីរខាងក្រោមនេះនៅស្រែក្រចៅ
ដូនទាវ

១៩៦ - ឆន្ទ នៅរោងចក្រដំបាញបាត់ដំបង ទើបទៅពីនិរតី

១៩៧ - ញ៉ាន់ ធ្វើចំការកប្បាសនៅស្ដៅ សព្វថ្ងៃនៅស្ដៅ

១៩៨ - ប៊ីកសៀ ធ្វើអ្នកដាំបន្លែនៅសហករណ៍មោងឫស្សី

១៩៩ - វឿន អតីតៈគណៈស្រុកលាច សព្វថ្ងៃធ្វើស្រែនៅសហករណ៍លាច

២០០ - ម៉ាល់ គណៈឃុំរវៀង សព្វថ្ងៃធ្វើស្រែនៅសហករណ៍លាច

២០១ - ទ៉ិវ ប្រធានពាណិជ្ជកម្មតំបន់ ៥ ពីមុន ឥឡូវនៅធ្វើការ
ងារបរទេស នៅបាត់ដំបង

២០២ - ឈឿន ពាណិជ្ជកម្មតំបន់ ៥ សព្វថ្ងៃនៅជ័ផល ហៅថាតំបន់
ស៊ីស៊ូផុនវិញ

២០៣ - នារី ធី ប្រធានពាណិជ្ជកម្មភាគពាយ័ព្យ

២០៤ - ម៉ែនួត រោងជាងសំរាប់ចំការកប្បាសស្ដៅ

២០៥ - វ៉ាត សមាជិកសហករណ៍ មោងឫស្សី នៅការដ្ឋានទីព្រពុំ

២០៦ - គុប នៅមន្ទីរពេទ្យពោធិ៍សាត់ នៅពោធិ៍សាត់

២០៧- សរ៉ាត មន្ទីរក្រសួងកសិកម្មខាងគ្រឿងចក្ររបស់រដ្ឋ

២០៨- រឿ យោធាអគ្គការ ខាងសំណង់ប្រលាន

២០៩- ផន យោធាកងពលទី ២ របស់ភូមិភាគពាយ័ព្យ ប្រចាំការនៅប៉ៃលិន ជាប្រធានកងពល សព្វថ្ងៃនៅប៉ៃលិន

២១០- យាន គណៈស្រុកសង្កែ សព្វថ្ងៃនៅស្រុកសង្កែ- នៅរូង-

២១១- ខន ឧស្សាហកម្មប្រធានទីរ៉ែដែកភ្នំព្រាម

២១២- ស៊ុង ឧស្សាហកម្មរ៉ែដែកភ្នំព្រាម ភាគពាយ័ព្យ សព្វថ្ងៃនៅភ្នំព្រាម

២១៣- ដែន ឧស្សាហកម្មទីរ៉ែដែកភ្នំព្រាមដែរ លេខាសាខា សព្វថ្ងៃនៅភ្នំព្រាម

២១៤- ណឹម ទទួលខុសត្រូវប្រលានយន្តហោះនៅបាត់ដំបង

២១៥- អ៊ុប អតីតៈគយប្រចាំព្រំដែន ប៉ោយប៉ែត ឥឡូវបើកឡានពេទ្យ ព.២ នៅបាត់ដំបង

២១៦- ឆន លេខាស្រុកដូនទាវ ពីមុនយោធាប្រចាំរោងចក្រច្បាវ សព្វថ្ងៃនៅព្រែកគរិន្ទ ធ្វើលេខាស្រុកដូនទាវ

២១៧- ហ៊ិន ប្រធានចាត់ចែងគ្រឿងបន្លាស់រោងចក្រសំរាប់ភាគពាយ័ព្យ សព្វថ្ងៃនៅផ្សារលើបាត់ដំបង

២១៨- វីន លេខាសាខារោងចក្រដំបាញបាត់ដំបង អតីតយោធាអគ្គការឱយទៅពី ២៥ សព្វថ្ងៃនៅបាត់ដំបង

២១៩- យ៉ាន អតិតៈយោធាអគ្គការឱយទៅពី ២៥ សព្វថ្ងៃធ្វើលេខារោងចក្រស្ករស នៅកំពង់គល់

១២០- នៅ មហាជនទៅពីខេត្តកំពង់ស្ពឺខាងជើង សព្វថ្ងៃប្រធានបរិត្ត ផ្នែកចំការអំពៅ

២២១- លីន អតីតៈប្រធានរោងចក្រច្បាវ អតីតៈប្រធានគីរសា

៥៦០ ផ្នែកមុខកម្មសហករណ៍ស្រូវចំរែក បាត់ដំបង

២២២ - យាន គណៈស្រុកភ្នំសំពៅ សព្វថ្ងៃនៅភ្នំសំពៅ

២២៣ - យួម អនុប្រធានចំការកប្បាសពីត នៅពីតភូមិរូង

២២៤ - អាត ប្រធានសាលាកសិកម្មមេប្បារ អង្គលបូរី បាត់ដំបង

២២៥ - ឃីម អនុប្រធានសាលាកសិកម្មមេប្បារ - ដ -

២២៦ - រ៉ន លេខាធិការសាលាកសិកម្ម - ដ -

២២៧ - រ៉ន អតីតៈមេឃាធាស្រុកក្រគរ សព្វថ្ងៃធ្វើលេខាកំពត
និងកោះកុង

២២៨ - ម៉ៅ កងការពារក្រុងបាត់ដំបង សព្វថ្ងៃមើលមន្ទីរអប់រំនៅ
ភ្នំសំពៅ

២២៩ - ណយ ប្រធានរោងចក្រនៅក្បាលស្ពានជ្រោយឃ្លោក
ភ្នំពេញ

២៣០ - នី វិស្វករអគ្គីសនីពីមុននៅភ្នំពេញ សព្វថ្ងៃក្តាប់មិនបាន

២៣១ - សារី ក្រសួងការបរទេសប្រចាំនៅភ្នំពេញ ៗ

សូមគោរពជូនអង្គការ នៅថ្ងៃ១៥.១១.១៩៧៨

ភី